CORNEL BÂRSAN

REVANȘA DACIEI

- *"Pământul - repopulat din România!" (E. Cayce)*
- *42 (din 80) împăraţi romani – traco-daci !*
- *Imperiul Bizantin era... ROMANIA*
- *Spania – ţara dacilor, Roma – supusă geţilor*
- *Regatul hun – spulberat de daci !*

Editura OBIECTIV CRAIOVA

CORNEL BÂRSAN

Fiului meu Vlad
şi în memoria tatălui meu,
Ioan Bârsan

REVANȘA DACIEI

Editura OBIECTIV CRAIOVA

NOTELE EDITURII

• **Editura "OBIECTIV" - Craiova nu are nimic în comun cu efemeridele publicaţii** *"Obiectiv de Gorj"*, *"Obiectiv mehedinţean"*, *"Obiectiv de Dâmboviţa"*, *"Obiectiv"* de Braşov, *"Obiectiv"* de Tulcea, *"Obiectiv 2000"* - Hunedoara etc. Ele nu reprezintă altceva decât **furturi de proprietate intelectuală**, pentru care cei vinovaţi vor fi **sancţionaţi de lege**.

• Rugăm cititorii să ne comunice dacă n-au primit cărţile comandate şi dacă descoperă cărţi "ascunse" în reţea.

DIFUZORI "ŢEPARI"

- **"CALYPSO" SRL Bucureşti** (fam. Lupaşcu) - str. Pascal Cristian 4-6, Sector 6; tel. 01/627.24.80; 094.553.546-dna L.; 094.658.747 - dl. L.;
- "Ell Press" **Zalău** (Cristian Stamate, telefoane devenite "fantomă");
- "Oldan Press" **Cluj-Napoca** (Bogdan Potra; 064/197.532; 431.617; 092.294.049; Str. Avram Iancu 29);
- "SUPI DIF Press" **Timişoara** (Marius Soporan, Mihai Pridie; str. Mircea cel Bătrân 5; 056/124.226; 094.790.827);
- "Palermo Prod-comserv" **Tg. Mureş** (Peter Klosz, 065/250.665; 094.886.610; str. Ialomiței nr. 8/30);
- "**C.L.**Agata" **S.A. Botoşani** (dir. Istrate - 092.458.002) - str. N.Bălcescu nr. 13; tel.031/510.151; 514.128;
- "AMO Press" **S.R.L. Iaşi** (Onofrei Leonid Manuel - 092.592.388) - str. Socola 134, cam. 15.
- **"Difuzarea cărţii şi bunurilor culturale" SRL VASLUI** (Iulian Buganu - 0235/361.655).

În atenția celor în drept şi a celor interesați...

Copyright :

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Tel./Fax: 0251/418.943; 0744.708.957
O.P. 8, CP 812 - Craiova

Tipărit la: **tipografia cassandra**

I.S.B.N. 973-99881-8-0

CUVÂNTUL EDITORULUI

Proorocii Vechiului Testament, ca şi cei creştini, afirmau că **venirea lui Mesia** (revenirea lui Iisus pe Pământ) **va aduce 1.000 ani de pace pentru Omenire.** Această "Coborâre" va fi anunțată de războaie, boli, catastrofe naturale, apariția Antihristului dar şi de **aflarea unor mari secrete ce vor bulversa Lumea.**

De **războaie** se "îngrijesc" americanii să fie permanent, la fel şi de **SIDA, experimentul *U.S. Force*** finanțat de Congres cu 10 milioane dolari, **globalizarea** provoacă sărăcie iar **sărăcia** are şi ea un cortegiu întreg de **boli, catastrofele naturale** se înmulțesc şi ele, de multe ori provocate de prostia, lăcomia şi obsesia pentru putere a omului iar Terra s-a deformat de mult de atâția **Antihrişti...**

Cum alți profeți, precum indianul **Sundhar Singh** sau **Enoh,** au anunțat, de foarte mult timp, că ***Scaunul Domnului* se află în zona Carpaților şi acolo se va întoarce El,** ne-am gândit **să contribuim şi noi,** cu ce putem, la grăbirea începutului celor 1.000 ani de pace şi fericire ce-şi vor avea centrul în România. Cum? Simplu! Încercând să aflăm şi **să vă oferim cât mai multe secrete!** Care au început, deja, să bulverseze pe mulți... De exemplu, pe unii care, deveniți extrem de **curioşi** şi nerăbdători să afle cât mai multe, din timp, **au dat ordin să ni se asculte telefoanele!**... Să-i lăsăm, însă, în plata Domnului, vorba ceea din străbuni, să revenim la ale noastre (paşnice) şi să **vă invit la noi lecturi plăcute. Şi interesante,** sper.

Deocamdată, este vorba (doar) de **cinci titluri noi** şi de **două reeditări.**

Reeditările sunt două titluri care..."au spart piața" din "sezonul iarnă - primăvară 2001/2": ***"SECRETELE TERREI/Istoria începe în Carpați" - vol. II*** (ați văzut oltean modest !?) şi ***"Experimentul Terra"*** (patriotism local, dl. Teodor Filip fiind născut la Vâlcea...).

Titlurile noi sunt cele care...***"vor sparge piața"*** din sezonul primăvară - toamnă 2002 ! Glumesc-glumesc, buna dispoziție nu strică niciodată, **românul a supraviețuit sub 7 (şapte) imperii** prin umor, (auto)ironie, veselie dar şi prin credința că toate vor trece, dar sunt convins că **cele cinci titluri noi vor... trece foarte bine**. Cu sprijinul dvs, sper.

Un prim titlu nu se numeşte întâmplător ***"ADEVĂRURI EXPLOZIVE"***...Cu acelaşi stil care captivează, dl. Teodor Filip scoate la iveală

noi ***"informații-bombă",*** pe cât de ***incredibile,*** pe atât de ***adevărate!*** Ştiau profeții ce ştiau...

Într-un alt volum, ***"SPIONAJ, SÂNGE ŞI TEROARE"***, dl. **col (r) Florian Gârz, fostul şef al Secretariatului Consiliului Suprem de Apărare a Țării sub ultimii doi preşedinți şi ex-translator al primului preşedinte (Ceauşescu,** dacă n-ați uitat !), **umblă iar prin... sertarele serviciilor secrete ale Marilor Puteri,** cum îi stă bine unui **ofițer de renume al spionajului mondial,** doar din ambiția de a vă oferi... nopți albe! Dvs. şi altora...

Românul a fost dintotdeauna un **om dornic de cunoaştere, de mistere, însetat de adevăr,** şi dovedeşte aceasta şi acum, când a fost întors, de ani buni, la primitivele vremuri ale luptei pentru supraviețuire... Nu este, deci, de mirare că **lucrările noastre se vând foarte bine...**

Mai mult decât orice, însă, şi acest lucru ar trebui să le dea de gândit sociologilor şi politicienilor (câți or mai fi printre miile de poli-truci!), **românii se dovedesc extrem de interesați de istoria țării lor, în special de vremurile străvechi,** învăluite într-o ceață densă şi misterioasă... E o dovadă clară că **patriotismul îşi are un loc bine definit în inima urmaşilor vechilor RAMANI !** Să fie **memoria strămoşilor ?** Oamenii de ştiință vorbesc despre *"memoria genetică"* în cazul păsărilor migratoare. Iar rândunica migrează din România şi Câmpia Panonică în... Egipt ! Dacă o pasăre are o asemenea "memorie genetică", cu valabilitate peste milenii, ce mai putem crede în cazul oamenilor şi mai ales al unui **popor care continuă, încăpățânat, să păstreze portul... dacilor de pe Columna lui Traian?!**

Românii se trezesc din mijlocul celei mai cumplite şi parşive campanii de cucerire pe care au trăit-o vreodată şi aceasta sperie pe mulți ! Cei care au organizat un asemenea gen de **ocupare a Țării Zeilor, Soarelui, Giganților, Uriaşilor, Titanilor, Oamenilor Divini etc, etc., *"pe cale paşnică",* economic şi prin manipulare** (inclusiv cu arma psihotronică!), ştiau ei ce ştiau !...

Românii, ca şi strămoşii lor, sunt însetați de libertate şi a le da prea mult măcar iluzia libertății înseamnă a-i transforma în **tăvălug!** Un singur exemplu: **presa** a scăpat de sub control în decembrie 1989 şi nici după 12-13 ani nu i-a mai putut fi repusă botnița!...

Ce ar însemna trezirea urmaşilor vechilor ramani, pelasgi, traci, geți, daci, valahi (diversiune, e vorba de acelaşi popor, doar epitetele primite diferind!) puteți afla din cuprinsul acestei cărți.

Este citat **Iordanes,** care se referea la **geți** astfel: ***"Neam straşnic de tot,* (despre care) *stă scris că urma să pustiască chiar şi țara Iudeeii (...)"***

În Vechiul Testament (iudaic), **Ezechil amenință pe evrei,** într-una dn profețiile sale, **că Yahwe *"va aduce asupra țării lor pe regele Gog din țara Magog,*** *cu oastea cea frumoasă de cai şi călăreți, înarmați cu scuturi, coifuri, săbii, lănci, piluri, arcuri şi săgeți. Aceştia,* ***venind din fundul miazănopții*** (Dunărea era considerată, în antichitate, limita nordică a lumii cunoscute!-n.E.D.), *însoțiți de alte popoare multe,* ***călărind pe cai*** (calul a fost domesticit în Câmpia Dunării – n. E.D.), ***vor năvăli ca o furtună asupra țării lui Israel, ca să o prade şi s-o devasteze".***

Înainte, şi profetul Ieremia avertizase asupra aceluiaşi popor, *"care va veni dntr-o țară îndepărtată din părțile de miazănoapte,* ***de la capătul Pământului,*** *popor de călăreți şi arcaşi* (pelasgii au inventat arcul-n.E.D.), ***viteaz, puternic şi vechi,*** *vorbind o limbă pe care ebreii nu o înțeleg".*

Ulterior, şi **Ioan Theologul** *("Apocalipsul")* va vorbi despre Gog şi Magog.

Despre ce era vorba, ne lămureşte **Sfântul Augustin** (354-420 e.n): *"O parte din autorii vechimii, credincioşi tradițiilor moştenite, înțelegeau, sub Gog şi Magog, pe* ***geți şi messageți"*** (massageți-"geții cei mari" – n.E.D.). **Cyrus** a fost un **ocrotitor al evreilor** şi el a fost **ucis în luptă de massageții reginei Tomiris!...**

Alți prooroci iudei avertizau că dacă *"vechii oameni"* se vor ridica ("trezi"), **vor *"acoperi întreg Pământul"* şi mare pericol va fi pentru țara lui Israel !...**

Ei bine, cine a citit deja ***"Conspirația Satanei-Ținta România"*** (ambele volume) şi ***"Marile Mistere ale Piramidei Oculte"*** (inclusiv *Capitolul introductiv*) a înțeles deja multe, foarte multe!...Inclusiv, **de ce este "ocupată" în continuare România şi de ce trebuie ținuți românii în sărăcie şi întunericul necunoaşterii şi al manipulării .**

A înțeles, poate, **de ce ni se ascultă telefoanele şi ni se pun bețe în roate pe toate căile,** darămite să mai fim ajutați de guvernanți...

Am mai arătat: **"Cine vrea să stăpânească viitorul, trebuie să stăpânească trecutul !"**

Istoria veche este cel mai exploziv domeniu! Pentru că întreaga noastră civilizație actuală este bazată pe misterele trecutului neguros (experiență, simboluri, organizare etc.) şi cine vrea să înțeleagă istoria ultimilor două milenii şi să afle viitorul, trebuie să cunoască

foarte bine marile secrete ale istoriei antice şii preistoriei... Atunci va constata că **toate simbolurile actuale binecunoscute au plecat din Carpaţi** (cifrele simbolice, cei doi lei regali, tridentul, vulturul statal, Statuia Libertăţii = Artemis etc), va înţelege **de ce programele spaţiale americane se numesc *Apollo,Saturn*** sau ***Gemenii*** (Apollo + Artemis = **Zalmoxis**/Gemenii Divini !), de ce **engleza conţine multe cuvinte de origine traco-dacă** (urmăriţi cum sunt scrise, nu pronunţia!). De exemplu, pelasgii se considerau născuţi *"din pământul cel **negru**"* iar urmaşii lor târzii erau cunoscuţi drept **blachi**/vlahi (b=V). De unde, în engleză, **black=negru...**

Dacă vor să-şi apere ţara şi să preîntâmpine unele pericole grave ce ne pot fi pregătite, **politicienii şi ofiţerii de informaţii ar trebui să fie preocupaţi mai mult de istoria şi simbolistica veche. Ar pricepe, atunci, mai mult ce se întâmplă în ţară şi în jurul ţării.** De exemplu, de ce a avut loc revoluţia pe **17.12 (Saturnalii !)** şi s-a încheiat pe **22.12.89,12.06** (semnificaţia am dat-o altă dată, să ne cumpere cărţile, că au cu ce!), de ce au provocat şi dus americanii **războaie în Irak, Etiopia, Jugoslavia, Macedonia,** de ce oraşul **Niş** a fost bombardat cu insistenţă, de ce se doreşte târârea **Indiei** într-un război atomic (ca în Ramayana!), la ce se pot aştepta **Egiptul** şi **România,** ca vechi civilizaţii...

De când SUA au devenit singurul *"Jandarm al Lumii"*, iudeomasonii din fruntea acestei mari puteri duc un teribil război cu trecutul, de parcă le este frică de reîntoarcerea vechii "ordini mondiale" (acum au creat... "Noua")!!... Sau poate cred, încă, în venirea Mesiei şi **încă nu au curaj să se atingă de RAMANIA,** cum au evitat şi migratorii de la începutul primului mileniu al erei creştine?

Irakul este vechiul **Sumer,** Etiopia este urmaşa miticei ţări **Kish, în actuala Jugoslavie s-au născut o parte din împăraţii romani de origine tracă** (practic, **sârbii sunt traci slavizaţi** şi aceasta explică în bună măsură prietenia de veacuri româno-sârbă şi de ce au încercat americanii, în ultimii...**13** ani, să o rupă), **în Niş/Naissus s-a născut împăratul Constantin cel Mare, traco-illirul ce a promovat creştinismul în întreg Imperiul Roman, dând lovitura de graţie planurilor expansioniste ale iudaismului iar Macedonia nu reprezintă altceva decât periculoasa idee** (pentru unii) **de imperiu trac...**

Se lucrează, în continuare cu simboluri (vezi şi 11 septembrie 2001!) şi nu întâmplător **Tudor Vladimirescu şi Ceauşescu au fost asasinaţi la Târgovişte,** veche cetate atlantă şi de scaun domnesc. **Acolo se află, la Mănăstirea Dealu, capul lui Mihai Viteazul, sim-**

bolul unirii românilor! Tot deloc întâmplător, **Ceauşescu a fost judecat în fostul birou al lui Ion Antonescu** (de comandant al regimentului) iar acum **unii se războiesc până şi cu stafiile celor doi. Cu ideea de independenţă** (în faţa ruşilor), adică...

Pe toate aceste teme mai sunt, însă, de spus multe şi de scris cărţi întregi ! Să revenim, deci, la... cărţile noastre.

Spuneam că **e absolut senzaţional interesul românului pentru istoria ţării sale.** Pentru acest motiv, în această serie editorială, îi oferim o pondere majoritară acestui domeniu. Un domeniu pe care încercăm să-l abordăm cu **cât mai multă obiectivitate şi rigurozitate,** pentru a nu oferi motive, celor rău-intenţionaţi, să ne atace. Deocamdată, n-au făcut-o. Ori aplică tactica ignorării evenimentelor neplăcute, pentru a nu le amplifica, ori aşteaptă punctul slab...

Pentru obiectivitate şi rigurozitate, **am contactat şi convins să publice la *Editura OBIECTIV* doi dintre autorii respectaţi, din domeniul preistoriei României.** Care mi-au trezit, prin lucrările lor, pasiunea pentru fabuloasa istorie veche a românilor! Lucru pe care l-am recunoscut încă din anul 2000...

Mai întâi a fost dl. **Paul Lazăr Tonciulescu,** un erudit de primă mână, cu care sper să mai colaborăm. La 80 ani, domnia-sa îmbină fericit o incredibilă putere de muncă cu o "bază de date" specifică unui **savant cu triplă specializare** (inclusiv filologie şi geologie). Rămâne doar a găsi calea de mijloc, a rigurozităţii ştiinţifice combinată cu stilul accesibil publicului larg. Pentru că scopul nostru nu este să ne adresăm doar câtorva zeci sau sute de eruditi, dintre care unii "academicieni" pentru care contează mai mult propriile orgolii şi fasoane profesionale decât interesul ţării... Nu pentru aceia editäm noi ! Respectivii pot reciti pe Herodot et & comp. şi să-şi tragă propriile concluzii...

Acum, în această tranşă de editare, puteţi lectura, cu toată plăcerea, interesul şi entuziasmul pe care mi le-am constatat la corectură, o nouă lucrare a unui "monah" în domeniu: dl. **Adrian Bucurescu,** autor, printre altele, a unei cărţi de senzaţie: *"Dacia secretă".*

Probabil pentru a mă concura (glumesc!), domnia sa a pornit "de jos ", de la ***"Atlanţii din Carpaţi"*** ... Faptul este benefic, pentru că orice lucrare bună, stabilă, începe cu fundaţia... Deşi foarte neguros, până nu vom lămuri începutul-începuturilor, în măsura informaţiilor de care dispunem, nu vom înţelege toată istoria României, şi implicit a Omenirii, aşa cum trebuie...

"Atlanții din Carpați" este o lucrare plăcută, foarte accesibilă, conform unui stil de filolog şi ziarist format la *"România liberă"*. Oricum, un stil mult mai generos şi care m-a şocat la început. Economist şi ziarist de anchetă, am fost obişnuit să ofer maximum de informație în minimum de text. Probabil că în *"SECRETELE TERREI"-vol II* am excelat, vrând să scriu toate marile adevăruri într-un singur volum... La dl. Adrian Bucurescu, am constatat că informația poate fi şi dozată foarte bine, rezultând **o lucrare-şoc, de ținută dar şi plăcută lecturii.**

"Atlanții din Carpați" este o lucrare deosebită, ce mai are un atu foarte mare: nu uzitează nici de stilul clasic dar nici de sursele clasice. Admirator al lui N. Densuşianu în ce priveşte culegerea tradițiilor româneşti, dl. Adrian Bucurescu reuşeşte, ca filolog, să aducă o sumedenie de **argumente suplimentare în favoarea vechimii şi continuității poporului român,** îmbinându-le inteligent cu cele (puține) scrise. De aceea, lucrările domniei sale sunt întotdeauna **specifice şi şocante !**

Vorba comunistului: ***lupta contrariilor duce la progres.*** Nu intru în analiză şi amănunte filozofice şi şi doctrinare. Cert este că, la Editura OBIECTIV, avem deja **patru stiluri** şi moduri de abordare specifice a (pre)istoriei României şi aceasta sper să scoată la iveală adevărul mult aşteptat. Cititorii care vor lecții de istorie de tip oficial, cu teze şi date "bătute în cuie", s-ar putea să fie nelămuriți sau dezamăgiți.

În domeniul preistoriei, nimic nu poate fi imuabil ! Până şi istoria PCR (care, de fapt, nu exista ca lucrare ştiințifică, ci doar ca un fel de "mitologie partinică") nu s-a dovedit "beton", deşi e vorba doar de zeci de ani, cum se tot descoperă adevăruri istorice despre revoluția franceză, Napoleon etc... ***"Istoria e în continuă schimbare",*** se spune. Mâine poate apărea un document sau o descoperire arheologică ce poate da peste cap tot ce s-a scris sute de ani ! Până atunci, însă, pe biroul unui autor pot apărea o informație, o dovadă, un document pe care nu le-a cunoscut până atunci. **Tot secretul este să încerci să fii obiectiv, să nu faci diversiune prin omisiune şi să-ți susții toate afirmațiile cu surse clare şi credibile.** După o manipulare de 2.000 ani, aste foarte greu să nu greşeşti măcar o dată!

În ce mă priveşte, n-am citit încă... "Biblia" şi nici n-am scris *"Istoria secretă a Omenirii",* cu care am tot "amenințat", pentru simplul motiv că sunt încă nepregătit pentru aşa ceva şi nu-mi place să fac lucruri inutile. Deşi, credeți-mă, am citit destule, în diverse domenii, lucrurile sunt aşa de complicate, prin preluarea automată şi fără discernământ a unor surse încât poți cădea pradă unei diversiuni de proporții! Cea mai mare, ca

dovadă, rămâne **legenda Atlantidei, despre care au scris sute sau mii de occidentali, fără să meargă la sursa greacă** (în toată profunzimea ei), **şi care au reuşit... s-o "mute" de la Dunăre la Gibraltar !...**

Scriind ***"SECRETE TERREI/Istoria începe în Carpaţi"*- vol III,** sânt conştient că oricând pot apărea, ulterior, date arheologice sau din domeniul altor ştiinţe (fizică, chimie, genetică etc) care să aducă elemente noi, chiar cruciale. Toate acestea trebuie, însă, privite cu mult discernământ, **savanţii Lumii implicându-se tot mai mult în toată această *"olimpiadă a popoarelor alese".*** Mai nou, **geneticienii americani încearcă să arate că Omul Primordial s-a născut în orice altă parte decât în Carpaţi şi, dacă se poate, în vestul Europei. Pentru că acolo au trăit celţii,** revendicaţi de francezi, germani şi englezi, adică tocmai cei care au migrat în America şi au format **SUA**... Care, astfel, îşi pot justifica poziţia de *"Jandarm al Lumii"* prin descendenţa din... *"celţii primordiali"* ...

***"SECRETELE TERREI"* – vol III,** practic, poate fi considerată şi o lucrare documentară pentru... *"Istoria secretă a Omenirii"* şi dovedeşte, încă o dată, că "omul cât trăieşte învaţă"! Pentru simplul motiv că, după ce două volume am săpat adânc în preistorie, **de-abia acum poate fi abordat, cum se cuvine, momentul Genezei Omului. În Carpaţi !** Până la lectură, dat fiind subiectul extrem de dificil şi delicat, pot să vă asigur doar că am evitat să "rumeg pe nemestecate" ipotezele adesea absurde (cu interpretări inexplicabile ale dovezilor) ale autorilor occidentali şi am preluat doar informaţiile, argumentele şi dovezile certe ale acestora şi ale unor autori români. Iar **informaţiile prezentate,** vă asigur, **sunt de-a dreptul senzaţionale, ca şi în volumul II !...**

A treia lucrare din domeniul istoriei, apărută acum, este mai apropiată de timpurile şi sufletele noastre, într-un fel, prin titlu: ***"REVANŞA DACIEI":*** Este vorba de prezenta carte.

Titlul îmi aparţine (ca editor) şi el are o simbolistică foarte clară: **toţi trădătorii şi duşmanii României au fost pedepsiţi ulterior, mai devreme sau mai târziu !**

Textul nu urmăreşte, în nici un caz, să arate cu obstinaţie acest lucru, dimpotrivă, **e scris cu acea detaşare şi putere de a ierta specifice ardeleanului...**

Acest caracter specific românilor din interiorul Arcului Carpatic este foarte interesant şi spune extrem de multe pentru cei în temă. El este valabil atât pentru omul de la munte, de la deal sau şes, ceea ce devine extrem de interesant...

Nu întâmplător am făcut această observație, ci pentru a sublinia şi mai mult **o ipoteză pe care enunț şi pe care nu am mai găsit-o nicăieri...**

Ştim cu toții că **oamenii de la munte** sunt mai molcomi, mai aşezați şi mai blânzi decât cei de la şes. Oarecum, **cu o înțelegere superioară a lumii înconjurătoare...** Nu ştiu exact cum se prezintă acest raport în toate țările dar, după cum sunt prezentați elveții Evului Mediu (preferați pentru aspectul masiv şi docilitatea lor), înțeleg că totul s-ar asemăna până la... **înțelegerea superioară. Aceasta apare la ardeleni şi la cei născuți la şes dar, de reținut, după numai câțiva ani, şi la cei care se mută în Ardeal... Singurii care sunt aproape imposibil de "convertit" rămân oltenii** (parțial şi unii moldoveni), care nu pot fi convinşi şi pace să renunțe la specificul lor comercial, rapiditatea reacției şi "boala funcției" (ştiți bancul cu olteanul care, dacă în trei ani nu ajunge şef în Ardeal, e chemat la "reciclare" acasă). Ştiu cazuri de persoane care doar au fost născute în Oltenia, ori au trăit numai câțiva ani din copilărie acolo, s-au mutat în Ardeal şi nu au putut deveni "ardeleni" tot timpul vieții... Credeți-mă, nu exagerez, pentru mine e doar un mare semn de întrebare! Care are şi o explicație, veți vedea ...

Am vorbit de ***"memoria genetică".*** Ea funcționează, se pare, în ciuda noastră şi a tuturor "academicienilor". **Oltenii nu pot fi altfel !** În zona lor au existat toate condițiile posibile să apară şi bronzul şi fierul (ca unelte etc). Un oltean care se respectă ce face cu nişte produse pe care le are în exces? Bănuiți că **le vinde,** din moment ce, acum, 100 ani (să zicem) mai mergea încă la Bucureşti (200-300 km) cu căruța, să vândă praz (aceeaşi denumire ca la .. traci !) şi alte cele...

Care sunt **cei mai buni comercianți ai Europei?** V-am prins ! **(Grecii şi italienii, care au plecat... taman din Oltenia** (aici, în privința grecilor, n-am încotro, trebuie să-l contrazic pe autorul acestei cărți)!...

Fenomenul influenței pământului asupra oamenilor este senzațional dar nu inedit. Am mai scris (vol. I): **în insulele Kurile, asiaticii devin, după câteva zeci de ani, albi !...**

Tot aşa, **nu poți face oltean** (repezit, comerciant, şmecher - mai ales !) **dintr-un ardelean, chiar dacă îl aduci la Craiova de la Alba-Iulia** (să nu zic Oaş!) **şi îl ții până sfârşitul vieții...** La fel, **un muntean din sud va fi mult diferit de unul din Ardeal, chiar dacă el trăieşte la 2.000 m şi celălalt la 1.000 m.**

Fireşte, pot fi combătut pentru acest început de demonstraţie cu diverse cazuri particulare. Eu vorbesc despre o chestiune de principiu, la care mai putem adăuga mii de ani de amestec genetic. **Esenţa,** cred însă, a fost **păstrată senzaţional !...**

Atât oltenii, cât şi moldovenii sunt repeziţi, adeseori iuţi la mânie. În general, ardeleanul este cunoscut ca un om care mai întâi "cujetă", nu se repede nici în cele mai grave cazuri. Întotdeauna, subiect de bancuri pentru ceilalţi. Surprinzător, **acelaşi caracter îl cam au şi basarabenii !** Explicaţia ne-o dă autorul acestei cărţi, o informaţie extrem de importantă: ***"Ţara dintre râuri",* despre care vorbeşte Biblia, nu este Sumerul, ci Basarabia !!** Cu alte cuvinte, **în acea zonă ar fi existat printre primele popoare ale Omenirii...**

Şi acum, să intrăm în fondul problemei. De ce sunt ardelenii şi basarabenii mai aşezaţi, mai sfătoşi, mai lenţi în reacţii?

Explicaţia este... simplă: ***"memoria genetică"!* Cu cât o populaţie** (chiar pământ, teritoriu, după cum am văzut) **are o vechime istorică mai mare, cu atât ea va avea o "poziţie superioară", calculată, faţă de cea a celor înconjurătoare! Memoria ancestrală îi spune, probabil, că totul este trecător, se va rezolva de la sine şi nu trebuie să-ţi consumi energia inutil să faci *"moarte de om"* pentru orice altceva, în afară de ocuparea ţării.** Cred că ştiţi că orice acceptă ardelenii în afară de a fi călcaţi pe mândria şi teritoriul naţional!... Ei bine, **oltenii au alt stil, mai puţin războinic dar mai eficient: orice ocupant, tratat cu... sictir, îşi ia câmpii singur,** cum au făcut-o habsburgii!... Sau, mai putem adăuga **şiretenia şi... parşivenia tipic oltenească,** pe care au preluat-o şi moldovenii lui Ştefan de la olteanul (?) Basarab I şi de care s-au lovit şi turcii şi nemţii (1917). Oltenii au fost cei mai mari susţinători ai regalităţii, comunismului iar toate partidele de după '90 afirmă că au în Dolj... cea mai puternică filială, de parcă doljenii ar fi neam de politruci ! Am mai spus-o şi o repet (la Plovdiv, în 1988, era să mă bat cu... o masă de bulgari pentru asta!):de la geto-daci până în zilele noastre, neamul nostru a fost salvat de...şiretenia tipic oltenească (sudică)! ... Asta-mi reproşau şi bulgarii (culmea tupeului pentru cine ştie istorie !): *"V-aţi dat şi cu Hitler şi cu Stalin!..."* Lucru pe care l-au făcut şi ei! **Sârbii, popor mândru şi fără şiretenia celor de peste Dunăre, au fost loviţi de toţi:** turcii, nemţii, americanii... Oare, ce e de preferat? De reţinut: sârbii au probleme cu albanezii (vechi traci!) musulmani, iar **în România nu s-a ridicat nici o moschee în perioada invaziei turceşti...**

Să revin, însă. Am demonstrat, până acum, cred că destul de clar (vol. II şi III), că ***în HAR-DEAL (Casa/Grădina Domnului)*** **a fost creat Omul, şi prima şi a doua oară** (după Potop). Aceasta înseamnă că **Ardealul este cea mai veche locuită zonă din lume!** Date fiind migraţiile (sumerieni, etrusci ş.a), vechi şi normale, şi apoi combinaţiile de populaţii, este clar că se întâmplă ceva cu mult mai subtil, ţinând de energiile Pământului, ca în cazul Insulelor Kurile! **Unii dintre cei plecaţi de aici şi-au păstrat, ulterior, nu numai obiceiurile formate/câştigate dar şi modul uman de a fi !** Atât **etruscii,** cât şi **sumerienii** sau **hitiţii** au fost populaţii incredibil de **blânde** şi de **civilizate** pentru acele vremuri, când asiaticii (persani şi semiţi) distrugeau tot ce cucereau !...

Să mergem mai departe. Când vine vorba de România şi români, în mod peiorativ, se vorbeşte despre *"mămăliga românească"*. Ce "explodează" din când în când, istoric vorbind, iar atunci face ravagii ! De aceea, **nu trebuie "încălzită"...**

Deşi interpretabil în fel şi chip, acest lucru dovedeşte nimic altceva decât ***"înţelepciunea bătrânului".*** Sau, după cum veţi vedea în această carte, în cazul Asăneştilor, **o veche învăţătură,** păstrată cu sfinţenie într-un mod specific acestui popor...

Nici un alt popor din lume nu şi-a păstrat, nu numai ţara (caz unic în istorie), ci şi limba, portul, obiceiurile şi tradiţiile, timp de milenii ! Evreii, următorul caz, şi-au păstrat doar religia şi obiceiurile religioase. Limba şi portul şi le-au schimbat, pentru a supravieţui, iar ţară n-au mai avut aproape **1.900 ani** (şi Dacia Mare s-ar putea reîmplini, **în 2006, după 1.900 ani !)**

Mai există doar două popoare care prezintă aceleaşi caracteristici de "popoare bătrâne": **indienii** (inzii de pe Valea Indusului) şi **chinezii.** Mai puţin amestecaţi, de-a lungul istoriei, cu alte (sub)rase, în ciuda tentativelor engleze, aceştia şi-au putut păstra puritatea genetică şi de tradiţii. Ei bine, **înţelepciunea celor două popoare este deja celebră şi adeseori legată de vechimea lor...**

N-am uitat nici **Sumerul** (Irak) sau **Egiptul ! Toate aceste popoare vechi,** în general şi nu prin vârfuri sau excepţiile negative, ca percepţie generală, sunt **preocupate de problemele fundamentale ale Omenirii** şi mai puţin de chestiunile simpliste, strict necesare şi actuale, de parvenire. Astfel de ţări n-au alergat niciodată după aurul altora, chiar şi când nu-l aveau!...

În partea opusă, cea a populaţiilor mai recente, se poate constata o anumită superficialitate şi naivitate, aroganţa şi nechibzuinţa tânărului ş.a. Vă las pe dvs. să faceţi o analiză cât mai completă!...

Mai mult ca sigur, vor exista reacţii negative la cele scrise acum. Comparaţii şi contestaţii. Pentru că, de exemplu, nu poate să nu te şo-

cheze **naivitatea generală a Vestului** (care n-a înțeles niciodată Estul, fapt recunoscut!), **a americanilor** *("nişte copii mai mari"*, cărora le e suficient să le spui cine sunt *"băieții buni"* şi *"băieții răi"*) **şi chiar a evreilor,** care, deşi spun că există de 5.700-5.800 ani **(minciună**; acum 3.300 ani, varianta maximă, când fugeau, ca sclavi, din Egipt, erau considerați *"Poporul Ciobanilor"),* continuă să se "răzbune", prin diverse tradiții, pe fapte presupuse a se fi întâmplat acum două milenii...

Repet: toată această nouă teză, în fond, menită să ajute la descriptarea istoriei Pământului, poate fi interpretată în fel şi chip! Poate chiar şi de *"rasism"* sau *"antisemitism",* tipicurile pentru indivizi obosiți ori lipsiți de imaginație...

Este, însă, doar o ipoteză şi ea trebuie analizată şi contestată sau dovedită doar prin mijloace ştiințifice... Până atunci, aştept replica (numai scrisă) a cititorilor (contestări sau dovezi).

Unii, poate, mă vor întreba: dacă oltenii sunt urmaşii atlanților (Olt = Atlas), de ce ar fi o populație mai nouă decât ardelenii? Simplu: pentru că **în Ardeal a fost creat şi îmbunătățit (recreat) omul iar atlanții reprezintă o înaltă civilizație, evident, apărută mult ulterior...**

Veți vedea, din cuprinsul cărții, că **matca formării Țării Româneşti şi Moldovei** (chiar dacă ne luăm după istoria oficială) **a fost Ardealul.**

Am dovedit, în volumul II de la *"SECRETELE TERREI"*, că **Raiul nu e totuna cu Edenul**, că **Raiul era în Ardeal şi Edenul în Insula Şerpilor.** Conform Bibliei, în *"țara dintre cele două râuri"* iar din această lucrare aflăm că... **în dreptul Basarabiei** (deci, Insula Şerpilor).

E cazul, deci, să nu ne mai mirăm de **insistența cu care vor unii Ardealul şi alții Insula Şerpilor!...**

Am avut dintotdeauna un respect deosebit pentru ardeleni, chiar dacă la început mie, ca oltean, mi se părea foarte ciudați, veniți din altă lume! Ulterior, i-am cunoscut foarte bine şi nicăieri în lume nu m-am simțit mai în siguranță ca în mijlocul lor, în special în Bihor...

Dacă l-ai supărat pe ardelean, poți să-l " tai din carnețel" , în timp ce pe oltean îl mai poți "lămuri" sau "întoarce"...

Ardeleanul e mai greu "permeabil", olteanul mai deschis noilor cunoştințe dar odată acceptat în casa unui ardelean (nu contează, ungur sau român!), vei şti că ți-ai făcut prieteni pe viață şi nu vei uita ospitalitatea lor...

De aceea, nici nu pot să uit şi să înțeleg mârlănia a două firme ardelene, ambele **din Cluj-Napoca,** ei bine, una de români ***("Oldan Press"*** - **Bogdan Potra),** alta de maghiari **(Librăria *"Gaudeamus"*),** pentru **sume relativ mici,** cu atât mai de neînțeles...

Ca să n-o mai lungesc, ardelean înseamnă seriozitate, chiar dacă... mai metodică.

Autorul acestei cărți, născut în Satu-Mare şi domiciliat în Bistrița, deci ardelean get-beget, **a lucrat, la strângerea textelor şi dovezilor timp de 15 ani !** Lucrarea fiind **finalizată în 1994,** timp de **doi ani** (îmi spune) **a încercat să găsească un editor!** N-a reuşit din *"lipsă de bani şi refuzul unor istorici autorizați de a accepta publicarea unei asemenea cărți"* (aflată la **a treia ediție proprie).** După care a găsit un oltean (subsemnatul) şi **totul s-a rezolvat, nu în doi ani, ci în două zile şi fără să fie nevoie de finanțarea autorului...** Oltean caritabil? Ați mai văzut !? Nu: **materialul este foarte bun** şi, cu "prelucrările" specifice tuturor manuscriselor editate până acum (titluri, subtitluri, note), vă asigur că... **va "sparge" şi el piața !...**

De ce? **Pentru că documentarea este realizată... de un ardelean iar românii n-au mai avut de mult o astfel de sinteză a istoriei lor, de la începuturi până la crearea statelor feudale româneşti...**

Credeți-mă, am citit enorm în domeniul istoriei, chiar dacă sunt economist, iar **în această lucrare am găsit informații teribile,** pe care nu le cunoşteam. Chiar dacă autorul este inginer... Pentru că, vorba profeților, interesul pentru lucrurile necunoscute/mistere va creşte şi se vor afla informații ce vor bulversa Lumea...

Unii *"academicieni"* vor mormăi în barbă ceva despre *"neofiții agresivi".* Din păcate, mulți dintre ei plătiți tocmai pentru a "îmbogăți" istoria țării, **nu-şi justifică salariile şi au foarte multe de învățat de la astfel de *"neofiți agresivi"*...** Ar fi bine ca măcar câțiva dintre ei să creeze o astfel de lucrare măcar la câțiva ani !

Într-o țară plină de "manuale alternative" antinaționale, **acest volum ar putea deveni, pe merit, un manual pentru tinerii români ce vor să afle istoria reală a țării lor...** Lucru afirmat din start: *"Ideea de publicare mi-a venit în momentul în care băiatul meu a început să învețe la şcoală aceeaşi istorie falsă şi incompletă (de astfel, ca şi mine)!"*

Trimiterea la denumirea de manual nu trebuie să înşele.**Nu înseamnă că informațiile conținute sunt la nivelul liceal ! Am mai subliniat valoarea informațională a acestei lucrări.** Este vorba doar de faptul că volumul de față nu este strict specializat ci, **într-un stil foarte accesibil,** prezintă istoria Carpaților pe o perioadă foarte lungă, de câteva milenii. Adică, **perioada mai puțin cunoscută...**

Lectură plăcută !

Eugen **DELCEA**

"Noi românii, suntem locuitorii cei mai vechi ai acestui pământ, şi anume unul dintre cele mai vechi popoare ale întregului continent.

Istoricii pun de obicei începuturile vieţii poporului nostru la cucerirea Daciei de către Traian. (...)

Nici că se poate mai superficială concepţia.

Departe de mine gândul de a scădea cât de puţin meritele marelui împărat (...) dar (...) ***împăratul (Traian) este abia un episod în viaţa milenară a poporului nostru.***

Când a sosit el la Dunăre, statul dac era de o sută şi mai bine de ani în culmea înfloririi; era ***singura putere europeană capabilă de a ţine în cumpănă Imperiul Roman.***

Şi nu e de mirare că ajunsese aşa. ***La 513 I.d.C.,*** *când Roma stăpânea doar câteva sate de pe malul stâng al Tibrului (nici cât Ţara Bârsei),* ***părinţii noştri de la Dunăre, formau un neam mare, închegat şi puternic, care ţinea calea, în Balcani, celui mai mare monarh al Asiei,*** *lui Darius a lui Histaspe."*

- Simion MEHEDINŢI -

"Dar Europa îşi mai poate îngădui aceasta, a doua părăsire a Daciei în zilele noastre? ***Mai putem fi sacrificaţi, fără ca sacrificiul acesta să nu primejduiască însăşi existenţa şi integritatea spirituală a Europei?*** *De răspunsul care va fi dat, de istorie, acestei întrebări nu depinde numai supravieţuirea noastră, ca neam, ci şi supravieţuirea Occidentului !"*

- Mircea ELIADE -

CUVÂNT DE ÎNCEPUT

Motto: *"A scrie o asemenea carte este o chestiune de curaj; a o citi nu înseamnă mai puțin."*

Erich von Däniken
(Amintiri despre viitor)

Scrierea unei istorii a începuturilor neamului românesc ridică numeroase probleme de ordin informațional şi moral.

Puținătatea documentelor scrise si a vestigiilor arheologice poate permite o abordare prea amplă a trecutului istoric. Lipsa documentelor ne obligă să interpretăm anumite fapte după înțelegerea noastră, de azi, şi nu a celor din vechime. De cele mai multe ori, documentele nu sunt de prima mână, ci cópii ale unor cópii, suferind de imixtiuni sentimentale de moment, ale cronicarilor şi copiştilor. Multe din realitățile istorice capătă aspect de mit, fiind etichetate drept simple legende, pierzându-se filonul lor real.

Majoritatea documentelor antice şi medievale timpurii care prezintă istoria noastră, au fost scrise de cronicari străini şi, ca o ironie a soartei, de cele mai multe ori duşmani înverşunați ai neamului. Putem afirma fără nici un dubiu că **istoria românilor a fost scrisă de duşmanii ei.**

Prea ocupați cu "facerea" istoriei, românii şi-au asumat riscul de a-i lăsa pe alții să le-o scrie...

BLESTEMUL ROMÂNILOR este neputința de a ne descotorosi de falsurile şi dogmele care împânzesc cărțile şi conştiința noastră. **Falsificarea istoriei este o armă "neutronică", ce se repercutează asupra identității şi legitimității drepturilor neamului românesc.**

Originea şi continuitatea românilor pe aceste meleaguri au fost veşnic dezbătute şi contestate de istoricii maghiari, bulgari, slavi, şi chiar şi... români.

Aberațiile mai recente ale unor "personalități politice" se împletesc în mod "minunat" cu teoriile lui Sulzer şi Roessler. Nimic nou nu este sub soare. **Antiromânismul este un crez politic pe care se înalță idealurile şi utopii fanteziste revanşarde**. Agitarea lui în țările înconjură-

toare este generatoare de capital politic, putând transforma o jalnică figură într-un om politic influent! Istoria a mai cunoscut frecvente cazuri.

Pentru a argumenta mai bine cele afirmate mai sus, vom lua la întâmplare **un text,** din multele care există şi care teoretizează originea şi descendenţa românilor într-un mod **foarte subtil şi viclean:**

"Strămoşii românilor au fost un popor de păstori nomazi care îşi schimbau necontenit sălaşurile în căutare de păşuni noi; îşi petreceau verile pe plaiurile munţilor, de unde coborau iarna, la poalele dealurilor. În stratul lor cel mai adânc, ei erau de origine traco-iliră, la care s-au adăugat, cu timpul, elemente romane, albaneze şi slave. Patria lor era la est de Albania, în spaţiul situat între actualele oraşe Sofia, Niş şi Skoplje, iar limba lor era acea latina balcanică, coruptă de influenţe albaneze şi mai ales slave.

Spre secolul al IX-lea acest popor, rătăcitor ca toate popoarele nomade, s-a divizat în 4 ramuri: unii, aşa-zişii aromâni, s-au stabilit în Macedonia şi Albania; alţii, megleno-românii, în Grecia septentrională, în vreme ce o a treia ramură, istro-românii, se depărtează cel mai mult, ajungând în peninsula Istria; câteva mii dintre ei au supravieţuit până azi.

Cea de-a patra ramură s-a îndreptat spre nord şi a trecut Dunărea în cursul secolului al X-lea şi al XI-lea. În secolul al XIII-lea îi aflăm menţionaţi în Banatul Severinului şi în sudul Transilvaniei, ca supuşi ai regelui Ungariei. De altfel, infiltrarea lor nu se va termina curând. Ei se vor întinde pe nesimţite în toata Transilvania şi până în Maramureş, întemeind dincolo de Carpaţi două principate lipsite de importanţă."(!!!)

Textul a fost publicat de un anume **Zombor Szasz** în ***"Romanian History Hungarian Quarterly",*** în anul **1941**, spre ştiinţa universală...

Totuşi, galeria monştrilor asmuţiţi împotriva României nu ar fi completă dacă nu aş menţiona, dar fără nume, **şi autorii români**, care, într-un spirit de solidaritate cu duşmanii din exterior, **nu se dau la o parte de a jigni spiritul neamului,** etichetându-i pe daci drept beţivi, pe Decebal drept invadator, Vlad Ţepeş-criminal ilustru din categoria lui Stalin, Hitler şi, mai rău, Vacher şi Landru, Mihai Viteazul-colonist paranoic, geniul poeziei Mihai Eminescu-fascist, Octavian Goga-lichea sau Mihail Sadoveanu şi George Calinescu-comunişti.

De ce fără nume? Din ruşinea pe care o simţim fiecare la gândul că printre noi mai pot exista şi astfel de oameni...

BLESTEMUL ROMÂNILOR rezidă şi din faptul că, într-un timp şi spaţiu istoric nemăsurat, au fost şi sunt obligaţi să trăiască alături de cei care nu meritau să se nască români...

Ne punem întrebarea: de ce lipsesc documentele?

Motivul e simplu: **unele s-au pierdut, iar altele au fost făcute pierdute**. Cauzele sunt multiple, de ordin climatologic, geologic şi uman.

Complexul climateric foarte aspru al ţării noastre, cu diferenţe de temperatură şi umiditate foarte mari de la un sezon la altul, a influenţat in mod distructiv pierderea şi distrugerea multor urme şi dovezi materiale. Catastrofele naturale, foarte frecvente in spaţiul carpatic, au îngropat in pământ vestigiile civilizaţiei predace şi dacice.

Ocupaţia cea mai frecventă a neamului românesc a fost războiul, ca urmare a veşnicei lui agresări din exterior. **În timpul acestor lupte, mii de documente au fost pierdute, distruse, furate.**

Cucerirea romană a prejudiciat poporul român de o imensă sursă de informaţie. Romanii au jefuit Dacia de tot ce a avut mai valoros. Toate bunurile şi tezaurele dace au luat drumul Romei, pierzându-se apoi prin cine ştie ce colţuri ale Imperiului Roman.

Ocupaţia maghiară "de 1.000 de ani" din Transilvania s-a afirmat şi legitimat prin **distrugerea sistematică şi permanentă a tuturor documentelor** care conţineau referiri directe la civilizaţia dacă, valahă sau romană.

Căderea Constantinopolelui sub turci a însemnat pentru români o altă lovitură dată vechimii lui. Toate bibliotecile şi cancelariile bizantine au fost devastate iar cărţile şi documentele existente în ele arse. Probabil că în acest genocid documentar s-au pierdut cele mai importante şi amănunţite dovezi privind originea, continuitatea şi identitatea poporului român.

Putem afirma cu toată convingerea şi responsabilitatea că, încă şi la ora actuală, **arhivele unor biblioteci occidentale conţin documente importante privind istoria neamului românesc.** Numai că, din anumite considerente politice, ele sunt clasate ca "strict secrete ".

Fiind un popor indezirabil, afirmarea istoriei noastre supără şi deranjează unele firi mai sensibile.

Vrem doar să tragem un semnal de alarmă pentru că, **şi în continuare, apar zeci de lucrări scrise pe toate continentele legat de istoria poporului nostru, cărţi care, prin existenţa lor, denigrează spiritualitatea românească.**

În schimb, noi refuzăm să răspundem, refuzăm să ne cunoaştem adevărata istorie, aşa cum este, şi nu cum am învățat-o din şcoală, trunchiată şi cu mari lacune. Dintr-un spirit de modestie, pur țărănesc, ne-am ferit întotdeauna să prezentăm adevărata istorie a excepționalei civilizații românești.

N-am ştiut să ne închinăm, admirativ, decât în fața civilizațiilor egiptene, sumeriene, greceşti sau, romane, nebănuind sau, mai grav, refuzând să credem că **istoria noastră este, dacă nu superioară acestor civilizații, cel puțin egală.**

Care este motivul pentru care **tinerii din ziua de azi, terminând şcoala, nu cunosc despre istoria poporului lor decât vagi informații** despre daci şi luptele lor cu romanii, îmbrăcate sub o formă idealizată şi naivă? De ce trebuie să le prezentăm banala teorie a romanizării, pe care noi înşine nu o credem?

Toată istoria cunoscută din şcoală, de la începuturi şi până în anul 1241, an al marii invazii tătare, **se limitează** doar la câteva noțiuni de ordin arheologic, rolul civilizator al romanilor asupra "barbarilor daci" şi mult cunoscuta acoperire a celor 1.000 de ani (de la 271 până la 1241), prin clasica noțiune de *"perioada de formare a poporului român şi migrație a popoarelor nomade ".*

Munca marilor noştri istorici nu este băgată în seamă. Scrierile unor clasici ca Iorga, Densuşianu, Pârvan, Busuioceanu, Eliade, Drăgan, cu referiri directe la adevărurile istoriei, sunt trecute sub tăcere şi ignorate. **Ne şablonizăm istoria, schematizând-o după programul indicat de "prietenii noştri", pentru a nu supăra, a nu deranja sau a nu irita.** Parafrazând, se pare că la modă este lozinca *"cel mai bun român este un român mort"*, pentru că altfel nu putem "intra" în Europa. **Falsificarea istoriei unui popor este echivalentă cu gestul de a-l condamna la neființă.**

Trebuie să începem să renaştem şi pentru acesta este necesar să facem primul pas: să ne cunoaştem adevărata istorie. Pentru că acel popor care nu-şi cunoaşte cultura şi istoria îşi pierde propria-i identitate şi credința în Dumnezeu.

Multe cărți aşteaptă să fie citite, purtând nume celebre, atât româneşti cât şi străine. Pentru că, totuşi, în această lume, **România este un izvor de fascinație pentru adevărații iscoditori.**

Nu doresc să pomenesc aici nume, o parte din ele fiind prezentate în bibliografia lucrării, dar ar fi pentru mine un sacrilegiu să nu amin-

lesc una din marile bogății ale neamului şi autorul ei: *"Dacia preistorică"* şi Nicolae Densuşianu.

Această carte unică, adevărată Biblie a Neamului, ar trebui mai mult studiată, pentru că în rândurile ei se ascund mii de informații. Banalizată o vreme, contestat caracterul ei, uneori drept fantast, îşi regăseşte astăzi adevărata ei dimensiune mitologică.

Normal că nu toate cele scrise de autor trebuie luate ca atare, scrierea fiind uneori luată de valurile entuziasmului, dar infinit mai de valoare sunt în ea informațiile cuprinse şi interpretările încercate. Studiul ei ar trebui să se facă şi în şcoală, pentru a conferi tinerilor adevărata formă de patriotism şi mândrie națională.

Ştiu că voi fi contestat la apariția acestei cărți, ştiu că voi fi acuzat de naționalism, dar cel puțin mulți dintre semenii noştri nu se vor mai simți străini în propria țară. E timpul să reflectăm asupra istoriei, să o redescoperim, să ne reconsiderăm rolul primar şi civilizator în Europa; acea Europă care ne refuză ca şi pe vremuri şi ne ignoră din inconştiență...

Rechizitoriul neamului făcut de Mircea Eliade e dureros şi crud, dar real: " *Printre neamurile fără noroc, ne numărăm în frunte noi, românii (...).*

Istoria neamului românesc n-a fost decât o lungă, necontenită, halucinantă hemoragie. ***Ne-am alcătuit într-un uragan şi am crescut în vifor. Popor de frontieră, luptam şi muream pentru toți.*** *Muream, mai ales, plătind miopia şi neghiobia altora (...).*

Istoria neamului românesc e alcătuită din atâta sânge şi atâta nenoroc datorită, în primul rând, incapacității Occidentului de a vedea de unde vine primejdia. *Pe noi, timp de cinci secole «ne-a scos din istorie» victoria Imperiului Otoman.* ***Timp de secole, am luptat singuri.*** *Hărțuiam necontenit armatele turceşti, cu prețul pe care îl ştiam: traiul «în afara istoriei».* ***Istoria se făcea în Apus, fără noi, dar datorită sângelui nostru.***

Occidentalii nu şedeau nici ei cu mâinile în sân, ci se luptau; dar se luptau între ei (...).

Civilizația noastră țărănească se adaptase nivelului vegetal la care se redusese istoria. Aşezările româneşti dispăreau şi reapăreau cu aceeaşi ireductibilă, misterioasă încăpățânare a vegetației. În timpul acesta, la o mie, două de kilometri, spre Apus, se înălțau catedrale, se îmbogățeau castele, se înfrumusețau mănăstiri şi oamenii aveau prilejul, măcar la răstimpuri, să citească pe sfinți, pe teologi şi pe poeți, să înțeleagă că

sunt oameni şi să se bucure că trăiesc omeneşte – iar nu ca fiarele sălbatice prin munți şi păduri, ca ***strămoşii noştri, care nu aveau altă vină decât aceea de a se fi născut în calea răutăților."***

Amintindu-şi de Evul Mediu românesc, de această "enigmă şi miracol" care este pentru eruditi supravietuirea neamului nostru, Lucian Blaga spunea că, timp de un mileniu, ***"românii au sabotat istoria"***. Formula e exactă şi dreaptă. **Românii au sabotat, într-adevăr, cursul istoriei, purtând câte 50-60 de războaie pe secol.** Daca n-ar fi sabotat-o, ar fi deschis larg porțile Orient - Occident şi ar fi lăsat valurile de cuceritori să treacă mai departe spre Centrul şi Apusul Europei (...)

Aceasta înseamnă sabotarea Istoriei. Asta înseamnă, cel mult, nenorocul de a împlini o **misiune istorică de sacrificiu**, misiune de care nici nu se ține seama în istoriografie.

E greu să mai scrii ceva după aceste rânduri ale lui Eliade, veritabil protest, adresat Occidentului, trebuind să păstrezi un moment de reculegere.

Scopul lucrării este unic: rememorarea exactă a istoriei, fără speculații şi fabulații. Totul se bazează pe documente şi relatări ale unor istorici celebri, de necontestat – antici sau contemporani – şi are caracterul unui foarte mic ghid istoric, fără a avea pretenția de a cuprinde totul.

Cred că noi, românii, nu ne vom pierde credința în Dumnezeu şi ne vom uni împotriva forțelor întunericului şi ignoranței.

Trebuie să începem să ÎNVINGEM în numele copiilor noştri şi mai ales pentru ei.

Numai de noi depinde !

Capitolul I

PELASGII ŞI VECHEA EUROPĂ DIN CARPAŢI

Motto: *"Eu sunt Pelasg, fiul lui Palaechton (Marte), născut din Terra (Gaea), domnul acestei ţări, şi după mine, regele său, s-a numit cu drept cuvânt, gintea pelasgilor ce stăpâneşte acest pământ. "*
Eschyl *(Supplices)*

Istoria oficială: "crede şi nu cerceta" !?

Descoperirile arheologice au dat posibilitatea istoricilor de a periodiza evoluţia omului. Pentru a putea delimita momentele distincte în care se afla omul în cursul evoluţiei lui, **cercetările au împărţit istoria străveche în mai multe epoci**. Caracterul şi numele acestor epoci este în directă legătură cu gradul de dezvoltare al omului în acea perioadă şi originea uneltelor folosite.

Cea mai veche epocă, **Paleoliticul,** extins pe o perioadă cuprinsă între 1.000.000 – 10.000, numită şi **epoca pietrei vechi,** este perioada hotărâtoare a procesului de antropogeneză, marcată de trecerea prehominizilor la Homo sapiens. Omul primitiv foloseşte ca unealtă şi armă o combinaţie simplă între lemn şi piatră cioplită. Organizaţi în cete de culegători-vânători, pescari-, se adăpostesc în peşteri sau refugii sub stânci, în apropierea cursurilor de apă şi a zonelor bogate în hrană. Epoca paleoliticului cuprinde **trei subdiviziuni:**

-Paleoliticul **inferior** *(1.000.000 – 100.000)* se caracterizează prin apariţia primelor unelte şi descoperirea focului; în jurul anilor 600.000 se naşte *Pitecantropus erectus*;

-Paleoliticul **mijlociu** *(100.000 – 40.000)* este perioada culturii omului de *Neanderthal* şi a primelor comunităţi mai mari, de tip gentilic;

-Paleoliticul **superior** *(40.000 – 10.000)* marchează dispariţia omului de Neanderthal, în mod enigmatic; destinul (I)D ˝-0.148 0 (o)A ˝1.86˙ tinuat de *Homo sapiens.*

Epoca Mezoliticului *(10.000 – 5.500)* marchează sfârşitul perioadei glaciare şi îmblânzirea climei. Marile comunităţi gentilice se divizează, diferitele grupări mişcându-se spre noi teritorii, necunoscute până atunci.

Epocă de trecere, mezoliticul face loc **neoliticului** *(5.500 – 2.500)* – **epocă a pietrei şlefuite**-perioadă zdruncinată de mari mutaţii în viaţa omului primitiv. Comunităţile umane se dezvoltă pe baza extinderii agriculturii şi creşterii animalelor domestice. Aceste activităţi obligă gintele la sedentarizare şi la amenajarea unor locuinţe durabile, pe termen cât mai lung. **Apar tribul,** ca o formă superioară de organizare **şi primele aşezări** – sate apărate de o reţea de garduri şi şanţuri. Cultul zeilor părăseşte marile spaţii ale stepelor şi pădurilor, practicându-se în altare şi sanctuare primitive. Uneltele şi armele sunt calitativ mai perfecţionate, acordându-se o atenţie deosebită finisării şi diversificării lor.

Transformările profunde din rândul comunităţilor umane sunt cauzate şi de schimburile culturale, rezultate în urma penetraţiei triburilor străine sau a mişcărilor de populaţii. Astfel, **perioada anilor 2.500 – 1.800 este perioada de tranziţie de la neolitic la epoca bronzului (1.800 – 800).**

Metalurgia bronzului, adusă din Orient (după unii istorici), capătă amploare. În scurt timp uneltele şi armele din piatră vor fi înlocuite cu similare din bronz şi aramă.

Rolul revoluţionar în accelerarea dezvoltării societăţilor umane îi revine însă fierului. **Metalurgia fierului se consideră că ar fi apărut în Asia Mică, în regatul hittit, în jurul anilor 1.500 î.Hr.,** de unde s-a răspândit, după anul 1.200 î.Hr., şi spre spaţiul carpato-danubian. **Epoca fierului (800 î.Hr.–sec.I d.Hr.)** aduce cu ea profunde modificări în cadrul comunităţilor umane ale acelor timpuri.

Acesta este, schematic, modelul folosit de către cercetători şi învăţat în şcoală de către copiii noştri.

Şi, totuşi, nu este chiar aşa!

"Sălbaticii" produceau... oţel inoxidabil !

Dacă se aplică această schemă şablonizată ar rezulta că cei care au construit piramidele, cei care au tăiat pietrele de la Abydos, Karnas şi Luxor au lucrat cu ciocane de lemn şi piatră, iar cei care au sculptat dala de la Palenque şi Poarta Soarelui din Bolivia nu cunoşteau fierul, bronzul sau arama! Cum este posibil însă că, în mormintele descoperite în Europa, Asia, America, datate **acum 10.000 ani** (!), s-au găsit **obiecte din bronz, aur, platină şi oţel inoxidabil**?! Iată cum epoca bronzului este împinsă înapoi cu **numai** 6.000 ani !

Să ne amintim de crearea metalurgiei fierului pe teritoriul Asiei Mici şi atribuită hittiților. **Şi iată cum o dogmă, susținută cu dinții, cade, fără drept de apel, răsturnând întregul eşafodaj migălos construit de-a lungul timpului şi prezentat cu "precizie ştiințifică" în toate cărțile de specialitate...** Dar despre ce este vorba? Aflăm de la Robert Charroux:

"La Medzamor, în Armenia sovietică (în momentul descoperirii, Armenia, încă aparținea de imperiul sovietic – n.a.), ***dr. Korioun Meguertchian a scos la lumină cea mai veche uzină metalurgică din lume.***

Expertize riguroase fac să urce construcția sa la 5.000 ani, cu două – trei mii de ani înainte de bronzul şi arama preistoricilor !

S-au găsit la Medzamor vase şi obiecte metalice, cuțite, sulițe, săgeți, agrafe, inele, brățări, etc. ***din toate metalele cunoscute.***

Topitoria avea o serie de cuve tăiate în stâncă, unde minereul, sfărâmat, periat, spălat, se curăța şi se îmbogățea până la obținerea metalului pur. ***Mai mult de 200 de cuptoare*** *ar fi îngropate, dar 25 au fost scoase.*

Medzamor era ***un centru industrial al epocii zise, în derâdere, neolitică****; aici se trata metalul de import, care era pe urmă prelucrat şi* ***distribuit popoarelor din Orientul Apropiat.***

Se lucrau aici arama, bronzul, plumbul, zincul, ferul, aurul, cositorul, arsenicul, manganul etc. Şi, de asemenea, ***oțelul.***

Într-adevăr, s-au găsit, acolo, ***cleşti de oțel,*** *fine şi încă strălucitoare,* ***analoge cu pensetele noastre de depilat.*** *Ele sunt puțin mai recente, datând numai... de acum 3.000 ani !* ***Patruzeci de varietăți de bronz*** *erau topite în uzine şi destinate diferitelor industrii.*

Aceste descoperiri, verificate, autentificate de institutele ştiințifice din U.R.S.S., controlate de cele din Statele Unite, Franța, Anglia şi Germania, n-au modificat unghiul de vedere al preistoricilor.

Epoca fierului, epoca bronzului *rămân ceea ce erau... chiar dacă,* ***cu două milenii mai înainte se topeau ustensile de oțel !***

Este eretic cel ce susține contrariul ! "

Oamenii mezoliticului trăiau rudimentar, utilizând unelte de lemn şi piatră cioplită pentru a supraviețui; **totuşi, foloseau SCRISUL!** Ridicându-se cu greu din starea de semi-sălbăticie **construiau, totuşi, sanctuare strict orientate după poziția astrelor!**

Prin descoperirea fosilei umane de la Bugiuleşti (jud. Vâlcea), limita paleoliticului este împinsă înapoi în timp DOAR cu aproximativ 800.000-1.000.000 ani !...

Trebuie să-i dăm dreptate lui Mircea Eliade când afirmă, atât de tranşant, că: "*Sunt unele cărți care necesită o atât de lungă maturizare, încât se învechesc şi sunt depăşite de ştiință înainte chiar de apariție. Cam astfel a fost cazul «Geticei» lui Vasile Pârvan, lucrare genială, care se va citi pentru Pârvan şi nu pentru adevărurile sale, adevăruri an de an tot mai îndoielnice.*"

De ce apar aceste discrepanțe uriaşe între cărțile actuale, consacrate, ale unor istorici şi noile descoperiri arheologice? Pentru că, în general**, noi, oamenii, avem tendința de a fi dogmatici, mult prea comozi** ca să încercăm să ne modificăm anumite mentalități. **Refuzăm să credem că înaintea actualei civilizații a existat o altă civilizație care a putut să strălucească prin grandoarea şi cuceririle ei. Iar urme ale acestei civilizații sunt răspândite peste tot pe Pământ** dar, şi la ora actuală, studiate doar ca simple ciudățenii şi nu omologate ca realități istorice. Însă, aceasta este o cu totul altă poveste, care nu intră oarecum în cuprinsul acestei lucrări.

Perioada de care ne vom ocupa mai în amănunțit este mai apropiată nouă, mai bogată în date şi mărturii şi anume cea de acum 9.000 de ani (adică **7.000 î.Hr.).** Dar pentru a avea o mai multă înțelegere asupra acestei epoci, ne vom folosi de scrierile doamnei **Marija Gimbutas**, eminent profesor al Universității California din Los Angeles, care, prin prefața cărții sale, ne obligă la o gândire plină de pioşenie: ***"România este vatra a ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală cuprinsă între 6.500-3.500 î.Hr.,*** *axată pe o societate matriarhală, teocrată, paşnică, iubitoare şi creatoare de artă, care* ***a precedat societățile indo-europenizate****, patriarhale, de luptători, din epocile bronzului şi fierului (...)*

Uluitoarele descoperiri făcute în România şi în alte țări învecinate, după cel de-al doilea război mondial, asociate datărilor cu radio – carbon, au făcut posibilă înțelegerea importanței începuturilor culturii vechi europene, o cultură a unei societăți de agricultori.

A devenit, de asemenea, evident că această străveche civilizație europeană ***precede cu câteva milenii pe cea sumeriană.*** *Aceste date fac imposibilă ipoteza conform căreia civilizația războinică şi violentă a*

sumerienilor ar fi fost cea mai timpurie de pe glob. ***În Vechea Europă, nu existau fortificaţii elaborate şi nici arme de luptă****. Absenţa reprezentărilor privind societatea războinică sau condusă de bărbaţi reflectă o structură socială în care femeile aveau rolul principal şi în care, atât bărbaţii, cât şi femeile activau în mod egal întru binele comun.*

A fost o perioadă de reală armonie, în deplin acord cu energiile creatoare ale naturii. Trebuie ca, de acum încolo, să recunoaştem realităţile şi modul de viaţă al epocilor neolitică şi a cuprului, care însemnau mai mult decât semănatul, culesul, măcinatul şi coacerea pâinii ori ridicarea caselor (...) ".

Pelasgii – Oamenii Primordiali

Şi pentru a fi şi mai concret completăm cuvintele Marijei Gimbutas, cu crezul de o viaţă al marelui nostru mitologist şi istoric **Nicolae Densuşianu** legat de existenţa poporului pelasg:" *(...)* ***(pelasgii) au fost cei dintâi care au adunat în societate familiile şi triburile răspândite prin caverne, prin munţi şi păduri, au întemeiat sate şi oraşe, au format cele dintâi state, au dat supuşilor lor legi şi au introdus modul lor de viaţă mai blând.*** *(...) Pentru poporul grec, pelasgii erau* **«cei mai vechi oameni de pe Pământ».** *Rasa lor li se părea atât de arhaică, atât de superioară în concepţiuni, puternică în voinţă şi în fapte, atât de nobilă în moravuri, încât tradiţiunile şi poemele greceşti atribuiau tuturor pelasgilor epitetul de –* **dioi** *–* ***divini,*** *ce ei întru adevăr l-au meritat prin darurile lor fizice şi morale."*

Şi iată că **istoria, nu începe la Sumer**, aşa cum am învăţat până acum! **Istoria începe aici, în spaţiul carpato-pontic, în ţara Geei** (generatoare a matriarhatului ca formă de conducere) **şi a lui Pelasgos** cel născut din pământ negru. Iată cum se leagă scrierile recente, bazate pe multiple dovezi arheologice, ale Marijei Gimbutas cu intuia genială a lui Nicolae Densuşianu.

Iată cum termenul general de **Veche Civilizaţie Europeană** îşi recapătă numele legitim de cel de **civilizaţie pelasgă.** Au fost necesari ani ca ideile parţial uitate ale lui Densuşianu, parţial luate în derâdere, să poată fi verificate, în parte şi argumentate. Monumentala lui carte se cuvine a fi studiată, pentru că este un izvor de informaţie nesecat şi nu putem şti că, poate mâine, printr-o mică descoperire documentară sau arheologică, să se confirme multe alte prezumţii ale istoricului, care astăzi ar părea banale sau fantaste...

Şi totuşi, care ar fi putut fi motivele generatoare ale unei mari civilizaţii în această zonă? Ne folosim din nou de afirmaţiile unor iluştrii istorici. **N.J.Jirov** concluzionează în celebra sa carte, ***"Atlantida"***: ***"Civilizaţiile primare au fost cele de munte.*** *Astfel,* ***cultura sumerienilor*** *din Mesopotamia a fost creată de oameni veniţi din ţinuturile muntoase.* ***Cultura chineză şi cea indiană*** *au fost întemeiate, de asemenea, de triburi muntene. Cele mai dezvoltate culturi* ***din ambele Americi*** *au apărut în regiuni de munte şi pe platouri."* Iar ca o completare folosim şi afirmaţia lui **Jacques de Launay**: *"Civilizaţia se dezvoltă în zonele temperate, caracterizate prin ierni aspre şi veri cu căldură normală."*

Şi astfel, se concretizează un sumum de factori determinanţi în geneza Vechii Civilizaţii Europene, **factorii de mediu, geografici şi climatici**. În acest sens, ne este uşor să argumentăm existenţa unei populaţii predacice – pelasgă – pe teritoriul României, ţinând cont de **varietatea şi complexitatea formelor de relief existente**.

Zonele montane şi înaltele platouri ofereau peşteri în care oamenii se puteau adăposti; piatră şi lemn, ca material de construcţii pentru case şi sanctuare; apă curată, atât de vitală existenţei fiinţei umane; hrană suficientă şi bună sub formă animală, rezultată din vânat şi pescuit, sau vegetală din diferite plante, fructe sau diverse rădăcini. Marile zone de păşune au împins omul spre ideea de a-şi asigura un trai mai sigur, prin creşterea animalelor (iniţial oi, apoi vite), obligându-l la mari deplasări, ocazie cu care a descoperit marile câmpii sudice şi estice, câmpii care l-au făcut să viseze la sedentarizare. Şi iată cum începe marea epocă a agricultorilor, care învaţă, din instinct, să supravieţuiască, folosindu-se de un complex de plante şi animale: grâu – orez, oaie – capră – vite – porc – câine şi ulterior şi cal.

Şi totodată, acum apar şi relaţiile interumane dintre diversele comunităţi, în primul rând prin necesitatea schimbului de produse specifice zonei de habitat (băştinaşii montani cu cei de la câmpie). Dar aceste relaţii nu se limitează doar la atât, ci ele converg spre o formă mai complexă, facilitând apariţia unor mari grupări umane care, sub conducerea unor oameni dotaţi intelectual şi spiritual s-au extins paşnic şi spre alte zone ale Europei.

Conducătorii acestor grupări formate ştiau că îşi asumă o responsabilitate enormă: viaţa şi existenţa semenilor lor şi, prin aceasta, propria existenţă. Dar aveau un ascendent moral, o experienţă asemănătoare a omului conducător – primar, aşa după cum ne este relatată de acelaşi **Nicolae Densuşianu**: *"Arcazii, popor pastoral şi viteaz,*

după cum ne spune Pausanias, căci ***cel dintâi om născut pe Pământ a fost Pelasg****, un bărbat, care se distingea prin mărimea, prin frumusețea și puterea figurei sale și care întrecea pe toți ceilalți muritori prin facultățile spiritului său; că acest Pelasg, după ce a început să domnească, a fost cel dintâi care a învățat pe oameni să-și construiască colibe, pentru a se apăra de incomodițățiile frigului, a ploilor și a căldurilor; că el a învățat pe oameni să-și facă haine din piei de oaie; le-a interzis să se mai nutrească și mai departe cu frunze, cu buruieni și cu rădăcini (...).”*

Iată cum este explicată de antici, prin legende, modalitatea de formare a primelor comunități umane.

Extinderea pelasgilor nu s-a limitat la teritoriul României, sau la cel imediat următor. Urme și dovezi ale existenței lor apar și în Ucraina și actuala Republică Moldovă, Ungaria și sudul Slovaciei, întreaga zonă balcanică, inclusiv Grecia și insulele limitrofe, zonele de coastă ale Asiei Mici, Italia și sudul Franței, coastele mediteraneene ale Spaniei. Inventarele arheologice care relevă existența lor sunt imense, începând cu vestigii ale unor așezări pașnice, cetăți și ziduri de apărare, sanctuare și obiecte de cult, obiecte de muncă și de luptă, opere de artă neegalate, **construcții megalitice.**

Dar cel mai important lucru rămas de la ei este limba, acea limbă unică, cu specific vechi european, o limbă prelatină- așa-zisă protolatina!

Sunt convins că această afirmație va părea șocantă, dar în cursul acestei lucrări voi încerca să argumentez cât mai precis această afirmație, într-adevăr riscantă la prima vedere.

Acum, mă voi referi la o afirmație foarte edificatoare care se găsește în **Vechiul Testament (Geneza),** legată de momentul construirii turnului Babel: ***“Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte”.*** Să încercăm să ne explicăm această afirmație, simplu și fără prea multe deducții. **Civilizațiile umane vechi au apărut în diferite zone ale Pământului, în adevărate focare, de unde s-au extins circumsferic:**

-în Asia, populațiile **irano–indiene** (dravidiană), formate pe podișurile munților Himalaia, s-au extins, apoi, în zona peninsulei indiene și a Asiei de Vest; normal ca această populație să fi folosit inițial aceeași limbă;

-civilizația născută pe malurile Tigrului și ale Eufratului, **asiro–babiloniană**, a generat apariția popoarelor din Orientul Mijlociu; limba

vorbită era o limbă semită, din care s-au format ulterior limbile arabe şi ebraice actuale şi vechile limbi feniciene, egiptene*, arameice, abisiniene;

-civilizaţia **chino–mongolă**, născută pe platourile tibetane, s-a extins în întreaga Asie Centrală şi de Est; e foarte simplu de observat că limbile chineză, mongolă, coreeană, japoneză şi celelalte din zonă au un fond comun; deci, ele au fost generate de o limbă unică.

Indo-europenii – un mit diversionist !

Concluziile istoricilor în acest sens sunt unanime, fără dubiu: ***"Limbile indo–europene evidenţiază numeroase apropieri,*** *în primul rând gramatical, care nu se pot explica decât printr-o* ***unitate lingvistică genuină, o limbă comună, ce presupune o patrie comună şi un popor iniţial."***(!)/(I. H. Crişan – *"Spiritualitatea geto–dacilor").*

Chiar dacă **majoritatea istoricilor refuză să mai creadă în *mitul "popoarelor indo-europene"***, totuşi, mai folosesc acest termen perimat şi greşit, dintr-un automatism lingvistic.

Teoria prin care se afirmă că Europa ar fi fost invadată, la un moment dat în istorie, un popor de origine asiatică, nu poate fi nici dovedită şi nici argumentată. Nu a existat niciodată o limbă indo-europeană care să infuzeze spiritualitatea lingvistică a "neoliticului" şi să-i confere o nouă identitate.

De altfel, **I. C. Drăgan,** în ideea de a fi împăciuitor între partizanii teoriei populaţiilor indo-europene şi contestatari, propune şi susţine termenul de "populaţie euro-indiană", argumentând: ***"Din această mare unitate euro-indiană, compusă din populaţii vorbind o limbă comună la origini, s-au născut marile ramuri ale familiei europene străvechi,*** *teză susţinută şi argumentată de numeroşi lingvişti, precum: Boppe, Coeurdoux etc. Invazia euro-indiană s-a extins până în Mesopotamia, prin Sumer şi până în Iran, iar în India, prin puţinii aşa-zişi brahmani (şefi politici religioşi), asemănători rasiali cu noi, europenii şi total deosebiţi de dravizii localnici.* ***Arianii din Europa s-au răspândit mai mult pe continent şi mai puţin în India****, motiv pentru care apare mai justificată expresia* ***de euro-indieni****, în locul celei vechi de indo-europeni."*

---

* **N.edit**.: Este opinia autorului. Scrierea şi limba vechilor egipteni au apărut cu cel puţin două milenii înainte de anul 1150 î.H.r., când semiţii erau numiţi de egipteni "Poporul Ciobanilor" şi erau conduşi de Moise...

După ce am prezentat termenii de indo-europeni şi de euro-indieni, vă voi prezenta şi originea numelui de arieni, care desemnează de altfel aceeaşi populaţie.

Vechea civilizaţie a Indusului, civilizaţia dravidiană de la Mohenjo-Daro, coboară din marea familie a irano-indienilor, formată pe platourile Himalaiei, şi răspândită în Asia Centrală şi de Vest prin mişcări succesive. **Limba folosită de această populaţie nu are legătură cu grupul de limbi ariene.** La ora actuală, există puţini descendenţi ai acestei mari civilizaţii, habitaţi în zonele retrase ale Indiei, în jungle inaccesibile, vorbind dialecte din aşa numitul grup Munda de limbi. Aceste mici comunităţi ce supravieţuiesc timpului sunt organizate în triburi cu identitate proprie şi nume propriu: Santali, Khonzi, Gonzi etc.

Chiar antropologic, descendenţii grupului irano-indian sunt total diferiţi de cel european (arian), având o pigmentaţie a pielii mai închisă (brună) şi o statură scundă.

Arienii erau... pelasgi

În jurul anilor 1500 î.Hr., această civilizaţie va fi invadată de un popor de rasă albă, pe care aveau să-l denumească **Arya,** ceea ce înseamnă ***"străin"***, iar mai târziu ***"om de origine nobilă sau stăpân"***. Impactul dintre cele două civilizaţii a creat actualul popor indian.

De unde veneau aceşti arieni, ce limbă vorbeau ei, atât de diferită de dialectele locale? Cercetătorii nu reuşesc să se pună de acord pentru a soluţiona problema.

Să ne amintim, însă, de afirmaţiile Marijei Gimbutas, în legătură cu Vechea Civilizaţie Europeană. Să ni-l reamintim pe **Nicolae Densuşianu**, cu al său crez de o viaţă: ***"Înainte de civilizaţiunea greacă şi egipteană, o civilizaţiunea mult mai veche se revarsă asupra Europei. Aceasta a fost civilizaţiunea morală şi materială a rasei pelasge şi care a deschis un vast câmp de activitate a genului omenesc. Influenţele acestor trei culturi pelasge au fost decisive, pentru soarta muritorilor de pe acest pământ.***

Pelasgii au fost adevăraţii fondatori ai stării noastre actuale (...) Pelasgii ne apar după vechile tradiţiuni istorice ca una şi aceeaşi populaţie cu neoliticii, cari introduc în Europa cele dintâi elemente ale civilizaţiunii, animale domestice, cultura cerealelor şi o artă industrială mai progresată."

Concluzie:

Rasa albă s-a născut în spațiul carpato-danubiano-pontic extins până în zona caucaziană, de unde s-a răspândit, apoi, prin mișcări succesive, în întreaga Europă, cu preponderență în jurul bazinului mediteranean, fapt care i-a adus şi supranumele de *"popoare ale mării"*.

Care sunt argumentele afirmației de mai sus ?

În primul rând, existența fizică a grupurilor de oameni depinde de factori sociali, culturali şi mai ales geografici, de condițiile necesare desfăşurării funcțiilor fiziologice minimale ale organismului uman. **Omul a trăit, din cele mai vechi timpuri, pe teritoriul carpatic, găsind din abundență hrană şi apa necesară organismului.**

Un alt argument important este, existența în exces a sării, substanță **fără de care nici un mamifer nu poate trăi.**

În mileniul VII î. Hr., pelasgii aveau o scriere proprie, cea care va genera apoi alfabetele antice şi cele moderne. Or, un popor care, în jurul anilor 6.000 î. Hr., scria şi-şi contabiliza viața de zi cu zi, nu putea să se afle în stadiul de neolitic...

Prezența acestei civilizații pe teritoriul țării este confirmată şi de **existența marilor construcții megalitice care păzesc Carpații.**

După cum ne spune Eschyl, **ginta pelasgilor a stăpânit inițial acest pământ, respectiv Europa, de la începutul timpului istoric.** Or, un asemenea popor, întins pe o suprafață atât de mare, **nu avea cum să dispară peste noapte**, iar spațiile ocupate de el să devină pustii...

Vă veți întreba de ce m-am oprit la termenul de "pelasgi"? Pentru că mi se pare cel mai corect din punct de vedere istoric. Termenii de populație *"indo-europeană"* şi *"euro-indiană"* sunt **termeni moderni, fără nici o legătură cu adevărul istoric.** Deoarece, atâta timp cât s-a pedalat pe teoria că Europa a fost invadată de un popor asiatic, cercetătorii au îmbrățişat cu frenezie noțiunea de indo-european, dintr-o oarecare intuiție dar fără nici un suport arheologic. **Nu există nici o dovadă că rasa albă a venit, *"de undeva, cândva"*, din Asia şi a fost generatoarea popoarelor europene...**

Invers, da! Este un fapt istoric dovedit că Asia Mică, Orientul Apropiat şi India au fost invadate de triburi de arieni, care veneau din Europa, mai corect spus, din bazinul carpato-pontic. Dar nici termenul euro-indieni, adoptat ad-hoc, de către cercetători, nu este corect, deoarece civilizația indiană s-a format pe scheletul comunității irano-indiene, arienii infuzând doar această civilizație.

E timpul să nu mai alăturăm doi termeni complet contrarii, pentru a crea o populație utopică, care nu a existat niciodată...

Să rămânem mai bine la termenii folosiți de antici, pentru că ei i-au cunoscut, şi, au fost în directă legătură, indiferent dacă grecii şi egiptenii i-au numit ***"pelasgi"*** iar dravidienii ***"arieni"***.

Cum arătau aceşti pelasgi ne-o spun reprezentările de pe vase ceramice şi statuetele descoperite.

Din punct de vedere antropologic, **pelasgii sunt diferiți de greci şi egipteni:** având chipul oval, alungit, bărbia retrasă, fruntea înaltă, nasul drept (roman!), ochi mari denotând vivacitate şi inteligență, **carnație albă, contrastând puternic cu părul bogat, blond sau castaniu.** Bărbații erau medii de înălțime, puternici, foarte agili, iar femeile mignone, delicate, deosebit de frumoase şi suple.

Iată cum, în sec. VII – VI î. Hr., într-o Europă dominată de un *Homo sapiens* aflat în epoca pietrei (după cum afirmă marii cercetători ai istoriei), primitiv şi sălbatic, îşi afirmă prezența un tip antropologic deosebit.

"Un asemenea tip uman, zvelt, fin, specific, deşi unele trăsături se întâlnesc şi la alte popoare mediteraneene, apare curios dacă este comparat cu imaginea general admisă despre omul din neolitic şi chiar antic.

*Locul de unde a venit populația respectivă (**care a adus cu ea şi obişnuința folosirii metalelor neferoase**) rămâne încă incert. Caracteristicile antropologice elimină Africa, Asia şi Grecia continentală, iar printre popoarele din Orientul Mijlociu nu se numărau prea multe de navigatori în mileniul al III-lea î. Hr. Oricum, argumente de ordin istoric şi cultural, la care se adaugă diferențele majore privind însăşi concepțiile despre om, Univers, viață, societate, religie etc. ale cretanilor, par să excludă Orientul Mijlociu, rămânând deschise **doar două posibilități: emigrarea unei populații necunoscute din Asia Mică, ori, din sud-estul Europei*** (...)" (Dan Apostol în "Terra - Planeta Vieții", vorbind despre cretani, popor de origine pelasgă).

Concluzie clară: **sud-estul Europei, adică, mai pe înțeles – spațiul carpato-pontic !!! Iar această fantastică civilizație pelasgă s-a extins în întreaga Europă, Asia Mică şi Africa circumediteraneană, generând istoria preantică.**

Limba Bătrână din Carpați

Este normal ca un asemenea popor să aibă şi **o limbă proprie, unică,** în stadiul incipient, **care a dat naştere ulterior la o mare parte a limbilor europene.**

Şi care era această limbă ?

Grecii afirmau, la venirea lor în Europa, că pelasgii vorbeau o limbă BARBARĂ, mult diferită de a lor, fără să-i amintească caracterul.

Care este caracterul acestei limbi ni-l comunică Quintilian, afirmând că, dacă se adaugă la cuvintele latine, ori, se lăsau pe dinafară, unele litere sau silabe, se obținea vorbirea ***barbară.***

Cicero numeşte limba poporului lui ca o limbă barbară coruptă – *Barbaries domestica.* Astfel după unii autori, **limba barbară avea caracterele unei limbi latine vulgare sau rustice.** De altfel, ei etichetau ca limbă barbară toate dialectele populațiilor de rasă pelasgă, indiferent că erau din Spania, Gallia, Dacia, Germania sau Tracia. Iar **la rândul lor, romanii erau considerați de greci vorbitori de limbă barbară.**

Isidor din Sevilla ne spune că cea mai veche limbă latină a fost numită ***lingua prisca,*** adică, ***limba bătrână.***

Ovidiu şi-a compus ultimele versuri apelând la latina barbară a geților, atât de apropiată de latina literară, afirmând el însuşi că a devenit un poet get. De altfel, după cum este evident şi **pe Columna lui Traian, dialogul dintre solii daci şi împărat se face fără translatori,** în deplină înțelegere. Şi nu credem că dacii cei *"mândri şi nemuritori"* s-au servit de latina împăratului !

Putem afirma cu toată convingerea şi în conformitate cu concluziile trase de iluştri istorici, că **limba civilizației pelasge a fost o PROTOLATINĂ, sau altfel zis o *latină vulgară.***

Un alt argument important în susținerea acestei afirmații este de ordin geografic. **Spațiul sud-european, de la vest la est, este ocupat de popoare de limbă latină (cu mici enclave), rezultate nu din romanizare ci, din originea lor comună pelasgă. Romanii nu au reuşit să romanizeze pe daci** în 165 ani, **precum nu au reuşit să romanizeze pe egipteni** în 425 ani (30 î.Hr. – 395 d.Hr.); pe **greci** în 641 ani (146 î.Hr. – 395 d.Hr.); pe **evrei** în 325 ani (70 d.Hr. – 395 d.Hr); pe **maltezi** în 1.088 ani (218 î.Hr. – 870 d.Hr.); pe **britanici** în 400 ani **şi, mai ales, nu au reuşit să creeze o limbă unitară în propria lor Italie, odată ce există 1.500 de dialecte !...**

Pe parcursul istoriei, această limbă "bătrână" îşi va păstra unitatea, fiind suportul pe care se vor construi limbile latine europene. Diferenţele lingvistice dintre ele au fost cauzate de aşezarea geografică şi influenţele produse de popoarele cu care au venit, ulterior, pe parcursul istoriei, în contact. Astfel, limbile italiană, franceză, spaniolă şi portugheză au suferit influenţe germanice, iar româna-slavone.

"Înmulţiţi-vă şi ocupaţi Pământul !"

Istoria pelasgilor este puţin cunoscută din textele antice. Ne-au rămas puţine relicve de la ei pentru a putea cunoaşte această mare civilizaţie uitată. Se pare că **multe informaţii despre ei se află în mitologia greacă şi egipteană**, informaţii care se cer a fi decriptate. Ceea ce se cunoaşte este puţin şi trebuie să ne bazăm pe intuiţie, pentru a putea discerne realitatea istorică.

Începând cu anii 4.400 î.Hr., civilizaţia pelasgă se vede nevoită să-şi schimbe structura socială. Atacată dinspre est de valuri succesive de triburi nomade (numite Kurgan de M. Gimbutas)**, provenite probabil din Asia, se vede nevoită să se apere**. În faţa pericolului, au loc profunde modificări de ordin social, culminând cu **trecerea puterii decizionale în mâinile bărbaţilor**. Obligaţi să facă faţă unui duşman crud, puternic înarmat şi călare, **pelasgii vor învăţa să-şi facă propriile lor arme, să utilizeze calul ca mijloc de război, vor construi în jurul aşezărilor ziduri, împrejmuiri şi şanţuri de apărare. Atacatorii vor fi repede înfrânţi şi alungaţi.**

În mileniul al III-lea î.Hr., poporul pelasg se va angrena în mari mişcări şi deplasări de populaţii:

-spre sud, ocupând Asia Mică şi insulele Mării Egee (aşa se poate explica cum a ajuns alfabetul carpatic pelasg în Creta);

-spre sud-est, în Sumer (ducând cu ei scrierea care va fi etichetată ca "sumeriana");

-spre nordul Africii (cârja încârligată a păstorilor carpatici este prezentă în mâinile faraonilor ilustraţi pe pereţii piramidelor);

-spre India, în jurul anilor 1500 î.Hr., pomeniţi de cronicile Văii Indusului ca Arieni – Arya *"străin"* (multe legături spirituale s-au descoperit între civilizaţiile europene şi cea indiană).

Aceste mişcări ale populaţiei pelasge au fost ciclice, permiţându-le să ocupe o mare parte a Europei, Asiei Mici şi Orientale, parte

din subcontinentul indian şi Africa de Nord (Egiptul), repetându-se la anumite intervale, determinate de sporul de populaţie şi necesitatea de noi spaţii.

Celebra epopee sanscrită ***"Ramayana"***, scrisă în secolul IV Hr. şi alcătuită din 24.000 de distihuri şi care prezintă epopeea prinţului Rama, **descrie în mod clar şi distinct aceste masive mişcări de populaţii dinspre zona Carpaţilor şi a Caucazului catre alte spaţii.**

De remarcat în această epopee că **prinţul Rama este identificat ca *"preot scit"***. Ori numele de Scythia * era, în antichitate, denumirea unui spaţiu care cuprindea o parte din Dacia (Dobrogea), sub numele de Scitia Mică şi stepele nord – pontice, sub numele de Scitia Mare. **Termenul Scitia defineşte o provincie istorică şi mai puţin o regiune locuită de sciţi**. În urma unei revelaţii divine, Rama ajunge conducătorul spiritual al poporului său. În urma unor divergenţe între conducătorii pelasgi, **Rama îşi va duce adepţii spre India, spre noi teritorii. Mişcarea este masivă, pelasgii cucerind Caucazul, Iranul, India şi Ceylonul.** Rama este prezentat nu ca şi un cuceritor, dornic de expansiune, ci ca şi *"conducător al popoarelor, domnul lumii, stăpânul sufletului şi al dragostei oamenilor, tatăl şi mama supuşilor săi; el a ştiut să unească toate fiinţele într-un lanţ unic al iubirii"* (E. Schure – "Marii Iniţiaţi")

Iată cum a fost considerată, chiar şi în India, influenţa civilizatoare pelásgă asupra populaţiilor băştinaşe...

Demn de amintit este numele prinţului şi al poporului lui: **RAMA, RAMANI !**

În alt spaţiu geografic, **în jurul anilor 1.250 – 1.100 î.Hr., populaţii pelasge din nordul Balcanilor**, triburi illire, trace şi predacice, numite de către istorici ***"triburile câmpurilor de urne"***, datorită faptului că-şi incinerau morţii (obicei arian), **organizează o campanie împotriva triburilor greceşti-aheene**. Angrenând în această mişcare şi triburile doriene, **distrug lumea aheeană (revanşa) din Grecia peninsulară, se răspândesc în Grecia insulară, trec în Asia Mică, prin regatul hittit, Fenicia şi Palestina şi ajung până în Egipt, unde, cu mare greutate, sunt respinşi de către Merneptah, în anul 1221 î.Hr.**

Care a fost scopul acestei invazii? Unul singur: **reluarea în stăpânire a ceea ce le-a aparţinut mai înainte.** Nu degeaba, cronicile greceşti numesc această campanie de recucerire ***"întoarcerea Heraclizi-***

---

* **N.edit.**: Se citeşte "Scutia", iar N. Densuşianu considera că aceştia erau doar "scutaşi" în cadrul civilizaţiei şi organizării pelasgo-hiperboreene, la fel cum alţii erau arcaşi sau lăncieri...

lor", iar egiptenii nu uită să specifice că atacatorii au fost *"popoarele mării"*. Se cuvine a face aici o mică paranteză legată de atributul acordat pelasgilor: *"heraclizi"*, adică **urmaşi ai lui Hercule** * Iată cum recunosc grecii că cel mai celebru erou al mitologiei "lor" a fost pelasg...

Mileniul II î.Hr. va fi mileniul în care marele imperiu pelasg se destramă, populaţia scindându-se în triburi **, cu identitate diferită, determinată de spaţiul geografic de habitat.

De aici înainte, izvoarele antice îi vor trata pe descendenţii poporului pelasg cu denumiri zonale: **iberi** în Spania; **gali** în Franţa; **etrusci şi latini** în Italia; **arimani** în Germania; **traci şi illiri** în Balcani; **geto-daci** în Dacia; dar, toţi vorbitori de *latină barbară*...

---

* **N.edit.**:: Hercule a fost semizeu, din mamă titană. *"Heraclizi"* putea însemna atât *"divini"*, cât şi *"titani"*, în condiţiile în care, era ştiut în antichitate, la nordul Dunării se afla Hiperboreea, ţara titanilor, Ţara Zeilor iar pelasgii/ hiperboreii erau cunoscuţi drept titani sau divini. O dovadă că *"popoarele mării"* îi desemna pe divinii pelasgi...

** **N.edit.**: Aceasta, după "războiul zeilor" purtat împotriva lui Marduk/ Ra(m), încheiat cu distrugerea Sodomei şi Gomorei (în căutarea lui Ram), când AB. RAM (fiu de mare preot sumerian) trece la religia lui Yahve şi devine Abraham, după cum ne arată tăbliţele sumeriene.

Capitolul II

MESAJE DE LA "OAMENII DIVINI"

Scrierea a apărut în Ardeal

Până în ultimii ani, s-a considerat că apariția scrisului este legată de civilizația protosumeriană. Şi nu în mod deductiv, ci bazat pe vaste cercetări arheologice. În straturi arheologice ale vechii **Mesopotamia** au fost găsite o serie de **tăblițe cu scriere pictografică,** datate din **mileniul IV – V î.Hr**. Tăblițele descoperite la **El Obeid** (lângă vechea aşezare Ur), **Warka** (lângă vechiul oraş sumerian Uruk) şi **Djemdet-Nasra** (în apropierea miticului oraş Kiş) sunt **din lut ars, acoperite cu diverse desene şi inscripții,** dovedind o **scriere pre-sumeriană ideografică**. Scribul care a executat aceste notații s-a folosit de plăcuțe de argilă proaspătă, pe care a imprimat uşor, cu ajutorul unei bucăți de trestie, diverse semne şi desene; ulterior plăcuța a fost arsă realizându-se acea rezistență necesară păstrării lor ca viitoare documente.

Dar, şi aici este un *"dar"*: **în anul 1961, Nicolae Vlasa descoperă, în satul Tărtăria (jud. Alba), trei tăblițe de lut ars (teracotă), într-o groapă de sacrificiu**. Consensul arheologic unanim, bazat pe datări cu radio-carbon (C14), le apreciază ca aparținând mileniului VII-VI î.Hr. **(anii 6200-5200).**

Plăcuțele sunt din lut ars, de dimensiuni mici: două plăcuțe rectangulare având desenate pe ele reprezentări animale şi vegetale, iar a treia, rotundă, prezintă gravată pe ea o **scriere grafică**. Faptul într-adevăr interesant este **uimitoarea asemănare dintre această scriere şi cea din Djemdet–Nasra şi Creta.** Iar, datorită acestor similitudini, s-au făcut încercări de descifrare a lor folosindu-se grafia sumeriană.

Sumerologul rus V. Titov afirmă că textul înscris pe cea de-a treia plăcuță se traduce aproximativ astfel: *"În (cea de-a) patruspre-zecea domnie pentru buzele (gura) zeului Sane cel mai vârstnic după ritual (este sau a fost) ars"*, argumentând aceasta cu locul în care au fost descoperite, o groapă de sacrificiu, din care **s-au excavat, alături de plăcuțe, cenuşă şi oase de om matur, dezmembrat şi calcinat**. Titov susține caracterul unui rit antropofagic de sacrificiu, **rolul tăblițelor fiind totemic.** Numele zeului **Sane**, zeu tartaric,în cinstea căruia se face sacrificiul, se consideră **sinonim cu zeul sumerian Usmu.**

Altă interpretare este făcută de către **Janos Harmatta,** un reputat arheolog, care consideră că cele trei plăcuțe sunt nişte simple documente contabile ale unui negustor: *"Făină 60+10 (măsuri) zeului Palil; 20 (măsuri) regelui Pontif; 60+2 (măsuri) zeului Usmu/Samos".*

În consemnările sale din *"Jiviie slova Tartarii",* **Boris Perlov** caută descifrarea textelor de pe plăcuțe, plecând de la interpretările făcute de Nicolae Vlassa şi similitudinea existentă cu plăcuțele din Djemdet – Nasra*: "Pe prima tăbliță dreptunghiulară e însemnată întruchiparea simbolică a* ***doi țapi;*** *între dânşii e aşezat* ***un spic****. Poate că întruchiparea unor țapi şi a unui spic a reprezentat* ***simbolul bunăstării obştii,*** *la baza căreia se află ocupația lor cu agricultura şi creşterea animalelor. Dar s-ar putea să reprezinte şi o scenă de vânătoare. E interesant că* ***un subiect de acelaşi fel se întâlneşte şi pe tăblițele sumeriene.*** *A doua tăbliță e împărțită, prin linii orizontale şi verticale, în sectoare nu prea mari. În fiecare sector sunt zgâriate diferite imagini simbolice. Acestea nu sunt totemuri?"*

Cercul totemurilor sumeriene e cunoscut. Şi dacă se compară desenele de pe tăblița noastră cu imaginea de pe vasul ritual, găsit în săpăturile de la Djemdet-Nasra, vom remarca, **din nou, o coincidență izbitoare**. Primul semn de pe tăblița sumeriană e un animal, mai mult ca sigur un ied, al doilea reprezintă un scorpion, al treilea, după toate posibilitățile, un cap de om sau de zeu, al patrulea simbolizează un peşte, al cincilea o construcție, al şaselea o pasăre. Astfel se poate presupune că pe tăbliță sunt însemnate totemurile: ied, scorpion, demon, peşte, "adânc-moarte",pasăre.

Pe a treia tăbliță rotundă sunt înscrise următoarele: "NUM, KA, SA, UGULA, PI, IDIM, KARA,I": "(de către cele) *patru conducătoare, pentru chipul zeului Sane, cel mai în vârstă* (conducătorul – patriarhul – sacerdotul – preotul suprem) *în virtutea adâncei înțelepciuni, a fost ars unul".*

Ce înțeles poate avea această înscripție? S-o comparăm cu documentul Djemdet – Nasra pomenit înainte. În acela, se află lista celor mai însemnate surori preotese care erau în fruntea a patru grupe tribale. Poate că tot astfel de preotese conducătoare s-ar afla şi la Tărtăria. Dar mai există şi o altă coincidență. **În inscripția de la Tărtăria este pomenit zeul Sane, ba mai mult, numele zeului este reprezentat ca la sumerieni.** Judecând după toate acestea, **tăblița conține informații asupra ritualului uciderii şi arderii unui sacerdot, care şi-a săvârşit slujba într-un termen al conducerii sale.**

Ne întrebăm, atunci, **cine au fost locuitorii străvechi ai Tărtăriei, care scriau în sumeriană, în mileniul V î.Hr., când despre Sumerul însuşi nu se pomeneşte încă?...**

Se impune de la sine o concluzie: **inventatorii scrierii sumeriene** au fost, oricât de paradoxal ar părea, nu sumerienii, ci **locuitorii Balcanilor**. Într-adevăr, cum poate fi explicat altfel faptul că **cea mai veche scriere din Sumer, datată din mileniul IV î.Hr., a apărut cu totul pe neaşteptate şi într-o formă dezvoltată ? Sumerienii (ca şi babilonienii) au fost doar elevi buni, preluând scrierea pictografică de la popoarele balcanice** şi apoi dezvoltând-o în scriere cuneiformă.

Iată nişte concluzii şocante, la prima vedere, dar ele nu sunt decât nişte mărturii care dovedesc **ascendența în timp şi spirit asupra altor popoare**. Mă întorc din nou la Nicolae Densuşianu şi afirmațiile lui legate de rolul civilizator al poporului pelasg în istoria universală. **Istoria nu începe cu sumerienii şi egiptenii,** în primele clipe ale umanității, **ci cu pelasgii.**

Această "mică" greşeală de a începe manualele noastre de istorie cu civilizațiile din Orientul Mijlociu şi Africa de Nord, considerate ca primordiale, **am preluat-o de la istoricii greci antici, care considerau că înaintea lor au fost doar sumerienii şi egiptenii.** Este mult mai simplu oricărui muritor să scrie ceva *"déjà vu"* ori auzit. Toți istoricii greci au fost fascinați de realizările egiptenilor şi să nu uităm că civilizația greacă şi egipteană de la un moment dat au fost contemporane, evoluând paralel.

Sunt relevante cele trei traduceri făcute de Titov, Perlov şi Harnatta, înclinând mai mult spre traducerea lui Perlov, pare-se mai exactă şi din punct de vedere al ambientului în care s-au descoperit plăcuțele (groapa de sacrificiu); cu o singură corecție: **numele zeului Sane ar putea fi şi Şaue, zeu omagiat de către pelasgi, Sane fiind numele folosit de sumerieni, preluat deformat. Numele zeului Şaue se găseşte foarte des în toponomia Ardealului:** Şieu, Şaulia, Şieusa, Şăuleşti, Şauaeu, etc!

Interesantă şi curajoasă este concluzia autorului mai sus menționat, prin atribuirea acestei scrieri locuitorilor Balcanilor.

Mai este oare, necesar, să punem întrebarea: cine erau acei locuitori ai Balcanilor în mileniul VII – VI î.Hr.?

Şi totuşi, **această strălucită descoperire este, în continuare, ignorată de cărțile de istorie şi enciclopediile publicate peste tot în lume, care continuă să prezinte Sumerul ca loc al naşterii scrisului...**

De ce? Pentru că opinia unor "iluştri istorici" este că o singură descoperire, chiar arheologică, nu e suficientă pentru a convinge...

Şi atunci, voi aduce, şi câteva dovezi documentare preluate din opera lui **Diodor din Sicilia, *"Biblioteca istorică"***, care, **în urmă cu exact 2.000 de ani(!) înainte de descoperirea de la Tărtăria, pomeneşte de scrierea pelasgă**, fără ca acest lucru să dea de gândit cercetătorilor din istorie: *"Ba chiar se spune că, atunci când Cadmos adusese din Fenicia literele, el cel dintâi le-a folosit în limba elenă, dând fiecăruia numele şi forma sa. Aceste litere au fost numite, cu denumire generală, feniciene, căci din Fenicia fuseseră aduse de eleni; ar mai fi avut şi denumirea specială de* ***pelasgice*** (subl. n.), *fiindcă* ***pelasgii s-au folosit cei dintâi de aceste caractere, adaptate limbii lor"; sau: "cât priveşte pe Linos,*** *se spune că el* ***a însemnat cu litere pelasgice isprăvile întâiului Dionysos****, înfăţişând în lucrarea sa şi celelalte legende.* ***La fel s-ar fi folosit de scrierea pelasgică şi Orfeu şi Pronapides, dascălul lui Homer,*** *un foarte dăruit meşter al cuvântului."*

Iată cum o descoperire poate fi prognozată !!!

Această scriere, a cărei dovadă arheologică nu poate fi contestată, **a dat naştere, ulterior, scrierii sumeriene, liniarului cretan A şi B, scrierii civilizaţiei Văii Indusului, alfabetelor grec, latin** (modern), **runic şi chirilic**.

Interesant rămâne de studiat, viitorilor cutezători, modul în care **s-a păstrat această scriere nealterată la plutaşii de pe Bistriţa**, care, în însemnările lor, folosesc acelaşi fond de semne ca cel de pe tăbliţele de la Tărtăria, sau însemnele de pe veriga aparţinătoare tezaurului de la Pietroasa.

Dar, cel mai interesant ar fi **de aflat valoarea lor fonetică**, pentru a pătrunde în misterul ascuns al unei civilizaţii fantastice.

Sfincşii din Carpaţi şi Egipt – fraţi gemeni !?

Prezenţa monumentelor megalitice este trecută sub tăcere de către istorici, fiind ignorate şi calificate drept fantezii ale naturii. Numai că aceste "fantezii ale naturii" au beneficiat, înainte de a fi erodate, de **aportul mâinii creatoare umane**.

Realizări ale pelasgilor, ele impresionează prin insolit şi diversitate. **Existente iniţial pe întreg teritoriul ţării**, au dispărut ca urmare a acţiunii devastatoare a omului şi a factorilor climatici agresivi, **păstrându-se doar în zonele montane, inaccesibile** şi, prin aceasta, intangibile. Având un **caracter statuar şi simbolistic**, impresionează prin măreţie şi impact vizual. Grupate izolat sau sub formă de sanctuar, **străjuiesc crestele Carpaţilor**, transmiţându-ne un mesaj enigmatic.

Pentru că enumerarea lor ar umple pagini întregi, ne limităm la amintirea celor mai interesante: Sfinxul de la Bratoceni (masivul Ciucaş), Sfinxul de la Pietrele lui Solomon (masivul Postăvaru), Sfinxul Stânişoarei, Sfinxul din Oaş, Sfinxul din Cheile Nerei, Babele din Caraiman, podul tăiat în piatră de la Ponoare (jud. Mehedinţi).

Am omis intenţionat prezentarea **Sfinxului din Bucegi**, monument impresionant, **ce rivalizează cu Sfinxul din Gizeh**. De altfel, unii cercetători afirmă că **cel egiptean este o palidă copie a celui carpatic**, distrus în mare parte de agenţii atmosferici.

Uimitor este faptul că **ambele construcţii au aceeaşi dimensiune şi, se pare, aceeaşi origine ! Istoriile greceşti afirmă că realizatorii Sfinxului egiptean ar fi celebrele *"popoare ale mării"* !** De fapt, nu este singura dovadă a influenţei pelasge în modul de execuţie al construcţiilor egiptene. O descoperire făcută pe teritoriul ţării noastre avea să pună mari semne de întrebare cercetătorilor, legate de originea obeliscurilor faraonilor.

Pe o colină înaltă, ce domină întreaga comună **Polovragi** (jud. Gorj), s-a descoperit fragmentul unui monument arhaic, unic în genul său între monumentele preistorice ale Europei. Este un **obelisc lung de 1,09 m,** executat **în granit**, tăiat în **patru feţe** cu laturile principale de **0,45 m**. Toate feţele monumentului sunt **fin şlefuite**, neprezentând **nici o înscripţie. Asemănarea dintre acest monument carpatic şi obeliscurile egiptene este mai mult decât spectaculoasă. Semnele carpatice, cârja încârligată, sfinxul şi obeliscul străjuiesc mormintele faraonilor.**

Întorcându-ne în spaţiul carpatic, se cuvine să amintim relatarea lui **Dimitrie Cantemir** în *"Descriptio Moldaviae"* despre ***"Cheile Bâcului"*** *, drum străjuit de lespezi şi bolovani gigantici, dispuşi în linie dreaptă, care **traversează pe la mijloc Basarabia şi se întinde până în Crimeea.**

Dar, dintre toate realizările pelasgilor, cel mai mult impresionează gigantica construcţie megalitică cunoscută sub numele de **Valul lui Traian sau Brazda lui Novac, iniţial denumită Brazda lui Iorgovan.** Prezentându-se sub forma unui canal străjuit de un val de pământ, acesta **pleacă de la Dunăre**, pe la Porţile de Fier, traversează întreaga Câmpie Română şi Basarabia, **pentru a se opri la Don.**

Iată de ce vestigiile trecutului trebuie reanalizate şi cercetate, pentru a li se reda adevărata lor valoare şi dimensiune. Pentru că, aici, în spaţiul carpatic, se află unele din marile enigme ale rasei umane...

---

* **N.edit.**: În antichitate, acest drum ce ducea spre ţara de origine (Carpaţii) a pelasgilor migraţi spre est, mai era numit şi *"Calea Sfântă"*.

Capitolul III

CONFRUNTAREA CARE A CREAT GRECIA

Motto: *"Noi nu ştim nimic despre* ***elenii aceştia de demult****. Tucidide, care ne-a descris căderea Atenei, vorbind despre strămoşii săi, ne spune că nu erau mare lucru. Şi probabil, aşa era.* ***Aveau obiceiuri foarte urâte****. Trăiau ca porcii şi aruncau cadavrele duşmanilor la câinii care le păzeau turmele.* ***N-aveau nici un respect pentru drepturile altora: măcelăreau băştinaşii din peninsula greacească, numiţi pelasgi,*** *le prădau gospodăriile, le furau vitele, le robeau femeile şi fiicele şi cântau cântece lung şi nesfârşite, în care proslăveau vitejia aheilor".*

Hendrik Willem van Loon
("Istoria Omenirii")

Migraţia spre sud

Anii **2000 – 1950 î.Hr.** aduc asupra Vechii Civilizaţii Europene o nouă ameninţare: **invazia grecilor**. De unde veneau aceste triburi seminomade de ahei şi ionieni? După ultimele cercetări efectuate de arheologi şi istorici, **se pare că originea lor este din stepele pontice ce mărginesc coastele de nord–est ale Mării Negre, dincolo de Peninsula Crimeea în sudul Rusiei.**

Nu se cunosc **motivele** care au generat o migraţie de asemenea proporţii: **posibil o presiune din partea altor popoare din zonă asupra lor, sau o creştere bruscă a numărului populaţiei**, care necesita un spaţiu vital. Cert este că, în migraţia lor, au urmat **două căi**: **prima**, care a traversat întregul nord al Mării Negre, teritoriul ţării noastre de la nord la sud şi nu s-a oprit decât în partea de sud a Peninsulei Balcanice; **a doua** cale a fost ocolirea Mării Negre pe la est, traversarea podişului anatolian şi trecerea Mării Egee*.

---

* **N.edit.:** O serie de autori greci antici, români, ruşi sau occidentali, ca şi cercetări arheologice din secolul XX **au dovedit** că ionienii, aheii şi dorienii erau, iniţial, băştinaşi în zona dintre Tisa şi Dunăre. Dezbaterea de idei nu este, însă, inutilă niciodată şi Editura OBIECTIV doreşte tocmai acest lucru...

Ce anume a determinat aşezarea lor în această zonă sudică a Balcanilor şi numai la nord?

Dar să dăm citire la ceea ce scrie un reputat elenist, **Pierre Lévêque**, în cartea sa ***"Aventura greacă"***, despre condiţiile geografice şi climatice din sudul Balcanilor: *"Dintre marile peninsule mediteraneene, **Grecia e cea mai săracă**. Solul ei sterp, capriciile climei sunt deosebit de **neprielnice pentru agricultură**, baza celor dintâi aşezări umane. Dar în însăşi indigenţa aceasta, un popor curajos găseşte o salutară constrângere; această nenorocire funciară nu-i îngăduie să somnoleze într-o viaţă plină de înlesniri. Fixat pe un sol ingrat, **munceşte din greu** pentru a-l pune în valoare, defrişând pădurea, acoperind cu terase coastele dealurilor. Mai târziu, va fi nevoie, pentru a supravieţui, să născocească **alte expediente**. (...)*

*Iernile sunt aspre, verile călduroase. La Atena, temperatura variază în medie de la 19^0 la maximum 38^0. Tessalia şi Beoţia se prezintă vara ca nişte **stepe arzătoare**, peste care vântul ridică vârtejuri de praf. (...)*

*La est de Pind, numai munţii cei mai înalţi se bucură de precipitaţii mai bogate - Olimpul e acoperit de brazi şi castani, iar coamele Parnasului sunt înzăpezite până în iunie-, dar regiunile joase cunosc o lungă şi neîndurătoare epocă de secetă, căci **din iunie până în septembrie nu plouă niciodată.***

Vânturile contribuie şi ele la asprimea climei. Vara, presiunea scăzută a Mediteranei aspiră aerul Balcanilor, dând naştere vânturilor de nord, care devastează lanurile, mătură Marea Egee şi alternează adesea cu răbufnirile arzătorului sirocco. Iarna, rafale violente de vânt răcesc brusc atmosfera.

Îngustimea câmpiilor, caracterul excesiv al climei sunt prea puţin prielnice agriculturii. Pe solurile mai puţin sărăcăcioase se cultivă cereale (cu precădere orz, în detrimentului grâului, mai ales în Atica), iar pe cele pietroase viţă de vie şi măslini. Muntele, în mare parte despădurit încă din antichitate (...), nu oferă un mediu complemetar propice vieţii omului:versantele, roase de puhoaie, nu oferă decât locuri pentru păşunatul din timpul verii. Între câmpie şi munte, sărăcăcioase intinderi acoperite cu tufe pipernicite de fistic, de mirt, cu feluriţi arbuşti, cu crini şi zambile sălbatice iar ici-colo câte un stejar pietros: domeniu predilect al caprelor şi oilor.

Bogăţii minerale nu se găsesc nici ele în prea mare măsură. Câteva neînsemnate zăcăminte de fier şi cupru".

Un adevărat peisaj dezolant şi terifiant. Şi totuşi, grecii s-au aşezat aici după un drum chinuitor de lung, pe care numai un popor hotărât şi curajos putea să-l facă.

De ce au ales aceste zone sălbatice şi sărace, când în drumul lor au cunoscut bogăţia şi splendoarea arcului Carpatic, câmpiile

Pontice, întinse, roditoare, numai bune de cultivat, podişuri înalte ferite de eroziunea apelor de primăvară, păşuni întinse şi grase, adevărată mană pentru caii lor obosiți. Nu se poate să nu fi fost atraşi de **clima blândă şi temperată** propice activității umane. **Darurile solului şi subsolului** nu se poate să nu le fi făcut cu ochiul: hrană din belşug, materiale de construcții nelimitate, resurse minerale la discreție.

Ne punem întrebarea: de ce oare un popor războinic şi sălbatic, cum erau grecii la acea oră, plecați în căutarea unui spațiu vital, nu au ocupat aceste zone bogate ale țării noastre şi s-au mulțumit cu sărăcia din sudul Peninsulei Balcanice?

Istoria trebuie înțeleasă şi judecată, şi nu lăsată la discreția tuturor prezumțiilor şi ipotezelor care mai de care fantastice.

Motivul este foarte simplu şi el este de natură umană: **grecii au fost alungați de pe aceste teritorii, după care au jinduit, de către populațiie pelasge care trăiau paşnic în acele zone. Confruntarea dintre cele două civilizații a fost teribilă**, aceeaşi ca şi dintre pelasgi şi vechile popoare kurgane dar, de data aceasta, localnicii învățaseră arta războiului şi o foloseau în beneficiul lor.

Primul zeu a fost Ion...

Prima invazie greacă are loc în jurul anilor 2000 – 1950 î.Hr. Primii invadatori au fost ionienii, triburi seminomade şi războinice. Înfrânți de populația pelasgă, localnică, pe teritoriul țării noastre, se retrag spre sud, un ținut cu o populație mai rară, datorită condițiilor de mediu**. Grecii distrug totul în drumul lor**. Iată ce ne spune despre acestea Pierre Leveque: *"Se impune, totuşi, o analiză mai nuanțată. **Primii greci sunt ionienii, care recunoşteau drept străbun eponim un zeu fluvial tămăduitor, Ion, de la care ar fi păstrat temperamentul lor impetuos (cuvântul ionian ar fi avut semnificația de înflăcărat).***

*Cadrele sociale–împărțite în **patru triburi**–care îi caracterizează în epocile următoare, par să fi existat chiar de la aşezarea lor în Grecia. Ei **au ocupat**, într-un mod, fără îndoială, destul de laş, **întreaga Grecie continentală şi Peloponezul, fără să impună populației preelene,** pe care au subjugat-o, **un regim mai dur.**"*

Se poate vedea foarte bine cine au fost primii invadatori de neam grecesc. Ce putem înțelege din acest citat: în primul rând, un fapt foarte important despre religia acestor triburi: **credința într-un zeu numit Ion, de la care îşi iau numele şi nu Zeus.** În al doilea rând, **atitudinea lor conciliatoare în momentul ocupării Greciei.** Este şi normal ca, o dată bătuți şi izgoniți din nord, să se aşeze pentru a-şi trage sufletul

într-o zonă aproape pustie. Tovărăşia puţinilor locuitori ai acestei zone le va fi benefică, învăţând de la aceştia cultura pământului, specifică Greciei (măslin, viţă-de-vie, smochin) şi mai ales artă ceramică, meşteşugărească şi artizanală.

Legat de aceasta, să-l citâm din nou pe Pierre Leveque: "*s-a observat că* ***majoritatea cuvintelor greceşti care ţin de domeniul agriculturii nu se pot explica prin limba greacă*** *(astfel spus, nu au corespondente indo-europene). Iată câteva exemple tipice:* ***sitos*** *– grâu;* ***pisos*** *- mazăre;* ***sicyos*** *- castravete;* ***colocyntha*** *- dovleac;* ***olynthos*** *- smochina;* ***elaion*** *- untdelemn;* ***rodon*** *- trandafir;* ***hyacinthos*** *- zambila;* ***narcissor*** *- narcisa. Cuvintele acestea, sunt, după toate aparenţele* ***împrumutate din pelasgă*** *(de la pelasgi, denumire pe care grecii le-au dato celor* ***dintâi locuitori*** *ai ţării lor), limbă care trebuie să fi fost comună anatolienilor din Grecia şi Creta. Şi subliniază cât se poate de bine totceea ce au învăţat grecii de la populaţiile pe care le-au subjugat."*

Nu ni se mai pare şocant, ne-am obişnuit cu toate aceste afirmaţii. Să remarcăm doar două lucruri care rezultă foarte simplu din acest text: **atât troienii, cât şi cretanii erau civilizaţii pelasgice care vorbeau aceeaşi limbă prelatină**. Şi dacă ne amintim **şi acelaşi scris**, identic de pe tăbliţele din Tărtăria şi Creta. **Această mare comunitate minoică din Creta**, insulă situată la jumătatea distanţei dintre Grecia peninsulară, Asia Mică şi Egipt, **este una din cele mai strălucite civilizaţii ale Europei mileniilor III şi II î.Hr.** Beneficiind de condiţii pedoclimatice favorabile, de legături culturale cu Asia Mică, Grecia şi Egipt, **pelasgii au creat aici bazele unei vieţi economice şi spirituale înfloritoare**. Ne stau mărturie construcţiile lor monumentale, dezvoltarea meşteşugurilor, construcţiilor de nave, care îi transformă în adevăraţi primcuceritori ai mărilor.

Este suficient să dăm citire concluziilor lui **Horia C. Matei** în caracterizarea acestei civilizaţii, pentru a ne da seama de superioritatea spirituală a pelasgilor în ansamblu. *"Descoperirile arheologice atestă* ***un înalt nivel de civilizaţie materială şi spirituală:*** *oraşe şi sate prospere, reţea de drumuri şi poduri de piatră, sisteme de canalizare, de aducţie a apei sau de desecări, cunoştinţe arhitectonice ilustrate de somptuozitatea palatelor, a vilelor sau a caselor cu* ***unul sau două etaje,*** *remarcabil progres în construcţia navală. La începutul epocii (2000–1600 î.Hr.) este iniţiată construcţia celebrelor palate din Cnossos, Phaistos, Mallia ca reşedinţe principale, dar totodată şi centre administrative, de cult, meşteşugăreşti şi de depozitare a mărfurilor. În magaziile palatelor erau adăpostite grâne, ulei, vin, produse meşteşugăreşti din ceramică,*

lemn, fildeş, aur, textile destinate comerţului cu Grecia, Egipt, Siria; mărfurile cretane vor fi descoperite şi în îndepărtata Mesopotamia."

Dar **toate acestea vor fi distruse de două cutremure** survenite în jurul anilor **1700** şi apoi **1400 î. Hr.** Populaţia, puternic lovită, nu va mai reconstrui vechile palate. Anii **1400 – 1200 î.Hr.** aduc asupra lor a nouă nenorocire: **invazia unui popor războinic şi crud, aheii greci.**

Invazia aheilor şi dorienilor

Apariţia în Europa a acestui popor se produce în jurul anilor 1580 î.Hr. Drumul lor spre Europa urmează **cele două căi** deja cunoscute. Lovindu-se puternic de comunitatea care trăia în zona carpatică, **se retrag spre sud, trecându-i pe verii lor, ionienii, sub dominaţia lor, ocupând mare parte din Grecia**. Alte triburi de ahei pătrund **prin Anatolia**, ajungând la coastele asiatice ale Mării Egee. Acum, va avea loc **distrugerea altei comunităţi pelasge înfloritoare, Troia.** Informaţii despre aceasta ne dă chiar Homer, în opera sa *Iliada*. **Data distrugerii Troiei este incertă,** oscilând între **1183** după Eratostene şi **1280 î.Hr.**, dată pe care o propune Herodot. Povestea Troiei este cunoscută, dar remarcabil este faptul că, după distrugerea cetăţii, grupul de supravieţuitori, conduşi de Enea, ajung în Italia, cerând sprijinul şi ajutorul lui Latinus şi **latinilor, altă comunitate pelasgică**. Este şi normal ca un conducător foarte inteligent şi conştient de soarta oamenilor lui, precum Enea, să ceară ajutor de la un neam şi de un sânge cu el.

Dar să revenim la cronologia istorică. Anii următori năvălirii triburilor aheene nu aduc pace populaţiilor pelasgice din nord, implicit acelor de pe teritoriul ţării noastre. În jurul anului **1.000 î.Hr.,** trece cel de-**al treilea val al emigraţiei greceşti, dorienii, care se deplasaseră din stepele asiatice odată cu aheii dar, în drumul lor, au făcut un popas de mai lungă durată la sud-vest de Dunăre (pe teritoriul actual al Serbiei)**. Nu am putea afirma că relaţiile dintre dorieni şi băştinaşi au fost idilice, odată ce şi aceştia, **sub presiunile populaţiei pelasgice, se retrag spre sud, deplasând şi ocupând cele două populaţii ionică şi aheeană**. Cele trei grupări vor da naştere, în timp, poporului grec şi unei civilizaţii antice strălucite.

Dar tot acum, comunităţile pelasgice din întreaga Europă îşi definesc identitatea ca popoare, devenind un micromozaic de culturi, încercând să se diferenţieze prin tradiţii, port şi specific de limbă, dar **păstrând fondul original.**

Să dăm citire uneia din concluziile lui Nicolae Densuşianu în a sa carte "Dacia preistorică": *"Iată aici o listă de popoare barbare, care*

mai vorbeau şi în timpul lui August o ***limbă rustică latină****: locuitorii di Bosphorul* ***cimeric, getulii, hiperboreii, colchii, dacii, galii*** *de lâng Rhodan şi* ***iberii*** *din peninsula de apus ".*

Completând tot el, alți vorbitori de limbă barbară, ca: **illirii** şi **ma cedonenii** din zona Balcanică, **latinii** şi **etruscii** din peninsula Italică **tursenii** din zona cuprinsă între Italia, Corsica, Sardinia şi Sicilia, **tur detanii** din Spania, **ligurii** din Galia, **arimanii** din Germania.

Este necesar să înțelegem comunitatea acestor limbi europen prin acest simplu mecanism care le-a creat şi nu invers.

Grecii au avut profesori "barbari" !

Grecii au considerat dintotdeauna această limbă, *"vulgară",* ia pe vorbitorii ei *"barbari",* fie că au fost troieni, cretani, traci sau romani.

Şi totuşi, **grecii le-au învățat obiceiurile şi cunoştințele, îm prumutând de la *"barbari"* chiar şi elemente de limbă**. Dar cel ma important lucru este că **au luat de la pelasgi baza religiei şi mito logiei lor**. Să-l citățm pe Densuşianu pentru a vedea că "zeii cei mari (Uranus, Gaea, Saturn, Zeus) au fost zeii ocrotitori ai băştinaşilor.

De aceea, **pentru o jumătate de Europă, cea sudică, panteo nul zeităților a fost acelaşi,** fie că oficianții lor s-au numit greci, roman sau traci.

Odată cu ultimul val grec, apare menționată şi cea mai vech dată cunoscută din istoria poporului nostru, anul **657 î.Hr**, când, potriv tradiției, **dorienii înființează prima colonie greacă de pe litoralu Mării Negre,** cu numele de **Istros,** colonie care, ca şi următoarele, vo încerca să faciliteze comerțul şi schimbul cultural între cele două civil zații. Se pare că aceste aşezări greceşti de pe malul pontic au fost tole rate şi aprobate de către băştinaşi, ca un mijloc de a-şi procura unel obiecte necesare sau a vinde din abundență produsele lor. Astfel, Istro şi, puțin mai târziu, **Callatis** şi **Tomis** devin porturi comerciale importan te în care vinul, uleiul, armele, ceramica pictată, obiecte de lux şi po doabă, cerealele, mierea şi ceara, piele şi blănuri devin mărfuri d schimb necesare atât coloniştilor cât şi băştinaşilor.

Începând din acest moment, în istoria universală poporul de l nord de Dunăre va purta numele de **geți** în izvoarele greceşti şi de **dac** în izvoarele romane.

Capitolul IV

ZAMOLXE ŞI PRIMA RELIGIE MONOTEISTĂ

Motto: "Cultul **Zeului Om***, Zalmoxis, Zeul Moş, Saturn, îşi are originea în vremuri foarte îndepărtate (...) Geţii ne-au transmis tradiţii la fel de vechi ca Vedele (...) Marele Zeu al geţilor era un Zeu al duhurilor nemuritoare, al nemărginirii, al timpului infinit. Fiecare român, zicându-şi om, poartă un nume al Zeului, al Moşului geţilor, al strămoşului românilor."

Mioara Căluşiţă-Alecu
("Zalmoxis")

"Nu există alt zeu !"

Urmaşi ai pelasgilor, geto-dacii au moştenit şi preluat de la aceştia credinţa în *"Zeii cei Mari"*. Dar, la un moment dat, necunoscut cronologic, apare în lumea lor o personalitate covârşitoare, care revoluţionează întreaga lor religie. Acest mesager al unor noi concepţii religioase remodelează şi recreează întreaga spiritualitate dacică.

Dar să-l lăsăm pe ***Herodot (484 – 425 î.Hr.)*** *să ne povestească:"Iată cum se cred nemuritori geţii:* ***ei cred că nu mor şi că acel care dispare din lumea noastră se duce la daimonul Zamolxis. Unii dintre ei îi mai spun şi Gebeleizis. Tot la al cincilea an, ei trimit la Zamolxis un sol, tras la sorţi,*** *cu poruncă să-i facă cunoscute lucruri de care, de fiecare dată, au nevoie. Iată cum îl trimit pe sol: unii dintre ei primesc poruncă să ţină trei suliţe (cu vârful în sus), iar alţii, apucând de mâini şi de picioare pe cel ce urmează să fie trimis la Zamolxis şi*

---

* **N.edit.**: Iisus Christos se autonumea fie Fiul lui Dumnezeu, fie... ***Fiul Omului,*** deci al (Dumne)zeului Om !!

ridicându-l în sus, îl azvârle în sulițe. Dacă – străpuns de sulițe – acesta moare, geții socot că Zeul este binevoitor; iar dacă nu moare, aduc învinuiri solului, zicând că e un ticălos şi, după învinuirile aduse, trimit un altul, căruia îi dau însărcinări încă fiind în viață. ***Aceiaşi traci, când tună şi fulgeră, trag cu săgețile în sus, spre cer şi amenință divinitatea care provoacă aceste fenomene, deoarece ei cred că nu există un alt Zeu în afară de al lor.***

Aşa am aflat eu de la elenii care locuiesc pe țărmurile Helespontului şi Pontului Euxin. Zamolxis despre care vorbesc – fiind doar un muritor – a fost rob în Samos şi anume al lui Pitagora, care era fiul lui Mnesarchos. După aceea, ajungând liber, strânse bogății mari şi, după ce se îmbogăți, se întoarse în patria lui. Întrucât tracii erau foarte nevoiaşi şi săraci cu duhul, Zamolxis acesta – cunoscător al felului de viață ionian şi al unor deprinderi mai cumpănite decât cele trace, întrucât avusese legături cu grecii şi cu Pitagora, un însemnat gânditor al acestora –, a clădit o casă pentru adunările bărbaților, în care (se spune) îi primea şi punea să benchetuiască pe fruntaşii țării, ***învățându-i că nici el, nici oaspeții săi şi nici unul din urmaşii acestora nu vor muri, ci vor merge într-un anume loc unde vor trăi pururi şi vor avea parte de toate bogățiile.***** În vreme ce săvârşea cele amintite şi spunea lucruri de felul acesta, el a poruncit să i se clădească o locuință subpământeană. Când a fost gata,* ***Zamolxis a dispărut din mijlocul tracilor şi, coborând în locuința lui de sub pământ, a trăit acolo vreme de trei ani****. Tracii doreau mult să-l aibă lângă ei, jelindu-l ca pe un mort.* ***În al patrulea an, el le-a apărut şi astfel Zamolxis făcu vrednice de crezare învățăturile lui.***** *Iată ce se povesteşte despre înfăptuirile lui.*

În privința lui Zamolxis şi a lucuinței sale subpământene, nici eu nu resping cele spuse, dar nici nu le dau crezare prea mult; ***mi se pare, însă, că el a trăit cu mulți ani înainte de Pitagora****. Fie Zamolxis om ori vreun daimon de-al geților, îl las cu bine."*

---

* **N.edit**.: Idee preluată de creştinism.

** **N.edit.**: Ulterior, Iisus Christos a înviat după **trei** zile, minune aflată la baza credinței creştine. Poate nu întâmplător, alegerile în România (ca şi în SUA, Rusia etc) au loc la patru ani iar în alte țări la cinci ani (vezi solul)...

"Zamolxe îi face pe geți nemuritori..."

Pentru a înțelege, însă mai bine amploarea acestei prezențe fantastice şi enigmatice în lumea dacă, vom prezenta, pe rând, toate informațiile pe care le avem despre Zamolxe de la cronicarii antici, dar doar cele din faza primară şi nu rezultate din diverse interpretări ale unor texte cunoscute.

Platon (c. 427–347 î.Hr.–în "Charmides"): *"Tot aşa stau lucrurile, Charmide, şi cu acest descântec. Eu l-am învățat acolo, în oaste, de la un medic trac, unul din ucenicii lui* ***Zamolxis, despre care se zice că îi face pe oameni nemuritori****. Spunea tracul acesta că medicii aveau dreptate să cuvânteze aşa cum v-am arătat adineauri. Dar, Zamolxis, adaugă el, regele nostru, care este un Zeu, ne spune că, după cum nu trebuie să căutăm a îngriji ochii fără a ține seama de cap, nici capul nu poate fi îngrijit neținându-se seama de corp. Tot astfel* ***trebuie să dăm îngrijire trupului împreună cu sufletul****. Iată de ce medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli: pentru că ei nu cunosc întregul pe care îl au de îngrijit.*

Dacă întregul este bolnav, partea nu poate fi sănătoasă, căci ziceau ei, toate lucrurile bune şi rele pentru un corp şi pentru om în întregul său vin de la suflet *şi de acolo curg ca de la cap la ochi. Prietene, zicea el,* ***sufletul se vindecă cu descântece****. Aceste descântece sunt vorbele frumoase care fac să se nască în suflet înțelepciunea."*

Mnaseas (sec. II î.Hr. – fragment de "Lexicon"***): "Geții cinstesc pe Cronos, numindu-l Zamolxis."***

Diodor din Sicilia (c. 80–21 î.Hr. "–Biblioteca istorică"): *"Într-adevăr, se povesteşte că, la arieni, Zathraustes a făcut să se creadă că o bună zeitate i-a încredințat legile.* ***La aşa-numiții geți, care îşi închipuie că sunt nemuritori, Zamolxis pretindea că şi lui îi dăduse legile Hestia, zeitatea lor****. Tot astfel, la iudei, Moise spunea că legiuirea o datorează zeului lor, invocat de iudei sub numele de* ***Ioa."***

Geții – primii... creştini !

Strabon (c. 63 î.Hr. – 23 – "Geogr." VII): "*Se povesteşte că unul dintre geții cu numele Zamolxis a fost sclavul lui Pythagoras şi cu acest prilej a învățat de la filosof unele ştiințe ale cerului, altele apoi şi le-a însuşit de la egipteni, deoarece a pribegit şi prin acele părți ale lumii. După ce s-a întors în patrie, el a câştigat o mare trecere înaintea mai-*

marilor şi neamului său, ***desluşindu-le acestora semnele cereşti.*** *În cele din urmă, l-a înduplecat pe rege să împărtăşească domnia cu el, întrucât este în stare să le vestească vrerile zeilor. La început, el a fost* ***ales mare preot*** *al celui mai venerat zeu de-al lor, iar după un timp a fost* ***socotit el însuşi zeu.*** *S-a retras, atunci, într-un fel de* ***peşteră,*** *inaccesibilă altora şi acolo şi-a petrecut o bună bucată de vreme, întâlnindu-se rar cu cei de afară, decât doar cu regele şi cu slujitorii săi. Regele, când a văzut că oamenii sunt mult mai supuşi faţă de el decât înainte, ca faţă de unul care le dă porunci după îndemnul zeilor, i-a dat tot sprijinul. Acest obicei a dăinuit până în vremea noastră; după datină, mereu se găsea un astfel de om care ajungea sfetnicul regelui, iar la geţi acest om era numit chiar zeu.* ***Până şi muntele (cu peştera) a fost socotit sfânt şi aşa îl şi numesc. Numele lui este Cogaionon, la fel ca al râului care curge pe lângă el.*** *Apoi, când peste geţi a ajuns să domnească* ***Burebista, împotriva căruia divinul Caesar s-a pregătit să pornească o expediţie****, această cinste o deţinea Decaineos. Iar* ***practica pythagoreică de a se abţine de la carne a rămas la ei ca o poruncă dată de Zamolxis*** [*] *(...)*

Spre a ţine în ascultare poporul, el şi-a luat ajutor pe Deceneu, un şarlatan care rătăcise multă vreme în Egipt, învăţând acolo unele semne de prorocire, mulţumită cărora susţinea că tălmăceşte voia zeilor. Ba încă, de un timp, fusese socotit şi zeu, aşa cum am arătat când am vorbit despre Zamolxis. Ca o dovadă pentru ascultarea ce i-o dădeau (geţii) este şi faptul că ei s-au lăsat înduplecaţi să taie vita de vie şi să trăiască fără vin. (...)

Poseidoniu afirmă că ***misii se feresc, din cucernicie, de a mânca vietăţi****; şi iată deci motivul pentru care* ***nu se ating de carnea turmelor lor.*** [**] *Se hrănesc, însă, cu miere, lapte sau brânză, ducând un trai liniştit–pentru care pricină au fost numiţi* ***«theosebi»*** *şi* ***«capnobaţi».*** *Unii traci, spunea acesta, îşi petrec viaţa fără să aibă legături cu femeile, numindu-se* ***«ctişti»;*** *ei sunt onoraţi şi* ***socotiţi sacri****, trăind, aşadar, feriţi de orice primejdie."*

---

* **N. edit.**: Acest pasaj dovedeşte că grecul (de origine pelasgică) Pithagoras preluase acest precept de la geto-daci. Orgoliul nu le permitea grecilor antici să accepte influenţe de la "barbari"... Preceptul va fi preluat parţial de iudaism, creştinism şi mahomedanism.

** **N. edit.**: *"Theosebi"* conţine rădăcina *"theo"* = sfânt şi conduce către rom. "deosebit"...

Cine a fost Zamolxe ?

Herodian (232 – 304 – "Viața lui Pitagora"): *"Pythagoras mai avea şi un alt adolescent pe care-l dobândise în Tracia,* ***numit Zamolxis, deoarece - la naştere - i se aruncase deasupra o piele de urs.*** *Tracii numesc pielea* ***«zalmos».*** *Îndrăgindu-l, Pythagoras l-a învățat să cerceteze fenomenele cereşti şi (să se priceapă) la sacrificii şi la alte ceremonii în cinstea zeilor. Unii spun că* ***el mai este numit şi Thales, iar barbarii îl adoră ca pe Heracles****. Dionisophanes afirmă că el a fost sclavul lui Pythagoras, că a căzut în mâinile hoților şi a fost tatuat când a făcut răscoala împotriva lui Pythagoras, care a fugit şi că şi-a legat fața din pricina tatuajului. Unii mai spun că numele de Zamolxis înseamnă* ***«bărbat străin».***

Zamolxe este pomenit în multe alte izvoare sub ambele forme ale numelui său. Astfel Hellonicos din Mitilene, Arrian, Apuleius, Lucian, Clemens din Alexandria, Agathias, Origene, Iamblichus, Enea din Gaza,, Hesychis din Alexandria, Leon Diaconul, Iordanes şi Suidas reiau legenda lui Herodot, comentând-o doar şi fără a mai îmbogăți cu ceva informațiile legate de mitul zamolxian.

Ca o completare la cele citite mai sus, putem prezenta şi **portretul întocmit de Victor Kernbach**, în al său *"Dicționar de mitologie"*, lui Zamolxe, folosindu-se atât de istoricii contemporani, cât şi de cei antici: *"Astfel, Zamolxe a fost: daimon getic (Herodot), sclav a lui Pytagoras (Herodot, Strabon, Celsus, Origene), inițiat în Egipt (Strabon, Iordanes), înțelept prepitagoreic (Hetodot), erou civilizator zeificat (Herodot, Strabon), mag şi medic psihoterapeut sau rege ajuns zeu (Platon), legislator (Diodor din Sicilia), filosof savant (Iordanes), profet (Strabon), reformator religios, cultural, politic (Herodot, Iordanes), mare preot al divinității daco-getice supreme (Strabon), personaj mort şi înviat (Celsus), divinitate feminină (Suidas), Hyperboreu (Clement), şaman (E.R.Dodds), zeu dionisiac după modelul Sabazius (Grigore G.Tocilescu), zeu celest şi atmosferic (Vasile Pârvan), zeu uranian (Mircea Eliade), zeu uranosolar evoluat dintr-un zeu htonic (Hadrian Daicoviciu), zeu htonic (I.I.Russu), divinitate inițiatică (Traian Herseni), profet htonic, naturist şi inițiatic al unui zeu suprem (Radu Florescu), zeul carpatic al nemuririi (Alexandru Busuioceanu), zeul totemic întruchipând ursul (Romulus Vulcănescu), un zeu care reapare periodic (Alexandru Popescu), Zeul Moş (Nicolae Densuşianu, Romulus Vulcănescu)."*

Asemenea unui pictor, din această paletă fantastic de bogată în culori – informație -, să încercăm să realizăm un portret al lui Zamolxe. Mă raliez intuitiv acestei forme a numelui (Zamolxis), ca şi Lucian, Diogene, Laertius, V. Kernbach, Alexandru Busuioceanu, Iosif Constantin Drăgan şi nu Zalmoxis, derivat deformat, greşit preluat de către Herodot al unui nume "barbar". Pentru el, unul din argumentele puternice în acest sens este informația dată de Herodian, care, întâlnind în cronici **trei forme**, intuieşte şi explică de la început sensul corect al numelui **Zamolxis**, **Zalmoxis** şi **Salmoxis** fiind derivat din primul.

Cazurile sunt foarte dese în rândurile cronicarilor antici. Astfel, Diurpaneus devine Dorpaneus sau Duras, Burebista este scris Boruista iar Decainos este echivalent cu Decebnau.

Iar în al doilea rând mi se pare absurdă, într-un anumit context, truda istoricilor de a interpreta sensul numelui, căutând să-l traducă sub diferite forme care mai de care mai savante. În ciuda faptului că Porphyrios face o speculație legată de acoperirea lui Zamolxe cu o blană de urs la naştere şi aşa-zisul sens al cuvântului *"zalmox"* care, în tracă, ar însemna piele. Mi se pare puțin forțată afirmația, cu tentă de îmbogățire a legendei, a informației pe care o preia de la Dionysophanes, deci preluată la mâna a doua şi nu direct de la Herodot.

Sensul cuvântului trebuie luat ad-litteram şi nu supus unor interpretări savante, din care, apoi să rezulte atribute care mai de care şocante. Nimeni nu s-a gândit să "traducă " numele lui Burebista, Decebal sau Deceneu, deci nu înțeleg efortul de a atribui un sens criptic numelui Zamolxe. Cu atât mai mult, mult mai simplu ar fi fost să se înțeleagă că **sinonimele pomenite în cronici ca Gebeleizis şi Zeuta sunt reprezentări ale unuia şi aceluiaşi personaj: Zamolxe.**

Zeuta, nume pomenit de Iordanes, poate fi desfăcut în două părți componente, aşa cum bine observă şi Mioara Căluşița – Alecu, în **Zeu – Tată**. Însăşi denumirea latină **Jupiter** derivă din transformarea succesivă de ***deus – pater – divus – pater– diupater***, care înseamnă acelaşi lucru. Deci, **marele zeu get Zamolxe purta denumirea şi de Zeu-tată.**

Identic, numele de **Gebeleizis,** pomenit de Herodot, poate fi desfăcut, după propria mea convingere, în trei părți: ***Gebel – lei – zis***, sau mai bine spus ***GEBEL – LAU – ZEU*** (ZEUS după greci).

Pe ce îmi bazez această explicație. E simplu de explicat. P.Kretschmer numeşte cuvântul ***GEBEL*** ca fiind rezultat dintr-o familie de cuvinte însemnând ***"Pământ". LAI*** – este cuvânt întâlnit pe un altar din Histria în anul 237 î.Hr. şi semnifică **denumirea geto-dacilor**. Vechii

localnici ai României erau numiți de greci geți, de romani daci, dar ei **se numeau pe ei *"LAI"*.** Ultimul cuvânt din această grupă este cuvântul ZEU al cărui sens e foarte clar. Dar să vedem care este sensul grupării: **Zeul băştinaşilor (născuți) din pământ** – vechea credință a pelasgilor. **Şi acest zeu unic era Zamolxe.**

Dacii din... Palestina şi nordul Africii

Această afirmație mai poate fi întărită şi cu un fapt mai puțin obişnuit. La începutul **sec. VI,** împăratul Justinian transferă o serie de trupe alcătuite din soldați daci (însoțiți de familiile lor) de la Dunăre către Sinai, să apere mănăstirea Sf. Ecaterina. Treptat, aceste trupe s-au adaptat modului de viață aspru al deşertului, devenind un trib de beduini cu o identitate diferită de cea a celorlalți beduini arabi, ei numindu-se ***GEBALIE***- băştinaşi din Dacia, născuți din pământ – sau ***gabhalai***, care este acelaşi lucru (ultima particulă *"LAI"* fiind întâlnită de noi şi explicată). Acest trib a păstrat, în spiritualitatea lor, locul de origine, numindu-l ***țara Llah***. Şi iată cum se poate face legătura între LAI – ul dac şi numele românilor din evul mediu – ***LAHI*** şi apoi ***VLAHI*** şi ***VALAHI***. Simplă deformare şi evoluare în timp a unui nume...

Ca o completare la cele povestite mai sus, voi reda o descriere făcută de scriitorul Mihnea Gheorghiu, în urma unei călătorii desfăşurată în nordul Africii: *"Într-un oraş dintr-o pitorească regiune nord – africană, am cunoscut un profesor de filologie localnică. Trecut de prima tinerețe,* ***cu pielea de culoarea aramei, cu ochii albaştri şi cu părul roşu-castaniu inelat****, reprezenta o populație străveche, a cărei limbă şi cultură se pare că n-au fost încă definitiv identificate în cadrul istoric al lumii arabe înconjurătoare. Era* ***berber****. Vorbind despre avatarurile lingvistice ale popoarelor africane, cu câteva exemple de etimologii necunoscute, mi-a dat şi o informație extraordinară: cuvintele berbere* ***«fotă»*** *şi* ***«brâu»*** *inexistente în lexicul neamurilor vecine, vin - zicea el - de undeva nu se ştie de unde. Am citit în privirile lui stupefacția, atunci când i-am spus că acestea sunt, în acelaşi timp, cuvinte vechi româneşti inexistente, de asemenea, în limba vecinilor noştri."*

Dar să trecem peste această paranteză – revelatoare- şi să revenim la fondul problemei.

Zamolxe = Saturn = Ram

Ştim, din cele prezentate mai înainte, că dacii au preluat de la ascendenţii lor, pelasgii, credinţa în "Zeii cei mari". Cine erau aceşti zei şi cum se numeau ne-o spune chiar Nicolae Densuşianu, istorisindu-le întreaga legendă. Sintetizând, ajungem la o prezentare directă a lor. **Primii zei au fost Uranus şi Gaea sau Gaia, zei creatori, Uranus fiind zeul primordial, personificarea cerului, puterea absolută, iar Gaea divinitatea gliei materne, pământul în esenţă. Descendentul lor a fost Saturn, zeu al adâncimilor ascunse şi protector al semănăturilor. Saturn era identificat şi cu Cronos, devenit zeu al timpului, iar mai târziu cu Pelasgos, strămoşul mitic al populaţiei pelasge. Din unirea lui Saturn cu Rhea, titanidă, s-au născut Osiris**, zeul egiptean al morţii şi al învierii periodice a naturii vegetale, **Typhon**, monstru sfabulos şi **Zeus**, zeul suprem al cerului.

Cu cine poate fi identificat Zamolxe ?! Unii cercetători susţin că cu Uranus, iar alţii, atribuindu-i denumirea de Zeul Moş, cu Saturn.*

Dar să încercăm să cercetăm în amănunt tot ceea ce avem ca informaţie despre el, simplu, metodic şi fără interpretări forţate.

Mai toate informaţiile pe care le avem încearcă să ne convingă că el, la început a fost un om care a dobândit apoi rangul de zeu. Naşterea lui ne este prezentată ca un episod mitic, transformând un accident la naştere sau un ritual într-o definire a numelui. Ne referim, desigur, la **Porphyrios** şi la teoria lui legată de blana de urs care a fost aruncată peste pruncul abia născut.

Herodot insistă în mod deosebit asupra făptului, că Zamolxe a fost un om şi a trăit în vremea lui Pitagora, fiindu-i acestuia sclav; dar, dându-şi seama de imposibilitatea acestui fapt îşi retrage afirmaţia, spunând că sigur a trăit cu mult înainte de filisoful grec. Acceptând ideea că Zamolxe a fost iniţial un om, nu a putut fi unul obişnuit. Ci un om care **cunoştea misterul vieţii şi al morţii**. Om al cărui filozofie de viaţă se apropie de filosofia acelor guru indieni ascetici, care caută absolutul prin meditaţie şi abţinerea de la viaţa materială.

*** N.edit.**: Deşi între mitologiile sumeriană, egipteană şi greacă nu există o identitate, ci doar similitudini prin preluarea imperfectă a mitologiei strămoşilor din Carpaţi, îi putem asimila pe Uranus cu Enki/Ea, pe Gaia/Gaia cu Mammi/Sud/Ninharsag sau pe Saturn cu Marduk/Ram/Ra.

Osiris se considera *"fiul lui Ra"* (Saturn), ca şi unii faraoni, Ramses. Vechii pelasgi se mai numeau şi *Ramnes* (născuţi de Ram)...

Nu degeaba Herodot îl numeşte ***"daimon"***, înțelegând, prin aceasta, **spirit elevat dar şi misterios, inițiat în tainele Universului.** Istoria lumii cunoaşte astfel de spirite legiuitoare, creatoare de religii, mesageri ai Ziditorului, profeți. Cei mai celebri dintre ei, ca superioritate morală şi spirituală, sunt: **Moise**, conducătorul evreilor; **Zaratustra**, conducătorul popoarelor ariane; **Budha,** înțeleptul poporului indian; **Iisus Cristos,** Fiul şi mesager al lui Dumnezeu, generator al creştinismului; **Mahomed**, profet ai Islamului. Toți aceşti mesageri ai Unicului Creator, generatori de religii, sunt o legătură între Divinitate şi omul simplu, acționând asupra acestuia din urmă, cu scopul de a realiza sensul existenței lui pe Pământ.

Zamolxe intră şi el în această categorie, **fiind poate cel mai timpuriu ca existență** (mai sus au fost prezentați în ordinea apariției lor cronologice).

Legile Divine ale lui Zamolxe

Asemenea lui Moise, care-şi notează mesajul lui Yahweh pe tăblițe din piatră, notându-şi legile poporului său, asemeni lui Budha careşi transmite învățăturile în urma unei revelații, asemenea lui Zaratustra care, ascetic, a învățat să iubească înțelepciunea şi dreptatea, împărtăşind-o apoi oamenilor, asemeni lui Iisus Cristos ca prezență a lui Dumnezeu pe Pământ, Zamolxe după cum afirmă Diodor din Sicilia: *"pretindea că şi lui* ***îi dăduse legile Hestia,*** *zeitatea lor."*

Cine este această Hestia? Euripide a identificat-o cu Gaea, afirmând despre ea: ***"Tu, Maică Glie, muritorii înțelepți te numesc Hestia."*** Dar sensul cuvântului Hestia este unul mult mai complex şi relevant: *"Cea care dă impuls tuturor lucrurilor".*

Zamolxe este un mesager al Divinității, un învățător al poporului său. Care sunt aceste legi trasmise? În primul rând, **principiul absolut al Universului**, principiul echilibrator al vieții prin ordinea indispensabilă a naturii şi societății. Lecția lui de anatomie şi patologie, povestită de Platon, este o dovadă în acest sens. El nu tratează doar particularul, ci întregul luat în ansamblu, dar studiind în amănunțit fiecare parte componentă a lui. Iată şi o legătură între cunoştințele de medicină ale lui Zamolxe şi principiile tradiționale chineze.

Legile lui Zamolxe sunt simple, legate de natură, învățându-i pe daci să nu mănânce vietăți, ci să adopte un regim alcătuit din diferite cereale, miere, lapte şi brânză. Care sunt în ziua de azi sfaturile medici-

lor tradiționaliști legate de modul de tratare a diferitelor boli? Nu altele decât adoptarea unui regim de viață naturist...

Strabon ne prezintă și pe acei oficianți – preoți ai cultului lui Zamolxe, adevărați pustnici, trăind în singurătate, cucernicie și renunțare la cele lumești. Acești oameni sunt prezenți sub numele de ***"ktistai."*** *

Inițiați în tainele morții, geții mergeau în Paradis...

Un important sens trebuie dat și afirmației lui Herodot, legată de credința în nemurire a geto-gacilor. Textul scris se interpretează, în general, în două variante: *"iată cum se cred nemuritori geții"* și *"iată cum se fac nemuritori geții".*

Care este sensul corect al afirmației? **Învățătura lui Zamolxe ne spune că oamenii nu vor muri, ci vor merge într-un anume loc, unde vor trăi de-a pururi.** ** Pe ce se bazează această afirmație ?

Zamolxe a fost un "inițiat" în tainele morții și, pentru a înțelege aceasta, vom răsfoi cartea lui Paul Brunton – "Egiptul secret", pentru a vă prezenta mai pe larg sensul acestei inițieri: *"Este fapt stabilit că, în templele cele mai vechi, mulți preoți egipteni de rang superior și toți titularii marelui sacerdoțiu erau versați în cunoașterea misterelor hipnotice și magnetice, putând face ca subiecții experiențelor acestora să cadă într-o stare cataleptică atât de profundă, încât moartea să rezulte din acest fapt (...)*

În acest mod, puteau să imprime o putere de înțelegere a sufletului omenesc și, obligându-l, ***sufletul însuși să iasă temporar din corp, să-l facă să perceapă existența unei alte lumi, așa numita lume a spiritului*** *(...)."*

Brunton ne prezintă inițierea unui tânăr, sub numele de Lucius, în misterele lui Osiris: *"Poate că, cititorule entuziast, arzi de nerăbdare să afli ce s-a spus și ce s-a făcut în acel moment. Ți-aș spune, dacă aș avea dreptul în mod legal și dacă ar fi legitim să auzi. Dar limba și urechea ar suferi această otrăvire, dacă ți-aș satisface via curiozitate. Totuși, deoarece,fără îndoială, o dorință pioasă te chinuie, nu-ți voi aplica o angoasă mai lungă. Ascultă deci și crede, pentru că ceea ce spun este adevărat. Am pătruns până în preajma frontierelor morții, punând piciorul pe pragul Proserpinei; am fost transportat prin toate elementele.*

---

* **N.edit.**: Urmașii lor sunt pustnicii creștini. Drept dovadă: cuvântul "schit" vine de la geții creștinați, încă din sec I, în Dobrogea, numită Schitia (Schytia) din antichitate până în mileniul I.

** **N.edit.**: Noul Testament numește acest loc: RAI...

Apoi, am revenit pe Pământ. Am văzut Soarele strălucitor, magnific în mijlocul nopții, m-am apropiat de zeii de sus şi de cei de jos; i-am adorat față-n față. Fii atent: ți-am spus lucruri pe care, deşi le-ai auzit, nu trebuia să le ştii."

Care a fost şi mărturia nobilului Platon: *"În consecința acestor inițieri divine, am contemplat viziuni simple şi binecuvântate, ce se prezentau într-o lumină pură, iar noi înşine, redați imaculați,* ***am fost eliberați de acest înveliş pe care îl numim corp,*** *de care suntem actualmente legați ca o stridie de cochilia sa."*

Scopul ultim al misterelor constă în readucerea omului la principiile pe care rasa noastră le-a pierdut la început.* Inițiații în vechile mistere depuneau jurământ solemn că nu vor destăinui, niciodată, nimănui, ce se petrecuse cu ei în aceste experiențe sacre. **Se pare că Zamolxe a fost dezlegat de acest jurământ sau poate inițierea lui nu a cuprins o constrângere.**

Starea celui supus inițierii era într-un veşnic zbucium. Nu degeaba Strabon scrie atât de cutremurător despre punctul culminant al inițierii în moarte: *"Spiritul este îndurerat şi agitat în moarte, tot aşa cum este şi în inițierea în marile mistere. Prima etapă constă doar în erori şi incertitudini, eforturi, mers rătăcitor şi tenebre. Apoi, ajuns la liziera morții şi inițierii, totul se tranformă în orori cutremurătoare, spaime. Dar, odată terminată această scenă, iată că se răspândeşte o lume divină şi miraculoasă (...); perfect inițiat, eşti liber încoronat, triumfător, parcurgi domeniile preafericiților "* (text preluat din Paul Brunton – "Egiptul Secret").

Citirea acestor extracte ne trimite la cazurile contemporane de moarte aparentă, studiate şi prezentate de **doctorul Raymond Moody** în cartea sa ***"Viața după viață".*** Să luăm, la întâmplare, din cartea lui, o asemenea relatare: *"M-am trezit şi am ieşit pe coridor să beau nişte apă; în acel moment, am aflat mai târziu, am făcut o perforație de apendice. Puterile m-au părăsit şi am căzut pe podea. Am început să plutesc în derivă, mă simțeam ca şi cum aş fi fost când în corp, când în afara lui şi* ***auzeam o muzică foarte frumoasă****. Pluteam în lungul coridorului, până i am trecut pragul, ale cărui uşi erau închise. Acolo, am avut impresia că sunt nişte* ***nori****, sau mai degrabă* ***o ceață roz*** *s-a strâns în jurul meu; am trecut prin batantele uşi ca şi când nici n-ar fi existat şi, de acolo, spre acea lumină de cristal pur, o* ***lumină albă care strălucea****; o lumină foarte*

---

* **N.edit.**: Conform lui Mircea Eliade, inițiatorii Misterelor au fost tracii (pelasgii).

*frumoasă, foarte strălucitoare, iradiantă dar care nu producea nici o durere ochilor. Nu putea fi comparată cu nimic din ce există pe Pământ. Nu pot să spun că am distins o persoană în această lumină, dar era foarte clar că posedă o identitate. Imaginați-vă o lumină făcută din înțelegere totală şi iubire absolută. Un gând a venit spre mine: «**Mă iubeşti?**» Nu era chiar o întrebare, dar cred că ceea ce vroia să-mi spună lumina era: **«Dacă mă iubeşti, întoarce-te, termină ceea ce ai lăsat început»**. Şi, în acelaşi timp, **mă simțeam învăluit de compasiune şi strivit parcă de iubire (...)"***

Zamolxe – precursorul lui Iisus

Toți cei reîntorşi dintr-o astfel de experiență prezintă **aceeaşi dorință de a trăi şi de a servi unui țel curat**, menționând că **evenimentul le-a schimbat însuşi sensul vieții**. Este indubitabil că Zamolxe a avut experiența unei morți aparente. Inițiat de cineva anume sau victimă a unui accident, experiența lui legată de moarte influențează modul de a gândi al poporului dac. **Acei daci care nu se tem de moarte, ştiind că spiritul lor se va duce să-l întâlnească pe Zamolxe.** Este bine cunoscut **obiceiul dacilor de a jeli la naşterea unui copil şi de a se înveseli la moartea unuia dintre ei**. Numai acest obicei poate genera o întreagă filosofie legată de sensul existenței omului pe Pământ...

Credința în nemurirea sufletului este mai rară la popoarele antice, moartea fiind văzută ca o trecere "in corpore" în Hades, locul judecății ulterioare.

Dar să vedem care este sensul retragerii lui Zamolxe într-o peşteră, considerată sacră. Cum a putut Zamolxe să-i convingă pe daci de veridicitatea experiențelor şi cunoştințelor lui legate de viață şi mai ales de moarte? Cum a putut să-i convingă pe daci de existența nemuririi sufletului? Cum a dezvăluit dacilor modalitatea de a *"se face nemuritori"?*

Pentru a-i convinge de cele spuse, **nu avea decât o singură cale, aceea de a le demonstra veridicitatea afirmațiilor lui, printr-un fapt concret.** Zamolxe se retrage într-o peşteră, sub pământ, trăind ca un pustnic, în asceză şi meditație. Terminând toate pregătirile necesare, **el şi-a provocat, prin mijloace cunoscute doar de el, o moarte cataleptică.**

Dezorientați în fața necunoscutului dar preveniți în prealabil, totuşi, dacii, după cum spune Herodot, *"l-au jelit ca pe un mort".*

Revenirea lui la viață după trei ani *"făcu vrednice de crezare învățăturile lui".* În fața unor experiențe de asemenea proporții, dacii își revin cu greu, îmbrățișându-i în totalitate învățăturile şi legile.

Mulți sceptici vor comenta afirmațiile mele dar îi voi invita să se informeze despre sutele de **yoghini** indieni sau **fachiri** arabi care s-au supus unor cercetări ştiințifice stricte, îngropați fiind zile întregi în pământ, într-o stare cataleptică asemănătoare morții.

Se cunosc cazuri, după cum bine le prezintă acelaşi Paul Brunton în cărțile sale, **în care inițiatul a stat îngropat ani de zile, revenindu-şi apoi normal la viață, exact la data şi la ora stabilită de el mainte de îngropare...**

Explicația dată lui Brunton de un fachir arab, după o asemenea experiență, văzută pe viu de autor, şochează puțin dar lămureşte chiar şi pe discipolii lui Toma *:"Trebuie să începem prin a recunoaşte în noi înşine marile posibilități pe care le posedăm cu toții. Până aici, rămânem țintuiți în limitările nicidecum necesare care ne împiedică să ne folosim minunatele facultăți psihice şi materiale. Oamenii aflați în prezența fenomenelor pe care le produc văd în ele când un fel de vrăjitorie, când ceva în totalitate supranatural. Dublă greşeală. Nu par să observe că aceste lucruri, perfect ştiințifice, respectă legile naturii înseşi. Este adevărat că observ legi psihice puțin înțelese, dar acestea sunt legi. In privința celor ce-şi închipuie că află în mine un fel de saltimbanc, scamator sau vrăjitor, nu pot decât să le deplâng îngustimea de gândire, incapacitatea de a lua în considerare pentru om vreo posibilitarea supernoară experienței limitate, pe care ei înşişi au primit-o în mod egal."*

Se pare că, **în trecut, omul stăpânea alte dimensiuni psihice,** care-i confereau cunoaşterea unor probleme mai complexe legate de sensul existenței vieții şi a morții. Toate aceste cunoştințe, accesibile doar unei anumite pături a societății umane în dezvoltare, păstrate în cercuri restrânse, de "inițiați", sub prestare de jurământ, s-au pierdut pe parcurs. Chiar transmiterea lor sub formă documentară naşte scepticismul unora dintre noi. Multe dintre ele, redescoperite şi investigate în ziua de azi, poartă etichetarea de paranormal. Este şi normal ca, în fața unui om cu însuşiri deosebite, Herodot să folosească termenul de *"daimon".*

Făcând un sumum, putem afirma cu siguranță că **Zamolxe este eroul civilizator, legiuitorul şi învățătorul poporului său, mesager al Creatorului, premergător lui Moise, Budha, Iisus Cristos în masa viitorilor creştini. Învățăturile celor doi (Zamolxe şi Iisus) sunt foarte apropiate, uneori suprapunându-se.** Păcat că, datorită lipsei de infor-

mație, știm prea puține despre Zamolxe, pentru a vedea până unde ar putea ajunge această asemănare.

Naşterea lui Zamolxe este prezentată mitic, precum cea a lui Iisus Cristos, învățăturile celor doi se adresează oamenilor de rând şi nu doar unei oligarhii, precum erau unele religii ale acelor vremuri, moartea lor simbolică este întrucâtva asemănătoare, precum le este şi venirea printre ucenicii lor. **Religia generată de cultul zamolxian poartă amprenta unui precreştinism, fapt confirmat şi de asemănarea practicanților cultului Zamolxe cu esenienii.**

De fapt, dacă stăm să ne gândim bine, mesajul lui Dumnezeu este unul singur, indiferent cine îl transmite...

Om sau divinitate, rolul lui Zamolxe în istorie şi spiritualitatea Omenirii trebuie reconsiderat şi acceptat la dimensiunile lui reale.

Fie-mi permis ca, ajuns la sfârşitul acestui capitol, să mă folosesc din nou de Paul Brunton, care, într-un dialog cu Sfinxul, martor al timpului nesfârşit, primeşte de la acesta următorul mesaj: *"Tu aparții la ceea ce nu moare, tu nu eşti ataşat imperiului unic al timpului. Tu eşti veşnic; tu nu eşti doar carne peritoare. În om, sufletul nu poate fi ucis, el nu poate muri. Acoperit la adăpostul inimii tale, el aşteaptă, aşa cum eu aştept învelit în nisip, în universul tău. Cunoaşte-te pe tine, o muritorule! Căci în tine, la fel ca în toți oamenii, vine cineva, se aşează şi atestă că există un Dumnezeu !"*

Capitolul V

CEI MAI VITEJI ŞI MAI DREPŢI DINTRE TRACI

Motto: *"Am purtat 19 războaie şi, cu bunăvoinţa lui Ahura Mazda, am zdrobit 9 regi şi i-am luat prizonieri."*
Darius I
(Cronică persană)

Tracii puteau fi cei mai puternici de pe Pământ...

"După inzi, neamul tracilor este cel mai mare dintre toate popoarele**, iar dacă ar avea o singură conducere şi ar fi uniţi în cuget, după părerea mea, **ar fi de neînfrânt şi cu mult, cei mai puternici dintre toate seminţiile Pământului**. Dar unirea lor e cu neputinţă şi nu-i chip să se înfăptuiască, de aceea sunt ei slabi (...)".* Astfel scria **Herodot** în ale sale ***"Istorii" despre marele neam al tracilor. Să încercăm să analizăm foarte atent textul şi informaţiile cuprinse în el. Constatarea lui Herodot legată de mărimea poporului trac este relevatoare, comparând-o cu cea a inzilor.

De unde veneau aceşti traci, textul nu ne spune în cuvinte, ci printre rânduri. Dacă aceştia se trăgeau din vreo parte a Asiei sau a Europei, cronicile greceşti trebuiau să consemneze evenimentul. Dar asemenea informaţie nu există, pentru că se simte din textul lui Herodot, că **aceşti traci fuseseră aici înaintea lor, a grecilor, sub un alt nume-pelasgi**. Tracii sunt descendenţi ai Marelui Popor Pelasg, în această zonă a Balcanilor, aşezaţi la nord de peninsula grecească până în ţinuturile Hiperboreene, înglobând în acest neam pe iliri, macedonieni şi daco-geţi.

Afirmaţia *"cu mult cei mai puternici dintre toate seminţiile Pământului"* este din memoria strămoşilor greci a lui Herodot care au cunoscut această putere pe propria lor piele.

Motivele pentru care ei nu pot fi uniţi sunt acele ale identităţii personale ale fiecărui popor, combinate cu mărunte interese locale ale locuitorilor. Totuşi, ei rămân *"puternici"* precum odinioară *"pelasgii erau divini"*. În ultimele cuvinte ale textului, Herodot, pentru a nu crea impresia unei divinizări a "barbarilor" în defavoarea grecilor, minimalizează,

dintr-un condei, calitățile poporului trac, prin cuvintele: *"de aceea sunt ei slabi".* Printr-o imensă greşeală, Herodot, face un serviciu strălucit poporului trac şi implicit neamului nostru, **dezvăluindu-ne superioritatea spirituală a acestora față de greci.**

Nu aş dori să se creadă că denigrez sau contest marea civilizație antică greacă şi realizările ei. Întru totul departe de mine gândul. Dar este momentul şi cazul să încercăm să înțelegem că şi vecinii grecilor, tracii şi implicit gto-dacii, au creat şi dezvoltat o civiliza ție mult superioară față de ceea ce am fost învățați, având rădăcini foarte îndepărtate.

Textul lui Herodot poate fi luat şi ca o rugăciune adresată de acesta zeilor: **să ferească Zeus ca ei, tracii, să se unească vreodată, putând deveni o puternică forță, în stare să mature totul în cale.** Şi totuşi, Herodot a făcut în acest fel o profeție: **Alexandru Macedon**, unul din marii conducători ai istoriei, creatorul unui vast imperiu, a fost **trac.**

Şi tocmai această forță latentă avea să se angajeze în **sec.VI î.Hr.** într-**una din cele mai mari confruntări din istorie**; față în față două puteri covârşitoare, **Imperiul Persan şi Geții.**

Geții – "neam straşnic de tot" !

Nu se cunosc exact motivele care au generat această confruntare. Mai mult ca sigur că a fost politica de expansiune, şi dominație a Imperiului Persan. Informațiile legate de acest diferend sunt foarte puține şi vagi. Pentru a înțelege mai bine evenimentele, vom reda cititorilor din cartea lui Alexandru Busuioceanu, *"Zamolxis",* câteva pasaje, legate de originea şi existența neamului get: *"Neam straşnic de tot* - gens Sortissima, *adaugă el* (Iordanes) – (despre care) ***stă scris că urma să pustiască chiar şi țara Iudeeii*** *(...). Massageții îşi au originea din sciți. Şi zicând* ***massageți*** *e aproape cum ai zice solizi (graves), adică puternici, geți –* ***fortes Getae"*** (Iordanes).

Această denumire de **massageți** dată neamului nostru într-o epocă când ei mai erau **numiți şi bessi**, probabil este făcută de către persani. Şi aici vine partea interesantă şi şocantă a trecutului nostru. În anul **529 î.Hr., Cyrus cel Mare** regele persan, stăpânitor a unui vast imperiu, întins de la Marea Mediterană şi până la fluviul Indus, **moare într-o luptă cu MASSAGEȚII !**

Din nou, pentru a câta oară, imense forțe militare, adevărate maşini de război, organizate pentru a cuceri şi supune, se opresc şi capitulează în fața unui popor fără prea mari pretenții războinice.

Şi pentru că o lecţie nu este suficientă, **peste 15 ani** ea se va repeta în mod similar, dar în altă ipostază şi cu alte personaje, obligându-l pe Herodot să pice în capcana admiraţiei faţă de geţi. Şi normal, odată ce **în acea vreme doar neamul geţilor înfrunta cu succes armatele persane, învingându-le**. Stălucita civilizaţie greacă s-a văzut mulţi ani obligată a se supune stăpânirii persane, atât în Asia Mică, cât şi în Grecia.

Dar să vedem ce ne povesteşte **Herodot**: *"Înainte de a sosi la Istru (Dunăre), primul popor pe care îl supuse Darius au fost **geţii care se cred nemuritori**. Căci tracii care stăpânesc părţile Salmidesului şi care locuiesc mai sus de cetăţile Apollonia şi Mesembria şi se numesc **scirmiazi** şi **nipsei** se predară lui Darius fără nici o luptă; iar **geţii** hotărându-se la o rezistenţă îndărătnică fură supuşi îndată, cu toate că sunt **cei mai viteji şi cei mai drepţi dintre traci "**.*

Să încercăm să analizăm din nou textul. În primul rând, în cele scrise există o **contradicţie**: nu se poate ca geţii să fi fost primul popor supus de Darius, odată se scirmiazii şi nipseii (alte triburi trace) s-au supus fără luptă. Afirmaţia *"geţii care se cred nemuritori "*, în unele texte *"care se fac nemuritori"*, o vom comenta la momentul potrivit. Dar cel mai interesant lucru din text este **hotărârea geţilor de a lupta împotriva imensei maşini de război persane, care era alcătuită din 700.000 de soldaţi. O asemenea decizie nu putea fi luată decât de o forţă militară şi economică,** cu o organizare corespunzătoare, care-şi putea permite să ducă un astfel de război. Şi totuşi, geţii au făcut-o.

Ahura Mazada, trimis acasă de Zamolxe...

Dar să vedem cum descrie acest conflict şi **Iordanes**, care, folosind izvoare vechi, azi pierdute, scrie în cartea ***"Getica"***: *"După aceea, regele perşilor Darius, fiul lui Histaspe, a cerut în căsătorie pe fata lui **Antyrus, regele geţilor**. L-a rugat şi ameninţat să-i îndeplinească dorinţa, dar geţii au respins orice înţelegere cu dânsul şi au spulberat nădejdile soliei. Darius s-a făcut foc de mânie şi a ridicat împotriva lor o oaste de **700.000 de oameni,** căutând să răzbune ruşinea păţită de dânsul, cu sângele supuşilor săi. După ce a înjghebat un pod de vase peste mare, din Calcedon şi până în Bizanţ, a pătruns în Tracia şi Moesia, apoi a durat un pod asemănător peste Dunăre, dar a fost **hărţuit mereu timp de două luni, a pierdut opt mii de oşteni** şi de teamă ca podul de peste Dunăre să nu fie distrus de duşmani (pentru a se putea*

retrage – n.a.), ***a fugit în Tracia****, fără să se mai oprească în Moesia. După moartea lui,* ***feciorul lui, Xerxes****, a vrut să răzbune insulta adusă tatălui său şi* ***a pornit un nou război împotriva geţilor****, (...). Dar n-a izbutit în încercările sale,* ***fiind biruit de bărbăţia şi dârzenia geţilor****, şi, precum a venit, aşa s-a întors cu oştile sale. (...)".*

Cumulând cele două texte cu ceea ce se cunoaşte despre istoria Imperiului Persan, vom avea în faţă filmul evenimentelor.

Urcarea pe tronul persan a lui Darius (522 î.Hr.) aduce cu sine o vastă reorganizare şi consolidare a dominaţiei în Imperiu. Tinzând spre noi teritorii, Darius nu uită visul lui Cyrus şi, în anul **514 î.Hr.,** organizează **o mare expediţie în Balcani.** Rând pe rând, **sunt încorporate în imperiu Grecia, Tracia şi Macedonia**. Cele două provincii, Tracia şi Macedonia, devin adevărate capete de pod pentru lansarea expediţiei militare împotriva geţilor. Pentru facilitarea acestei aventuri în "pustiul Getic", Darius dă dispoziţie să se construiască un pod peste Dunăre. Trupele persane trec în Dobrogea, ocupând-o şi înfrângând oponenţa băştinaşilor.

Aceasta este aura de cuceritor a lui Darius în Geţia, de care aminteşte Herodot, doar că **el nu a înglobat-o în imperiu şi nu a luat vreun rege prizonier**, ci doar a molestat nişte băştinaşi paşnici, obişnuiţi a populaţie civilă, apărată probabil de mici garnizoane getice.

Toată ocupaţia persană a durat doar două luni, vreme în care a fost **hărţuită şi obligată să se retragă cu mari pierderi.** "Furia getică" îşi spunea cuvântul. Conflictul dintre persani şi geţi încetează odată cu trecerea Dunării, spre sud, a ultimului soldat persan.

Remarcabilă în textul lui Iordanes este prezenţa numelui regelui get Antyrus, cel care a cutezat să se opună lui Darius, primul dintr-o galerie de iluştri conducători ai dinastiei geto-dace.

Al treilea act al tragediei persane are loc câţiva ani mai târziu când **regele Xerxes, fiul lui Darius, vrea să spele ruşinea păţită de tatăl său, dar se pare că fără succes.** Şi astfel, vorbind într-un limbaj oarecum sportiv, scorul final dintre geţi şi persani este de **3 la 0.** Zeul persan Ahura Mazda şi-a plecat capul în faţa lui Zamolxe...

Capitolul VI

MACEDONIA – IMPERIUL... FĂRĂ GEȚIA

(File de istorie)

Motto: *"A muri de moarte de război e tot ce poate fi mai fericit pentru un get."*

Iulian Apostatul
"(Memorii")

Conflictul geto – macedonean

"Când am aşternut pe hârtie acest titlu, m-am gândit, natural, la istoria politică a geto-dacilor în sec. VI – II î.Hr., căci dezvoltarea lor social economică am urmărit-o amănunțit în paginile precedente. Iar în loc de /istoria daco-geților/ am scris /file din istoria triburilor daco-gete/, n am făcut-o la întâmplare, ci obligat de vitregia împrejurărilor. În adevăr, suntem, din păcate, foarte departe de cunoaşterea întregii istorii politice a tuturor daco-geților din sec. VI – II î.Hr. Din cartea cea mare a istoriei vechi a acestui popor ni s-au păstrat doar câteva file; zeci de pagini, fără îndoială dintre cele mai interesante, s-au pierdut pentru totdeauna, iar multe şi mai interesante, poate n-au fost niciodată scrise de autorii antici. "

Nu întâmplător am folosit textul lui **Hadrian Daicoviciu** din volumul său ***"Dacii",*** ci pentru a putea argumenta sărăcia şi puținătatea informațiilor ajunse la noi despre geto-daci.

Lui Filip II îi plăcea... pe Litoral !

Anii 431 – 424 î.Hr.

Prima informație este legată de un **"rege" al odrişilor, popor trac**, pe nume **Sitalces,** care **ia în stăpânire teritoriul Dobrogei** şi implicit triburile getice care-l ocupau. Informațiile date de Tucidide sunt confirmate de un mormânt princiar tracic descoperit în nordul Dobrogei. Această primă încercare de a uni mai multe triburi tracice şi getice de la nord şi sud de Dunăre nu reuşeşte decât pentru o perioadă scurtă. **În**

anul 341 î.Hr., regatul Odris este cucerit de către Filip al II-lea al Macedoniei. Partea dobrogeană se dispersează în mici comunități conduse de către conducători localnici.

Anul 339 î.Hr.

Pătrunderea în secolele IV – III î.Hr. în ținuturile pontice a unor triburi scite are ca urmare **o puternică confruntare dintre războinicii sciți conduşi de Ateas şi un conducător anonim al geților, *"Rex Histrianorum".*** Datorită victoriilor geților asupra sciților, Ateas se vede nevoit să-i ceară ajutor regelui Filip al II-lea, promițându-i că-l va lăsa moştenitor peste Sciția. Geții reuşesc să facă față, prin vitejia lor, la două armate bine organizate: cea scitică şi cea macedoneană. Dar moartea conducătorului lor anonim, nu se ştie dacă în luptă sau asasinat, provoacă panică şi dezorganizare în rândul geților, ducând la pierderea pe moment a războiului.

Unic câştigător al acestor bătălii rămâne **Filip al II-lea,** care, în urma unor neînțelegeri financiare cu Ateas, care uitase să plătească solda trupelor macedoniene, porneşte împotriva regelui scit, învingându-l şi **ocupând întreaga Dobroge.**

Din acest moment, conflictul dintre cei doi adversari, geți şi macedonieni devine oficial. Ochii regelui Filip se îndreaptă tot mai mult spre bogățiile geților, dar fără succes, pentru că, foarte curând, geții dobrogeni, reorganizați şi ajutați cu armată gată din Muntenia, condusă de regele Gudila**, obligă trupele macedonene să se retragă**. Filip se vede nevoit el însuşi să ceară pace şi să încheie un armistițiu cu acestia: *"Filip a legat prietenie cu geții şi a luat în căsătorie pe Medopa, fata regelui Gudila, aşa încât a ajuns mai puternic prin această rudenie şi a întărit regatul Macedoniei".* (Iordanes)

Alexandru – norocos, generalii săi – nu !

Anul 336 î.Hr.

Conducerea Macedoniei este luată de către Alexandru, fiul lui Filip al II-lea, care murise asasinat. Mulți dintre supuşii Macedoniei au văzut în aceasta un bun prilej de a se elibera de sub ocupație. Iar **primii au fost tribalii**, populație tracică de la sudul Dunării. **Alexandru Macedon** porneşte împotriva lor iar după câteva bătălii fără rezultat, tribalii, conduşi de regele lor **Syrmos**, refugiindu-se pe o insulă de pe Dunăre. Ajutați de geți reuşesc să oprească orice încercare de debarcare a lui Alexandru şi a

trupelor macedonene. Convins că rezistența tribalilor constă în puterea geților, **Alexandru trece Dunărea noaptea și-i atacă pe geți.** Surprinsă, mica comunitate getă este înfrântă și nevoită să se retragă cât mai adânc în câmpia getică. (cf. Arrian – *"Anabasis"*)

Anul 326 î.Hr.

În scopul acupării și stăpânirii populațiilor din jurul Mării Aral, Alexandru Macedon trimite pe unul din generalii lui, **Zopyrion,** cu armată, să ocupe orașul grec **Olbia** din nordul Mării Negre, oraș de la gurile Bugului. Zopyrion asediază orașul fără rezultat, olbiopolitanii rezistă, **armata de 30.000 de oameni**, epuizată, se vede obligată să facă drum întors la baza sa din Dobrogea. Acest drum avea să fie pentru ei ultimul: **geții atacă această armată în retragere și o spulberă. Zopyrion moare** în această confruntare. Puținii supraviețuitori reușesc să ajungă în Macedonia și să-i povestească regelui lor dezastrul suferit. (cf. Arrian – *"Anabasis"*)

Anul 306 î.Hr.

Lisimah, fostul general a lui Alexandru Macedon, ajunge **rege al Traciei**. Doritor de a-și urma înaintașul, organizează o serie de campanii militare, cu scop de a supune așezările de pe malul stâng al Dunării. Dar se pare că aceste așezări aparțineau regelui get **Dromichaites**, rege care reușise la acea dată o puternică uniune de triburi getice, atât din punct de vedere social administrativ, cât și militar.

Ocuparea acestor așezări provoacă un conflict militar între Dromichaites și Lisimah. Dromichaites ripostează încercând să-și recupereze cetățile pierdute. Nu se știe exact rezultatul acestor lupte de tatonare dar cert este că, în jurul anului **300 î.Hr.**, Lisimah trimite o expediție de pedepsire a regelui get, condusă de chiar **fiul său, Agatocles. Sfârșitul acestei expediții este dezastruos pentru macedoneni, armata este decimată** și puținii supraviețuitori, printre care și Agatocles, sunt luați **prizonieri**. Ținut în captivitate, **Agatocles este eliberat** opt ani mai târziu, în anul **292 î.Hr.**, probabil în urma unor înțelegeri diplomatice între cei doi regi și se înapoiază la curtea tatălui său încărcat de daruri. Dromichaites speră ca prin acest gest să recapete teritoriul ocupat de Lisimah și odată cu el pacea.

Dar sorții nu au fost să fie așa. **Lisimah organizează o nouă expediție condusă de el însuși**. Geții își folosesc obișnuita lor metodă de luptă, învățată de la strămoși: se retrag cât mai adânc în teritoriul lor,

pustiind totul şi otrăvind fântânile. Armata macedoneană, într-o țară a nimănui, suferă de foame şi de sete. Atacul geților este decisiv; luați prin surprindere, **macedonenii sunt capturați în frunte cu regele lor şi duşi prizonieri la Hellis, reşedința regelui get.** Partea interesantă a acestor evenimente este modul cum Dromichaites îşi primeşte oaspeții. Cronicarul afirmă că, la masa organizată în cinstea învinşilor, totul era pregătit şi aranjat cu mult fast şi gust, servitul mâncării şi al băuturii făcându-se numai în vase de aur; pe când, masa rezervată lui Dromichaites şi fruntaşilor lui era obişnuită, sărăcăcioasă, cu vase din lut şi cupe din corn.

Morala regelui Dromichaites este frapantă prin alăturarea a două imagini diferite şi contrastante. Lisimah este lăsat să înțeleagă că şi-a părăsit traiul măreț şi plin de lux pentru a-şi duce armata împotriva unor oameni simpli. **Dromichaites îl eliberează pe Lisimah, primind înapoi cetățile pierdute.** (cf. Diodorus Siculus, Pausanias).

Geto-dacii nu suportau invadatorii...

Anii 300 – 200 î.Hr.

Avem primele ştiri despre dacii ardelenii, angajați într-o **luptă de proporții împotriva invadatorilor celți.**

În zona Moldovei, alte triburi dacice conduse de **Oroles luptă împotriva bastarnilor** de neam germanic, încercând să le oprească pătrunderea în Ardeal. Aceste informații ne fac să înțelegem comunitatea care exista între triburile daco–getice, indiferent de care parte a Carpaților erau. În fața năvălitorilor, acționau ca un întreg, încercând să se ajute unii pe alții.

Enigmaticul rege Oroles este pomenit în cronici ca şi un conducător deosebit de capabil şi viteaz dar şi deosebit de sever. Să citim ce spune **Pompeius Trogus** despre el: *"Şi dacii sunt din neamul geților. Ei, în timpul regelui Oroles, fiindcă nu s-au luptat bine împotriva bastarnilor, ca pedeapsă pentru laşitatea lor, au fost siliți, din ordinul regelui, ca atunci când se culcau să-şi pună capetele în locul picioarelor şi să facă nevestelor serviciile care obişnuiau înainte să li se facă lor înşişi. Şi nici nu s-a schimbat această rânduială până când nu şi-au spălat prin curaj ruşinea suferită în război."*

Teribilă pedeapsă şi înjositoare probabil pentru acei luptători !...

Pentru aceeaşi perioadă, în Dobrogea ne sunt prezentate, într-o înscripție histriană, neînțelegerile dintre coloniile greceşti şi un rege get

Zalmodegikos, care avusese curajul să reţină ca ostateci 60 de cetăţeni histrieni, şi să blocheze veniturile cetăţii. Aceste neînţelegeri dintre greci şi băştinaşi continuă, ajungându-se, la un moment dat, în jurul anului **200 î.Hr.,** la un adevărat război.

Cetăţile greceşti, aflate sub oblăduirea regelui get **Rhemaxos** *, sunt supuse unui atac de către altă căpetenie getă, **Zoltes.** Grecii oferă bani grei pentru ca Zoltes şi oamenii lui să nu pătrundă în colonii, dar aceasta refuză, alegând calea armată. Grecii îşi trimit căpetenia arcaşilor (şeful garnizoarei care apără cetăţile) să ceară ajutorul regelui Rhemaxos. Luptele dintre cei doi conducători se termină cu **înfrângerea lui Zoltes** (inscripţie histriană).

O ultimă informaţie a secolului II î.Hr. aminteşte de existenţa unui rege dac **Rubobostes** şi a unui fenomen deosebit *"incrementa Dacorum per Rubobostes regem"*, adică ***"creşterea puterii dacilor sub regele Rubobostes."*** Cine este acest rege dac rămâne un mister, cronicile vremii (Pompeius Trogus) tac sau au fost pierdute. Important este că această informaţie, cât de scurtă, se poate analiza.

Creşterea puterii dacilor înseamnă, în primul rând, mutarea centrului de greutate al civilizaţiei geto – dacice spre o **formă centralizată.** Această creştere nu se face decât printr-o uniune de triburi sub conducerea unui rege unic. Se pare că naşterea primului stat dac se face sub acest conducător **, despre care ştim prea puţin. Poate descoperirile ulterioare ne vor aduce un plus de informaţie.

---

* **N.edit.:** Aceasta este una din multiplele idei preconcepute asimilate de la "academicienii" români adepţi ai "barbarismului geto-dac"! Contradicţia este evidentă: condusă de un rege get, Histria nu era o cetate greacă! De altfel, Ovidiu precizează foarte clar: geţii covârşeau ca număr pe comercianţii greci din Histria, Tomis, Callatis, el însuşi fiind obligat să le înveţe limba...

Există, însă, numeroase mărturii şi dovezi care stabilesc clar că cele trei cetăţi au fost ridicate, cu multe secole înainte, chiar de geto-dacii băştinaşi în Dobrogea.

** **N.edit.:** Există, de asemenea, o serie de mărturii care atestă organizarea sub forma unui stat (regat) încă din vremea pelasgilor...

Capitolul VII

"MECIUL GREILOR": ROMA – DACIA !

Motto: ***"Roma este o cetate de origine pelasgo-latină.*** *Tradiția care îi dă Alba drept metropolă şi îi urcă* ***originea,*** *prin Alba şi Lavinium,* ***până la marele oraş pelasgic Troia,*** *a fost* ***adoptată public de către poporul roman,*** *care recunoaşte în locuitorii Illyun-ului pe proprii săi strămoşi."*

Jules Michelet
("Istoria romană,Republica")

Motto: ***"Statul dac devenise prea puternic*** *pentru ca romanii să mai poată asi gura securitatea deplină a frontierei danubiene."*

Eugen Cizek
(*Epoca lui Traian*)

Romanii tatonează... Dunărea

Două civilizații puternice stau față în față. Romanii, în plină expansiune, cuceresc stat după stat, întinzându-şi imperiul din Europa în Africa, Asia Mică şi Orientul Mijlociu. **Dacii** rămân în matca lor, apărându-se în fața tuturor năvălitorilor.

Anul 146 î.Hr.

An care aduce romanii aproape de Dunăre: **trupele imperiale cuceresc Macedonia** şi o transformă într-o mare şi principală bază militară.

Anul 106 î.Hr.

Ciudat an, **anul primei confruntări dintre daci şi romani.** Cunoscându-se foarte bine mentalitatea poporului nostru, suntem siguri că

această confruntare s-a declanşat mai mult ca sigur datorită romanilor. **Trupele romane, staţionate la Dunăre, se implică într-un fel nediplomatic în viaţa băştinaşilor de dincolo de Dunăre**, încercând să la organizeze viaţa paşnică după bunul lor plac. **Riposta dacilor,** aliaţi cu ceilalţi fraţi, **este dură. Aceştia pătrund adânc în teritoriul de peste Dunăre**, provocând romanilor mari pagube.

M Minucius Rufus, guvernatorul Macedoniei, este nevoit să grupeze multe trupe romane pentru înfrângerea şi alungarea intruşilor (care, **posibil, să se fi retras şi de bună voie**). Cert este că romanii o consideră o mare victorie şi **acest mic conflict prilejuieşte mari serbări la Roma.**

Abia astfel putem înţelege **marele respect pe care-l purtau romanii faţă de daci.**

Burebista – coşmarul Romei

Anul 82 î.Hr.

La conducerea statului dac, aflat în plină formare, ajunge **Burebista,** rege care va imprima o accelerare a unirii tuturor triburilor dacogete. **Remarcabil om politic şi fin diplomat,** Burebista este, în acelaşi timp, şi **un înzestrat conducător militar, cu veleităţi de bun organizator.** Secondat de marele preot **Deceneu**, colaborator şi sfetnic de taină, Burebista are curajul şi puterea de a lua în mâini destinul neamului său. **În zece ani, el reuşeşte să pună bazele unui regat puternic cu centrul în Transilvania şi care se întindea pe tot teritoriul României Mari.*** Dezvoltarea economică îi permite să construiască sanctuare, oraşe noi şi cetăţi de apărare, atât în Munţii Orăştiei, cât şi în întregul regat. Bun organizator al vieţii paşnice, el realizează că pacea se poate păstra doar prin puterea armelor. Strabon afirmă că Burebista era **capabil să mobilizeze o armată de 200.000 de oameni**, cifră foarte mare pentru acele vremuri**.

Anul 72 î.Hr.

---

* **N.edit.:** Regatul lui Burebista se întindea până în Munţii Tatra şi în Germania actuală.

** **N.edit.:** La populaţie de 3,5 milioane. Armata permanentă a României înainte de 1989 era de 200.000 de persoane şi, la presiuni externe, a fost micşorată continuu...

Guvernatorul Macedoniei, M.Terentius Varro Lucullus, **întreprinde o campanie în Dobrogea**, obligând cetățile pontice, greceşti, să recunoască autoritatea romană. Conflictul dintre romani şi greci degenerează într-un mic război, ajungându-se ca, în anul **61 î.Hr.**, grecii, aliați cu geții dobrogeni, **să înfrângă oştile romane şi să le oblige să se retragă în Macedonia.**

Anul 60 î.Hr.

Burebista îşi continuă politica de unire a daco-geților şi de curățire a regatului de intruşi, **înfrângând triburile celtice** din sudul Slovaciei şi estul Panoniei, **distrugând complet triburile boilor şi tauriscilor.**

Anul 55 î.Hr.

Burebista îşi extinde autoritatea asupra cetăților greceşti din nordul Mării Negre, Olbia, Tyras şi Apollonia şi implicit asupra părții de nord a Dobrogei, devenind *"cel dintâi şi cel mai mare dintre regii din Tracia ".*

Anul 49 î.Hr.

Conştient de puterea romană care se afla la granița regatului său, Burebista încearcă să facă un pas înainte pentru a contracara această amenințare. În plină luptă pentru putere, între Cezar şi Pompei, intervenția lui Burebista ar putea fi decisivă. Fin diplomat şi cunoscător al firii umane, regele dac **înclină de partea lui Pompei, personalitate mult mai ponderată.** Dar solul lui Burebista ajunge prea târziu iar Pompei este înfrânt de Cezar la Pharsalus în anul 48 î.Hr. şi asasinat. *

Anul 48 î.Hr.

Cezar ajunge stăpânul Romei, dar nu va avea timp pentru o confruntare directă cu Burebista, fiind asasinat în anul **44 î.Hr**. Interesant este faptul că, în acelaşi an 44 î.Hr., moare asasinat şi Burebista, **ambii conducători fiind ucişi de proprii lor oameni.** **

---

* **N.edit.:** Abil diplomat, Akornion, trimis de Burebista, s-a întâlnit cu Pompei lângă Heracleea (Macedonia) şi i-a câştigat bunăvoința pentru Dacia.

** **N.edit.:** Burebista şi Cezar şi-au organizat reciproc asasinarea...

Căderea Dobrogei

Anii 29 – 28 î.Hr.

În Dobrogea, hărțuielile dintre daci şi romani se intensifică. M. Licinius Crassus, guvernator al Macedoniei se implică în micul război civil dintre regii geți **Roles** (deoparte) şi **Dapyx** şi **Zyraxes** (de cealaltă parte). Alianțele vor fi totuşi ciudate: geto-dacii lui Dapyx şi Zyraxes se aliază cu bastarnii (popor de neam germanic) iar geții lui Roles cu armata imperială romană. Rezultatul luptelor se decide în favoarea lui Roles şi a aliaților săi. Dar **litoralul vestic al Mării Negre trece sub guvernarea unui prefect roman.** Se pare că acest lucru a fost un atribut greu de plătit de Roles şi oamenii săi.

Anul 6 d.Hr.

Dacă în anul 29 î.Hr. romanii s-au amestecat în luptele civile dintre daco-geți doar ca aliați, a unora sau a altora, se pare că de această dată consemnăm **o nouă confruntare directă dintre daci şi romani.** Nu se cunosc exact cauzele şi desfăşurarea conflictului, cert este că generalul roman Sextus Aelius Catus, ca o măsură de represalii, **strămută în sudul Dunării**, sub observație, **circa 50.000 de geți** din Câmpia Română. **Multe aşezări şi cetăți daco-getice din această zonă sunt distruse**. Numărul mare de geți luați oarecum prizonieri, ne indică amploarea conflictului.

Anul 12 d.Hr.

Geții moldoveni atacă Dobrogea şi cuceresc cetatea **Aegyssus (Tulcea).**

Anul 46 d.Hr.

Întreaga Peninsulă Balcanică devine posesiune a Imperiului Roman. Dobrogea este inclusă în provincia **Moesia**. Daco-geții dobrogeni sunt primii care cunosc *"pacea romană"*.

Anul 57-67 d.Hr.

Intervențiile romanilor în Dacia se fac din ce în ce mai simțite. Folosind aceleaşi metode ca în anul 6 d.Hr., romanii conduşi de Tiberius Plautius Silvanus Aelianus, guvernator al Moesiei, **strămută** acum **100.000** de transdanubieni din zona de nord a gurilor Dunării **în provincia Moesia**. Cifra indicată mai înainte ne evidențiază **bogăția umană a Daciei.**

Dacii trec Dunărea...

Anul 69 d.Hr.

Băştinaşii **daco-geţi**, aliaţi cu **roxolanii** şi **iazigii**, ripostează la acest amestec roman în treburile lor interne, **trecând Dunărea, iarna** şi provocând mari pierderi umane şi materiale romanilor. Imperialii reuşesc să înfrângă, cu mari eforturi, această invazie şi să-i impingă înapoi peste Dunăre.

Anul 85-86 d.Hr.

Marea invazie a dacilor conduşi de Duras şi mai tânărul Decebal, aliaţi cu cu sarmaţii şi bastarnii, la sud de Dunăre. Această invazie este rezultatul unor noi amestecuri romane în treburile dacilor şi inaugurează primul război oficial dintre Dacia şi Roma. Dacii pătrund adânc în teritoriul Moesiei, înfrângând armată după armată. Însuşi **guvernatorul Moesiei este ucis**. Motivul cert al acestei reacţii dure a dacilor este contracararea dorinţei de expansiune a Imperiului Roman, care privea, la data aceea, prin conducătorii lui, la **Dacia**, ca la **un posibil El Dorado** (Paul Mac Kendrick).

Războiul dus de daci şi aliaţii lor a fost scurt, fulgerător şi distrugător. Obţinându-şi scopul, aceştia s-au retras pe teritoriul lor.

Anul 87 d.Hr.

Împăratul **Domiţian** organizează, sub conducerea generalului **Cornelius Fuscus, o expediţie de pedepsire a dacilor**. Este momentul în care **bătrânul rege dac Duras cedează tronul său nepotului, pe nume Decebal.**

Augustus voia ginere dac !

Ar fi interesant aici, ca o completare, să încercăm să prezentăm succesiunea regilor daci de la moartea lui Burebista şi până la urcarea lui Decebal pe tron. Avem puţine informaţii, multe inexacte, lista neputând fi completă şi lămurită decât prin prisma viitoarelor descoperiri. Ceea ce se ştie, totuşi, poate fi prezentat, pentru o mai bună înţelegere a stabilităţii şi continuităţii statului dac.

După moartea lui Burebista, statul dac nu se dezmembrează. Apar o serie de mici state în zonele mai îndepărtate, precum Moldova, Dobrogea şi partea estică a Munteniei, administrate de către

conducători locali, dar puternicul stat dac cu centrul în Munții Orăştiei dăinuie în continuare, micile stătulețe desprinse **gravitând în jurul lui.**

Conducerea statului este preluată de **Deceneu,** fost mare sfetnic al lui Burebista, care concentrează în mâinile lui atât puterea laică, cât şi cea religioasă. Dar, după o **domnie de 38 ani a lui Burebista,** care a avut alături de el un sfetnic atât de priceput ca Deceneu, acesta, nu a putut domni prea mult timp, fiind la acea vreme a ocupării tronului, mai mult ca sigur un om bătrân. Iată ce ne informează Iordanes în acest sens: *"Iar după ce Deceneu a murit, l-au avut în aproape aceeaşi veneraţie pe* ***Comosicus****, deoarece acesta nu-i era mai prejos ca iscusință. L l era socotit, datorită priceperii sale şi un rege peste dânşii şi preot şi judeca poporul ca* ***judecător suprem****. Iar după ce el a lăsat cele omeneşti, a venit la domnie* ***Coryllus,*** *regele geților şi timp de* ***40 ani*** *a stăpânit peste neamurile lui în Dacia."*

În alt paragraf, Iordanes ne menționează existența unui rege get **Diurpaneus,** care, în timpul lui Domițian, a inițiat o serie de atacuri asupra provinciei Moesia. Ultimul pomenit în cronicile sale este regele Decebal.

Alte mențiuni legate de regii daci în cronici sunt cele făcute de Orosius, care pomenenşte de Diurpaneus; Frontinus care-l menționează pe Scorylo ca *"Dux Dacorum"*, într-o perioadă când la Roma erau grave tulburări (probabil cele din timpul lui Nero şi Duras Diurpaneus).

Referitor la aceste informații, Hadrian Daicoviciu încearcă să dateze cronologic aceste domnii, ajungând la următoarea concluzie: ***"Deceneu şi Comosicus*** *îşi împart intervalul între 44 î.Hr. şi 28 / 29 î.Hr.,* ***Coryllus – Scorillo*** *domnind între 26 / 29 d.Hr. şi 68 / 69 d.Hr., iar* ***Duras Diurpaneus*** *între 68 / 69 şi 87."* Iată cum toate aceste date sunt infirmate de o altă informație, datată în jurul anilor 32 – 31 î. Hr. din timpul domniei lui Augustus, care pomeneşte despre **făgăduiala împăratului roman făcută lui *"Cotiso regele Dacilor".*** Numele lui Cotiso apare şi sub forma **Coson,** trecând prin forma **Cotisoni.** Cine este acest rege şi ce promisiuni i-a făcut însuşi împăratul roman ? Mulți istorici afirmă că el ar fi fost un conducător al Banatului, lucru sigur infirmat de promisiunea lui Augustus, care **îi oferă mâna fiicei lui.** Or, un împărat roman, nu putea oferii mână fiicei lui decât unui om cel puțin la fel de puternic ca el, sigur unui rege dac. Confuzia de nume din izvoarele vremii este un lucru foarte obişnuit; şi, mai mult ca sigur că Iordanes, în relatarea lui, făcută mult mai târziu de la aceste evenimente, a omis o serie de regi daci şi a făcut mari confuzii între unii şi alții.

Cert este faptul că domnia unui rege dac, care **a bătut şi monede** cu numele său, răspândite **între anii 44 – 27 î.Hr.,** nu a putut trece neobservată. Şi aici apare confuzia între el şi Comosicus, făcută de Iordanes.

Părerea mea personală este că ordinea regilor a fost: Deceneu, Coson şi apoi Comosicus. Cert este faptul că **regele Coson (Cotiso) dispare de pe scena istoriei în anul 28 î.Hr., împreună cu o parte din armata sa, într-o puternică confruntare cu romanii.** Interesantă ar putea fi aflarea cauzei care a determinat răcirea relaţiilor dintre Augustus şi Coson.

Alt fapt interesant în derularea acestor domnii este chiar faptul consemnat de Hadrian Daicoviciu: *"E greu de crezut că Scorillo – Coryllus moare după 40 ani de domnie lăsând doi băieţi minori, pe Decebal şi pe Diegis. Nici domnia de 18 – 19 ani a lui Duras – Diurpaneus nu este uşor de acceptat, dacă el este fratele unui om care a domnit 40 ani."*

Să încercăm să facem puţină ordine. Iordanes afirmă că Coryllus a domnit imediat după Comosicus, deci nu poate fi făcută nici o legătură între cele două nume Coryllus şi Scorilo, acesta din urmă domnind mult mai târziu. Şi totuşi, Iordanes afirmă un fapt excepţional despre Coryllus: o domnie de 40 ani, nu este ceva obişnuit şi aceasta trebuie să fie una deosebită în realizări. Putem concluziona că acest rege a domnit la confluenţa celor două secole (sec. I î.Hr. şi sec. I d.Hr.) şi nu poate fi confundat cu tatăl lui Decebal, regele Scorilo.

Oarecum, ordinea domniilor daco-gete pare să se concretizeze sub următoarea formă: **Deceneu, Coson, Comosicus, Coryllus, câţiva regi neamintiţi de cronici, Scorillo, Duras – Diurpaneus şi Decebal.** Ţinând cont de lungimea domniei lui **Decebal (19 ani)** şi prezentarea lui pe Columna lui Traian ca un **bărbat tânăr**, este mai mult ca sigur că, **la moartea tatălui său, nu ajunsese la vârsta majoratului**, fiind nevoie, în acest caz, de **preluarea tronului** pe o perioadă scurtă de 3 – 4 ani **de Duras**, fratele regelui defunct.

Prezentarea regilor daci nu ar putea fi completă dacă nu l-am aminti şi pe **Dicomes, rege al dacilor sud-moldoveni**, contemporan cu Deceneu şi Coson.

RĂZBOAIELE TITANILOR

Motto: *"Şefii de triburi se sinucideau* ***după înfrângere.*** *Ei încercau ca, prin jertfa lor,* ***să îmblânzească mânia unor zei,*** *pentru ca, în chipul acesta,* ***zeii să se îndure cel puţin de cei ce rămâneau în urmă, de mulţimea purtătoare a sacrei plasme generatoare.*** *De ce nu am vedea şi în sinuciderea lui Decebal o jerfă? Pentru salvarea poporului dacic trebuia domolită şi atunci supărarea zeilor!"*

Lucian Blaga

("Luntrea lui Caron")

Se pare că, încă de la începutul domniei lui, **Scorillo a dus o politică de reîntregire a statului dac**, luptând, prin toate mijloacele, pentru a readuna triburile dace răzleţite. Conştient de puterea romanilor, regele dac **ripostează foarte dur la orice provocare a acestora**, atât prin căi diplomatice, cât şi armate. La moartea lui, această operă este continuată de fratele lui Duras şi, mai ales, de fiul său, Decebal.

Decebal – un rival pe măsura Romei

Anul 87 d.Hr.

Din ordinul, lui Domiţian, generalul Cornelius **Fuscus** întreprinde **o acţiune de pedepsire a dacilor**; ripostă la marele atac dat asupra Moesiei din anul precedent; regele Decebal, folosindu-se de obiceiurile războinice de luptă, duce un adevărat război psihologic asupra trupelor romane. **Atraşi în cursă, romanii sunt înfrânţi, însuşi generalul Fuscus fiind ucis.**

Anul 88 d.Hr.

Romanii insistă în tentativa lor de supunere a dacilor. O nouă armată este aruncată în luptă. Mult superioară ca număr şi ca tehnică de

luptă decât cea lui Fuscus, **legionarii romani conduşi de Tettius Iulianus înfrâng armata dacă la Tapae.** Ciudat este faptul că **romanii se mulţumesc doar cu atât şi se retrag,** neţinând cont de marele lor avantaj asupra armatei dace, răzleţită în acele momente. **Înaintarea lor spre Sarmizegetusa ar fi fost foarte uşoară.**

Mai mult ca sigur ne pare însă faptul că rezultatul acestei lupte, în mare parte favorabil romanilor, a avut un final oarecum incert;Tettius Iulianus fiind singur, iar Dio Cassius ne certifică: **Decebal nu şi-a aruncat în luptă toate forţele.**

Anul 89 d.Hr.

Renunţând pentru o vreme la cucerirea Daciei, **Domiţian îşi implică trupele într-un război împotriva marcomanilor şi cvazilor,** popoare de neam germanic, staţionate în Câmpia Panonică. Suferind o **înfrângere usturătoare** din partea acestora şi speriat de o replică asemănătoare din partea dacilor, care stăteau în aşteptare, Domiţian, după cum povesteşte acelaşi Dio Cassius, *"trimite în grabă soli lui Decebal, regele dacilor **şi se înduplecă a încheia un tratat** pe care mai înainte nu i-l încuviinţase, cu toate că Decebal i-l ceruse de mai multe ori. Acesta primi învoiala, căci era la mare strâmtoare."*

Decebal acceptă această pace de compromis şi **Dacia devine un stat clientelar Imperiului Roman, primind, culmea ironiei, în numele acestei recunoaşteri, mari sume de bani şi meşteri** prin care avea să-şi rezolve acea "mare strâmtoare" de care sufereau. *"Regele dac voia să-şi întărească cetăţile, să-şi înzestreze oastea cu arme mai bune şi cu maşini de război, s-o deprindă cu tactica de luptă romană, într-un cuvânt, să pregătească condiţii mai bune pentru a relua lupta împotriva Imperiului* (Hadrian Daicoviciu – "Dacii") – şi aceasta **cu banii romanilor !**

Nu degeaba, acelaşi Dio Cassius afirma despre Decebal că *"era priceput în ale războiului şi iscusit la faptă; ştiind când să năvălească şi când să se retragă la timp, ştiind a se folosi cu dibăcie de o victorie şi a scăpa cu bine dintr-o înfrângere, pentru care lucru el a fost mult timp pentru romani un potrivnic de temut."*

Pacea dintre daci şi romani durează 12 ani, timp în care Decebal îşi intensifică măsurile de apărare, conştient de imposibilitatea schimbării năravului expansionist al Imperialilor. Romanii folosesc această pace pentru a ţese un păienjeniş de **intrigi împotriva lui Decebal**, încercând să-l folosească pe fratele acestuia, Diegis, intrigi **care eşuează.**

Tracul Traian – obsedat de Dacia ...

Anul 98 d.Hr.

Previziunea regelui dac, a cărui educație și disciplină mentală este excelentă, se împlinește. Tronul Imperiului Roman este ocupat de către **Traian,** care, din primul moment al domniei lui, inițiază **vaste pregătiri** în ducerea unei campanii de lungă durată împotriva dacilor. Conștient de forța dacă, **pregătirile** făcute de împăratul roman durează **trei ani. Desele lui vizite în provinciile balcano-pontice romane** confirmă acest lucru.

Anul 101 d.Hr.

La 25 martie, împăratul părăsește Roma, îndreptându-se spre Dacia. **100.000 de soldați romani trec Dunărea** pe un pod de vase la Taederata și Dierna, îndreptându-se spre inima regatului dac. Bătălia dintre cele două forțe se dă din nou la **Tapae**, ca pe vremea lui Domițian dar, de data aceasta, **dacii suferă o cruntă înfrângere**. Drumul spre Sarmisegetusa a lui Traian este deschis.

Pentru a salva libertatea poporului său și pentru a-l îndepărta pe Traian de inima statului dac, regele Decebal pornește una din cel mai fantastice cavalcade din istoria neamului românesc. **Trupe dace, aliate cu sarmați și bastarni, deschid al doilea front al războiului, atacând Moesia** și obligându-l pe Traian să-și deplaseze o parte din armată în această provincie. Mărimea acestei armate și din nou superioritatea ei tehnică decid sorții războiului din Moesia. **Forțele lui Decebal sunt înfrânte, în primăvara anului 102, la Nicopolis ad Intrum și Adamclisi, în Dobrogea.** *

Anul 102 d.Hr.

Decebal nu mai are nimic de pierdut, forțele sale ardelene, puțin odihnite după episodul din Moesia, reîncep **luptele de gherilă cu armata romană.** Războiul total și ciudat dus de Decebal îl exasperează pe **Traian**, care, **obosit de hărțuielile cu dacii**, fără nici o finalitate, **hotărăște încetarea campaniei romane în Dacia, încheind un tratat de armistițiu cu Decebal, chiar în fața cetății Sarmisegetusa.**

---

* **N.edit.:** Aceste lupte purtate la mare distanță de statul dac "oficializat" de unii "istorici" dovedesc o realitate: Dacia lui Decebal avea cel puțin întinderea României de azi. Iar Imperiul Roman, aflat în faliment, nu avea nevoie decât de minele de aur din Ardeal. Deci, un război de jefuire...

Dacii sunt nevoiți să accepte **legiuni imperiale pe teritoriul lor** și, mai ales, **să-și predea armele și mașinile de război în mâna romanilor.** Pentru o mai bună supraveghere a zonelor dace și o mai rapidă intervenție a trupelor romane în Dacia, Traian dispune **"refacerea"** podului de peste Dunăre, lucrare realizată de inginerul grec Apollodor din Damasc între anii 103 – 105. *

Trădarea... nobililor

Anul 105 d.Hr.

Conștient în continuare de puterea dacică, poftind după bogățiile fără egal ale Daciei, Traian pornește pe data de **4 iunie 105** o nouă campanie împotriva lui Decebal.

Trei corpuri de armată, din trei părți diferite, atacă centrul statului dac, având ca obiectiv final Sarmisegetusa. Rând pe rând, **cade salba de cetăți din Munții Orăștie**. Columna din Roma ne dezvăluie, în acest sens, duritatea luptelor și dârzenia dacilor dar, în același timp și supunerea unora în fața romanilor. **Trădat de o serie de conducători de ai săi, Decebal se vede nevoit să ducă lupta decisivă cu romanii în fața cetății de scaun**. Descrierea lui Hadrian Dalcoviciu legată de această rezistență este cutremurătoare: *"(...) Traian tăiase conductele ce duceau apă în cetatea de refugiu a Sarmisegetusei ; așa s-ar explica dramatică scenă în care apărătorii capitalei dacice, sleiți de puteri, își împart ultimele picături de apă. E preludiul capitulării cetății care, după cum atestă descoperirile arheologice, va fi **sistematic și cu sălbăticie distrusă, împreună cu așezarea civilă și cu monumentala incintă sacră.***

*Nu toți apărătorii Sarmizegetusei depun însă armele; aceeași scenă arată pe o parte din ei părăsind cetatea pentru a încerca să reziste în alte părți. Se va fi aflat și Decebal printre dânșii ? Tot ce se poate, căci îl vedem ceva mai târziu adresându-le oștenilor săi o ultimă cuvântare prin care caută să-i îmbărbăteze, împărtășindu-le probabil **intenția sa de a fugi prin munți, către răsărit, încercând să înjghebeze o nouă linie de rezistență, poate cu ajutorul vecinilor roxolani și bastarni***

---

* **N.edit.:** Există opinii și dovezi că podul de la Drobeta nu putea fi realizat într-un timp atât de scurt, în acele vremuri, pe Columnă fiind reprezentate doi poduri de vase, și că acest pod fusese realizat cel târziu în vremea lui Burebista (care stăpânea ambele maluri ale Dunării), numai după mutarea cursului Dunării.

Romanii prind însă de veste şi trimit un detaşament de călăreţi (**condus de Tiberius Claudius Maximus** – n.a. ***pe urma regelui dac.*** *Ajuns şi înconjurat de urmăritori, fără nici o scăpare, având în faţă numai umilitoarea şi cruda perspectivă de a urma în lanţuri, la Roma, carul triumfal al învingătorului,* ***Decebal îşi curmă firul vieţii, tăindu-şi gâtul cu o sabie incovoiată.*** *(...) Călăreţii nu au în faţă decât un cadavru; nu-l cruţă însă, şi-****i taie mâna dreaptă şi capul, aducându-i-le lui Traian.****"*

Moartea regelui dac are loc **în vara anului 106**. Rezistenţa din centrul si sudul Transilvaniei şi vestul Munteniei este înfrântă, astfel încât, **la 11 august 106, Dacia devine provincie romană pentru 165 ani.**

Dacia salvează Roma !

Uriaşele prăzi luate din Dacia, ca şi tezaurul dacic descoperit de romani în urma trădării lui Bicilis, după cum afirmă scriitorul Ioannes Lydos pe baza textelor lui Criton, medicul lui Traian, **au fost fabuloase**, ridicându-se la 5 milioane de livre de **aur (1.625.000 kg)** şi 10 milioane de livre de **argint (3.270.000 kg).** Chiar dacă istoricul francez Carcopino consideră că aceste cifre erau exagerate, reducându-le cu 10 (165.000 kg aur şi 331.000 kg de argint),cantitatea este totuşi imensă. **Marele Imperiu Roman cunoaşte un salt economic foarte mare**, guvernanţii lui putând să se angajeze la o serie de lucrări monumentale care se văd şi la ora actuală în Italia; toate acestea, **pe banii geto–dacilor.** Dar să vedem, totuşi, ce afirmă Radu Stan Carpianu în cartea sa, legat de aceasta: *"În afara faptului de a fi* ***distrus o veche civilizaţie şi puternică organizaţie statală, care de milenii apără poarta Europei****, Traian a scos din vechile taine ale Daciei aceste uriaşe cantităţi de aur şi argint pentru a le pune în circulaţie pe piaţa lumii.* ***Aceste metale preţioase au fost motorul care, de-a lungul veacurilor, a pus în mişcare popoarele*** *pentru a crea, la început în cadrul Imperiului Roman, aceste realizări de o nepreţuită valoare, apoi preluate spre zonele nordice ale Europei sau în alte zone, unde au contribuit şi mai contribuie încă, într-o mare măsură, la realizarea noilor civilizaţii ale acestor popoare."*

Basmul romanizării

Iată care este realitatea: **de fapt, romanii au fost un factor de dereglare şi de stagnare pentru poporul român şi nu unul civilizator**, de aşa zisă romanizare şi formare a unui nou popor, cum "bine

am fost învățați". Argumentele unei asemenea afirmații trebuie să fie foarte puternice pentru a nu fi luate în derâdere.

În primul rând, **Dacia ocupată de romani în anul 106 se limita doar la partea sud-vestică a țării** (actualul Banat şi Severin şi o parte a Olteniei) **şi parțial centrală** (sudul şi parțial centrul Transilvaniei). Abia în anul **118**, după lupte înverşunate duse de armata romană împotriva băştinaşilor, suprafața provinciei se măreşte la **o şeptime din teritoriul Daciei Mari**, restul de 6 / 7(!) din acest teritoriu fiind locuit de carpii moldoveni, dacii liberi nord transilvăneni, costobocii carpatici şi carpogeții din Muntenia de est până la Dunăre (mai puțin Dobrogea). În aceste zone, populație geto–dacică depăşeşte cu mult de 6/7 din populația fostului stat dac. Emigrarea sigură a unei părți din populația supusă de romani spre frații lor liberi a mărit şi mai mult rândurile dacilor extraimperiali. Faptul că **romanii s-au oprit doar la înfrângerea lui Decebal în sine şi ocuparea doar a unei şeptimi a țării** ne conduce imediat la ideea că forțele existente dincolo de această graniță erau mult mai puternice decât ne putem închipui. O dovadă în acest sens este şi **hotărârea împăratului Hadrian, încă din anul 118, de a retrage legiunile romane din această provincie**, legiuni obosite şi sistematic decimate de către permanentele atacuri ale dacilor liberi.

Ipoteza romanizării poporului dac prin colonizări cu veterani şi teoria căsătoriilor mixte este hilară şi lipsită de sens. Chiar sub aspect uman, fiziologic, ce şanse de reuşită avea naşterea unui popor din veterani romani obosiți, după 20-30 ani de serviciu militar? Existența unor căsătorii mixte nu trebuie în mod simplist extinsă asupra întregului teritoriu ocupat. Chiar în ideea acceptării unui asemenea fapt, rezultatul este tot absurd. **Femeile dace** complăcute într-o asemenea căsătorie, mai mult ca sigur că **ar fi impus asupra copilului şi soțului ei limba şi modul de viață dac. În general, învingătorii sunt asimilați în marea masă a băştinaşilor**; istoria cunoaşte sute de astfel de cazuri.

Dar să privim şi cealaltă față umană a fenomenului. Ani de zile, romanii au fost considerați drept cuceritorii şi stăpânitorii unei țări care nu era a lor, ori **colaboraționismul** eventualilor daci era sigur considerat ca **trădare** şi de multe ori pedepsit de semenii lor. **Rezistența subterană a băştinaşilor asupriți a fost foarte puternică şi nu idilică,** precum şi-au imaginat unii.

În 165 ani, romanii nu au putut să schimbe identitatea unui popor, conferindu-i o limbă, reclădindu-i obiceiurile şi modul de viață. Romanii au ocupat sute de ani şi alte teritorii, precum cele din Africa de

Nord sau Orientul pMijlociu şi, totuşi, în aceste zone nu s-au format popoare de limbă latină. Nu degeaba, André Maurois, în a sa *"Istorie a Angliei"*, se întreabă **unde erau acei celţi şi britoni romanizaţi, după cei 450 ani de ocupaţie romană? ...**

Să considerăm că romanii au impus supuşilor lor limba romană dar prin ce mijloace au reuşit să o facă şi peste celelalte 6/7 din ţară, cu o populaţie mult mai numeroasă, ţinând cont de veşnicul diferend dintre dacii liberi şi zona romană, diferend care ***i-a obligat în 271 să părăsească Dacia.***

Altă aberaţie a unor oameni complet ignoranţi este şi afirmaţia părăsirii teritoriului provinciei de către întreaga populaţie odata cu legiunile romane! Haideţi să o acceptăm ca atare, deci, întreaga populaţie romanizată o face. **Teritoriul liber părăsit de romani este reocupat de către dacii liberi în primă instanţă, care, drept mulţumire gestului făcut de romani, învaţă limba latină**. Nu, că e şocant !

Să lăsăm gluma la o parte, cu istoria nu se glumeşte, ea se face de către un popor conştient şi stăpân pe destinul lui.

Dacii şi romanii vorbeau aceeaşi limbă, originară strămoşilor lor comuni, cu diferenţele de rigoare apărute în timp şi alt spaţiu existenţial. Columna de la Roma ne-o confirmă prin reprezentările sale: **dacii şi romanii parlamentează între ei fără translator.**

Numai o civilizaţie superioară precum romanii, urmaşi ai civilizaţiei pelasge, a putut să-şi înfrângă rudele – acei daco-geţi atât de temuţi. Numai lupul roman a reuşit să înfrângă lupul dacic, două popoare sub semnul lupului, cult atât de bine reprezentat în simbolistica pelasgă.

Dar să vedem de unde pleacă această teorie a romanizării poporului dac. O spune însuşi Hadrian Daicoviciu: ***"(...) reprezentanţii Şcolii Ardelene, de exemplu, susţineau această idee pentru a putea afirma puritatea latină a românilor şi a revendica, pe această bază, drepturile legitime ale românilor transilvăneni*** *în cadrul monarhiei habsburgice, teoriile unui Roesller sau ale unui Alfoldi, urmăreau scopuri politice reacţionare. Afirmând că dacii au dispărut sau puţini care vor fi rămas, au dus, sub stăpânirea romană, o viaţa izolată ce n-a permis romanizarea lor, aceste teorii conchideau că în anul 271, Dacia a fost părăsită de toţi locuitorii ei care vorbeau latineşte şi care erau străini de acest pământ, fiind colonizaţi aici de Traian. Dacia devenea, astfel, la sfârşitul secolului al III–lea, un fel de pământ pustiu, al nimănui, la discreţia popoarelor migratoare care i-au asimilat pe dacii nero-*

manizați aflați încă aici. ***Cu astfel de jonglerii antiştiințifice se justificau stăpânirea habsburgică asupra Transilvaniei sau pretențiile revizioniste ale fascismului horthist."***

Sublima Şcoală Ardeleană a apărat cum a putut latinitatea şi continuitatea poporului român pe aceste meleaguri, aşa cum a ştiut, conform dovezilor şi documentelor pe care la deținea la acea vreme. Simțind legătura dintre daci şi romani, ei au căutat să o explice într-un mod simplist, care s-a perpetuat, fără să bănuiască mecanismul mult mai complex al formării poporului român şi originile limbii lui latine.

Concluzia istoricului Nicolae Copoiu este revelatoare în acest sens şi foarte tranşantă: ***"Limba dacă nu este o limbă moartă şi nici pierdută*** *de cei care o vorbeau când s-a produs cucerirea romană a unei părți din Dacia.* ***Limba dacă a supraviețuit şi ea există ca o limbă vie,*** *pe care o folosesc oamenii vii.* ***Ea a fost într-adevăr, ASCUNSĂ în cărțile noastre de istorie a limbii şi în dicționare, preferându-se să nu existe această limbă (...)***

Îmi place să semnalez că toate drumurile celor care gândesc efectiv la problema originii limbii noastre, duc nu doar la Roma, ci la daci (...)

Lingviştii români, legați de ghiuleaua «romanizării», rămân insensibili la acest fenomen şi aruncă tot lexicul românesc autohton în grădina vecinilor, pentru a le ieşi din numărătoare ponderea romană. *Este o concepție şi o poziție aşa de greu de înțeles, încât am un sentiment de tristețe când o amintesc aici (...).*

Ca istoric, am dreptul şi chiar obligația să urmăresc un fenomen în toată dimensiunea lui istorică, adică în timp şi în spațiu. Problema originii limbii române este, firește, legată direct de cea a originii şi vechimii poporului nostru. Cercetând epoca modernă, am fost frapat de frecvența ideii «renaşterii» Daciei. ***Unitatea poporului român format în această epocă a avut ca fundament Dacia lui Burebista, nu Dacia ocupată de romani.*** *Spre cinstea înaintaşilor, ei au militat pentru «Dacia viitoare». Prin urmare, ca «modernist», am fost obligat să merg spre Dacia din trecut, aici am descoperit că înaintaşii noştri au eliminat pur şi simplu Dacia din istorie, după ocupația unei părți din ea, şi că dacii şi-ar fi «pierdut» limba, fascinați de limba în care vorbeau (dacă vorbeau) trupele de ocupație. Această teză, eronată evident,* ***din nefericire şi academică****, m-a obligat, ca istoric, să iau poziție, cel puțin de principiu. În epoca modernă, aceste popoare au fost ocupate de puteri acolonialiste şi am asistat, după al doilea război mondial, la renaşterea lor națională, fără să-şi fi «pierdut» limba.* ***M-a surprins neplăcut şi ten-***

dința – sau poziția fățișă, integrală – de a glorifica ocupația romană în Dacia, adică o stăpânire şi un jaf ordinar de tip colonialist (...).

Numele împăratului Traian, conducătorul războiului împotriva lui Decebal, care a batjocorit capul acestuia în Senatul de la Roma, a fost aşezat la loc de cinste în cărțile noastre de istorie, chiar alături de Decebal, posteritatea istografică împăcându-i în numele naşterii poporului român.* *O atare schemă simplistă n-are nimic în comun cu concepția* ***înaintată*** *a timpurilor actuale şi, de fapt, excluzând realitatea războaielor daco-romane, nu are nimic în comun nici cu adevărul istoric (...)*

Numeroasele răscoale, care au silit până la urmă pe ocupanți să se retragă, exprimă ***puterea de rezistență a poporului, a strămoşilor noştri împotriva cotropitorilor, dorința lor de a fi liberi****. Ceea ce trebuie studiat este, deci,* ***aportul dacilor la prăbuşirea Imperiului Roman.*** *Dacă trebuie să se vorbească despre absorbirea unui element de către altul, atunci trebuie să vorbim* ***despre dacizarea veteranilor din armata romană****. După cum se ştie, însă, Dacia căzută sub ocupație romană reprezintă numai 1/3 din teritoriul dacilor, prin urmare schema nu mai poate fi aplicată în cazul acestora, din vreme ce* ***unitatea dacică după ocupația romană s-a manifestat pe toată întinderea, de fapt, a marelui stat condus de Burebista*** *şi se verifică, în epoca noas-tră, cel puțin pe teritoriul statului român modern. Elementul cel mai frapant, incontestabil şi de mari proporții al unității dacice, îl reprezintă* ***existența unei limbi unice asemănătoare tocmai la poporul ce se află pe teritoriul care a fost locuit în vechime de daci (...).”***

Fără comentarii !

*** N.edit.:** La fel au fost “împăcați”, după Revoluția din 22.12.89, asasinii cu victimele lor, în numele **“liniştii sociale”**...

Capitolul IX

TEORIA ROMANIZĂRII DACILOR - UN RĂU NECESAR

"Exterminați", dacii s-au "mutat" în sud !...

Această problemă a definirii identității poporului român a suscitat, de-a lungul timpului, multe şi mari controverse. S-au aruncat în luptă **teorii care mai de care mai fanteziste**, etalate prin diverse cărți, concepute de diverşi neaveniți, care mai de care mai departe de realitate. Discuțiile legate de originea noastră au căpătat un **caracter politic, şovin, antinațional şi un caracter strategic, mai ales în sec. XVIII şi XIX, când ocupanții austro-ungari ai Transilvaniei căutau să-şi argumenteze pretențiile teritoriale asupra Ardealului, prin teorii aberante şi nu în conformitate cu adevărul istoric.**

Astfel, **Fr. Sulzer** formulează obiecțiuni împotriva continuității dacice, scriind că actualii valahi nu sunt aborigeni, ci un popor venit din Illiria sau Macedonia. În Illiria completare, **R.Roesler** susține că dacii au fost exterminați, iar odată cu retragerea armatei romane din Dacia, puțina populație romanizată s-ar fi retras în sudul Dunării, dând naştere popoarelor valahe existente în zonă (Macedonia şi Grecia). Românii ar fi venit de undeva din Lombardia sau Romagna şi s-ar fi aşezat pe actualul teritoriu al României în sec. XII- XIII, într-un spațiu ocupat de cumani, slavi, pecenegi, bulgari (în Țara Românească şi Moldova) şi unguri (în Ardeal).

Inexplicabil este faptul că, pe lângă autorii de origine maghiară, austriacă şi bulgară care susțin apariția elementului românesc prin invazie târzie, se adaugă şi autori români care susțin teorii false, străine de realitatea istorică şi contrare interesului național !...

Români care... ne desființează

Alexandru Philippide prezintă originea românilor ca rezultat al ascendenței romane din Moesia, de unde ar fi trecut, în secolul XII, Dunărea, migrând spre nord. Dacii romanizați în Dacia ar fi fost foarte puțini, neglijabili ca număr. Românii s-ar fi născut dintr-un conglomerat format din elemente romanizate, la care s-au adăugat: alanii, vandalii, avarii, bastarnii, gepizii, goții, herulii, marcomanii, sarmații, slavii, taifalii, bulgarii şi roxolanii. La tot acest fantastic amalgam, mai adaugă şi triburile dace: bessii, costobocii şi carpii.

Vorba lui Robert Charroux:*"A spune contrariul, a susține evidența, ar fi o erezie !"...*

Eudoxie Hurmuzaki completează, în mod nefericit, teoriile lui Philippide, concluzionând că românii s-au născut în Munții Haemusului.

Iată de ce, în fața unor asemenea murdării, **corifeii Şcolii Ardelene au reacționat prompt**, încercând să dovedească originea poporului român ca descendent al poporului geto-dac romanizat.

De unde provine această teorie a dacilor romanizați ?

În contextul luptei antiotomane, inițiată şi condusă de români, occidentalii şi bizantinii "redescoperă" că, dincolo de bariera slavă şi maghiară, există o enclavă latină. Neputându-şi explica această ciudățenie, concluzionează pueril că unica posibilitate a descendenței valahe ar putea fi romanii, care au cucerit cândva, o perioadă de timp, Dacia.

Romanitatea poporului român este afirmată de Poggio Bracciolini, în *"Descriptiones convivales"* (1451), **Enea Silviom Piccolomini (Papa Pius al II-lea), Nicolas Hachinensis, fiind preluată de alții şi dezvoltată şi de mari umaniști ai timpului,** precum: Pietro Ransano, Alessandro Cortesi, Antonio Bonfini, Filippo Buonacorsi Calimacco, Johannes Lebel, Georg Reichersttoffer, Jan Dlugosz etc.

Nicolae Olahus preia această ipoteză şi, într-o scrisoare adresată lui Erasmus din Rotterdam, îi semnalează acestuia că românii din Transilvania *"se trag chiar de la Roma, cetatea stăpână a împăraților şi că au fost aşezați într-o parte foarte bogată Daciei, care se numeşte Transalpina... "*

Această teorie va fi preluată şi de o serie de învățați maghiari: *Transilvania a fost locuită de romani, de la care au rămas valahii în păduri şi în munți şi care se numesc ei înşişi valahi."* (Heltai Gaspar), sau:" *colonia romanilor s-a transformat în neamul românilor (...). denumirea lor nu derivă din «Flaccus», cum pretind Bonfinii, ci din denumirea dată de către unguri strămoşilor romanilor din Panonia."* ! ? - n. edit.)

"Romanizare" în interes național

Este şi normal ca şi cronicarii români să preia această teorie a romanizării dacilor, pentru a-şi putea apăra ființa şi identitatea națională. Dimitrie Cantemir susține şi el originea pur latină a poporului român, prin nimicirea elementului lingvistic dac de către cuceritorii romani şi adoptarea limbii acestora.

Mult mai realist, **Miron Costin** susține simbioza daco-romană, asemenea altor cronicari: **Dosoftei, Gr. Ureche, Stolnicul Cantacuzino, Radu Popescu, Ion Neculce.**

În sec. al XVIII-lea, originea românilor devine o problemă de ordin politic. Românii ardeleni pornesc lupta pentru a-şi păstra fiinţa naţională. Unul dintre iniţiatorii acestei lupte va fi marele umanist **Ioan Inochentie Micu Clain** (1692 – 1751), care va deschide drumul spre afirmarea conceptului de naţiune pentru românii transilvăneni.

Munca lui va fi continuată de reprezentanţii Şcolii Ardelene Gheorghe Şincai, Samuil Micu, Petru Maior şi Ion Budai Deleanu, corifei care vor susţine originea pur latină a românilor din Ardeal şi dreptul de afirmare ca naţiune. Intr-un cadru social răvăşit de revoltele românilor împotriva ocupaţiei austro-ungare, protestul lor de definire a identităţii naţionale capătă caracterul de luptă politică. Folosind tot ceea ce se cunoştea la acea vreme, contestă aberantele teorii ale lui Sulzer şi Roesler, mai mult intuitiv şi folosindu-se de puţinele documente ale vremii.

Şi să ne gândim **cât de periculos era, pentru acele timpuri, să afirmi că nu a existat nici o combinaţie daco-romană şi că românii se trag din daci! Simpla contestare a ideii de romanizare ar fi dat apă la moară adepţilor teoriilor roesleriane şi panslaviste, periclitând situaţia politică şi socială a românilor.**

Alegând această formă de apărare a identităţii neamului, mari istorici ai sec. XIX şi XX, precum **B.P.Haşdeu, A.Xenopol, V.Pârvan, N.Iorga** (!) (chiar dacă în anumite scrieri chiar ei înşişi o negau!), aveau să dezvolte utopia *"Daciei şi a dacilor fericiţi într-o Dacie ocupată de romani"*, **adâncind prăpastia care ne desparte de adevăr.**

Chiar dacă **Nicolae Densuşianu** va încerca să prezinte adevărata faţetă a originii dacilor şi a mecanismului de formare a popoarelor europene de limbă latină, **efortul lui va fi etichetat drept mitologizare şi nebăgat în seamă.***

"Nu suntem un popor de bastarzi !"

Totuşi, într-un moment de luciditate şi inspiraţie, **Iorga avea să conteste tot ceea ce a susţinut o viaţă, afirmând că *"nu suntem un popor de bastarzi"*** ; fiind imposibil de crezut că poporul român s-a născut din potenţa ofilită a unor veterani romani(?), storşi de vlagă după un serviciu militar de 20 –30 ani.

Întregul fundament al teoriei "romanizării" dacilor se bazează pe arhicunoscutul basm ce fabulează despre existenţa unui ge

---

* **N.edit.:** Nicolae Iorga l-a combătut vehement pe N.Densuşianu ironizându-l chiar şi de pe poziţii politice...

neral roman **Flaccus sau Flavus, care i-a civilizat pe daci şi a împrumutat numele său neamului nou-născut**. Iar această naivitate a fost transmisă, prin intermediul cronicilor, timp de sute de ani, conferindu-i-se un caracter ştiinţific şi argumentat arheologic !?

Dacă am admite funcţionarea teoriei romanizării forţate a dacilor, atunci, cum am putea explica faptul că **dacii au convieţuit mai mult de 165 ani cu goţii**, iar în limba română nu a existat nici o influenţă germanică ? Cum am putea explica faptul că, în urma comunităţii româno-slave, limba română a luat din limba slavă o mulţime de cuvinte dar **nu şi-a schimbat caracterul latin-dacic**? De ce nu există **nici un efect lingvistic în urma ocupaţiei de 1.000 ani a maghiarilor în Transilvania ? Cum a fost posibil ca limba română să nu fie substituită de către maghiari, în ciuda eforturilor făcute ? Cum putem explica unitatea teritorială a limbii, odată ce Moldova, nordul Transilvaniei şi estul Munteniei n-au fost ocupate niciodată de armata romană ?**

Este timpul să recunoaştem că acea comunitate daco-romană mult îmbiţată a fost echivalentă cu o coabitare dintre un cuceritor şi un asuprit. **Niciodată, vechile cronici nu au pomenit o populaţie daco-romană sau romanizată, ci doar dacică sau valahă. Chiar şi în Evul Mediu teritoriul ţării este pomenit de cronicari cu termenul de *"Dacia"*.**

Dovezi există, vreţi să le vedeţi ?

Dovezile continuităţii dace pe acest teritoriu există, dar nu sunt analizate suficient, fiind ignorate.

După retragerea armatelor romane din Dacia, **unul din titlurile de glorie ale împăraţilor romani** a fost adoptarea calificativului de *"Dacicus Maximus"*. Ce reprezintă această distincţie ? Şi cui i se acorda ? **Acelor Cezari care-i învingeau în lupte pe DACI.** Şi atunci, **cum afirmăm că dacii au fost strămutaţi sau exterminaţi ?** Când, după părăsirea mai puţin glorioasă a Daciei, **romanii au mai luptat împotriva dacilor încă câteva sute de ani !...**

Trebuie să ne punem întrebarea **ce l-a determinat pe Attila**, mare conducător hun, **să se intituleze**: *"Attila, Rex Hunorum, Medorum, **Dacorum**"?* Spiritele dacilor dispăruţi sau a celor vii care-i erau aliaţi în luptele duse împotriva Imperiului Roman ?

Cronicarul bizantin Kekavmenos este cel care va explica corect continuitatea şi identitatea românilor, într-un text simplu şi memorabil*: Niciodată neamul Vlachilor n'a păzit credinţa către nimeni, nici măcar către cei mai vechi împăraţi romani. Bătuţi de împăratul Traian şi cu totul striviţi, ei fură supuşi şi regelui lor Decebalus, tăindu-se capul, îl*

puseră în țapă în mijlocul cetății Romanilor. ***Aceşti Vlahi sunt aşa numiții Daci şi Bessi."***

Rândurile lui Kekavmenos se completează perfect cu concluzia riguroasă a umanistului italian Lazaro Sorano: *"Sono senza dubbio i Transilvani stimati di piu belicosi popoli d'Europa. Questi insieme con i Moldavi et con i Valacchi sono gli antichi Daci, tanto temuti da Romani"* (L'Ottomanno –1599); adică, pe dacă: *"Fără nici un dubiu,* ***transilvă-nenii sunt stimați ca cel mai războinic popor din Europa**. *Aceştia, împreună cu moldovenii şi valahii sunt anticii Daci, atât de temuți de Romani."***

De unde s-au inspirat aceşti autori, dacă nu din cronici mai vechi, unele dispărute. Studiul celor existente ar lămuri însă definitiv problema adevăratei origini a românilor, eliminându-se pentru totdeauna una din marile erori ale istoriei.

Care sunt aceste documente ? Să-l lăsăm pe Radu Stan Car pianu să ni le enumere*: "Sunt* ***Legile Belagine*** *scrise de geți, care se mai foloseau şi în sec. VI sub acelaşi nume, iar ulterior sub numele de «Lex Antiqua Valachorum»; sunt* ***Biblia*** *(lui Ulfilas),* ***Omiliile Ostrogo-ților, Papirusul de la Arezzovo, Codex Argenteus, Calendarul şi celelalte scrieri în limba getică,*** *publicate de Mai şi Castiglioni, cum arată istoricul italian Carlo Troya; sunt* ***lucrările scrise (în limba bo-ssică) pe timpul Sfântului Niceta,*** *episcopul vechii Dacii; sunt* ***scrie-rile geților*** *(sau valahilor)* ***din a doua parte a mileniului I e.n.*** *din mănăstiri, biserici, oraşe, care fiind scrise într-o limbă şi un alfabet getic (apropiat de cel chirilic şi grec), nu au fost (sau nu s-a vrut să fie) luate în seamă şi studiate până în prezent; sunt* ***Codicele de la leud*** *(care poartă data de 1391) şi* ***alte scrieri mai vechi*** *(sec.IX), care, deşi des-coperite de mulți ani, nu au fost încă introduse în circuitul literar şi isto-ric"* ("Enigma insulei sau călătorie peste şapte milenii" – Bucureşti).

Concluzie: *"Românii nu-şi au originea în culcuşul amoros al lui Traian cu o femeie dacică de moravuri îndoielnice"* (Constantin Dal-coviciu)...

---

* **N.edit.:** De reținut: geto-dacii şi urmaşii lor valahi/români erau considerați cel mai războinic popor din Europa, deşi aceştia nu au dus războaie de ocupație! Aceasta dovedeşte ura strămăşilor noştri față de cotropitori, izvorâtă dintr-un patriotism, simț de proprietate asupra moştenirii primite şi un sentiment al nemuririi naționale greu de înțeles de toți cei care voiau să se "aşeze" pe aceste meleaguri. "Barbari", daco-românii nu prea înțelegeau astfel de..."drepturi ale omului"...

Capitolul X

CENTRUL SPIRITUAL DIN CARPAȚI

Vitejii inițiați

"(...) Observând dispoziția lor (a dacilor- n.a.) *de a-l asculta în toate şi că ei sunt* ***din fire inteligenți,*** *i-a învățat în aproape toate ramurile* ***filosofiei,*** *căci el* (Deceneu –n.a.) *era în aceasta un maestru preceput. El i-a învățat* ***morala,*** *dezbrăcându-i de moravurile lor cele barbare; i-a instruit în* ***ştiințele fizicii,*** *făcându-i să trăiască potrivit legilor naturii(...); i-a învățat* ***logica,*** *făcându-i cu mintea superioară celorlalte popoare; arătându-le* ***practica,*** *i-a îndemnat să petreacă în fapte bune, demonstrându-le* ***teoria celor 12 semne ale zodiacului;*** *le-a arătat* ***mersul planetelor şi toate secretele astronomice*** *şi cum creşte şi scade orbita Lunii şi cum globul de foc al Soarelui întrece globul pământesc; şi le a expus sub ce nume şi sub ce semne,* ***cele 346 de stele*** *trec în drumul lor cel repede de la răsărit şi până la apus, spre a se apropia sau a se depărta de polul ceresc. Vezi cu mare plăcere ca nişte* ***oameni prea viteji*** *să se îndeletnicească cu doctrinele filosofice, când mai aveau puțin prilej de războaie".* (Iordanes – *"Getica"*).

Mulți autori nu au luat în seamă aceste afirmații ale lui Iordanes, considerându-le nişte exagerări. **Studiile mai recente, însă, confirmă realitatea celor afirmate în text de către Iordanes**. Şi, chiar mai mult, începând cu N. Densuşianu, H. Daicoviciu, M. Opperman, Paul Mac Kendrick, se fac simțite rezultatele studiilor legate de cunoştințele ştiințifice ale dacilor. Făcând un sumum din toate aceste studii, **Ioan Ro-dean** îşi asumă o sarcină grea, învestigarea tuturor dovezilor privind cunoştințele dacilor, reuşind să întocmească un studiu foarte amănunțit şi interesant, publicat sub titlul *"Enigmele pietrelor de la Sarmizegetusa".*

Iată de ce, cu permisiunea autorului, ne vom folosi de o serie de concluzii din cartea lui, precum şi de alte studii mai noi.

Referitor la textul lui Iordanes, vom adăuga, pentru o mai bună înțelegere a informației, că **Deceneu a fost marele preot al dacilor şi sfetnic de Taină al regelui Burebista.** Personaj enigmatic, el apare în istoria dacilor după o "rătăcire" în Egipt, unde învățase să tălmăcească voința zeilor", fiind apoi considerat şi el *"zeu, aşa cum am arătat când am vorbit despre Zamolxis"* (Strabon). CINE a fost el în realitate, pare-se

că nu vom şti, cert este însă faptul că el continuă munca de INIȚIERE în tainele ştiințelor, începută de Zamolxe.

Medicina modernă a lui Zamolxe

Bagajul de cunoştințe al dacilor a fost foarte vast în multe domenii ale ştiințelor exacte şi paranormale. Dar să le luăm pe rând.

Zamolxe ținea cursuri de medicină modernă şi trata bolile în ansamblul lor, ținând cont că acestea se răsfrângeau atât asupra corpului fizic, cât şi asupra psihicului, de multe ori, **tratamentul psihoterapeutic** (prin descântece, cum plastic le numeşte) dând rezultate sigure. **Dacii cunoşteau efectul plantelor medicinale şi al izvoarelor termale.** Totodată, **foloseau instrumente şi executau diferite operații chirurgicale, deosebit de complexe, chiar şi asupra creierului.** La cetatea de scaun a dacilor, Sarmizegetusa, s-a descoperit un *"instrumentar medical"* care avea în inventarul lui instrumente chirurgicale, vase mici pentru prepararea diverselor medicamente, substanțe din care se preparau diferite leacuri şi poțiuni. Toate acestea indică **preocupările legate de igienă şi sănătate ale dacilor**. Să nu uităm nici îndemnul pe care li-l face Zamolxe în legătură cu necesitatea adoptării unei **alimentații naturale şi reducerea abuzului de carne şi vin** (sfat întâlnit şi la Deceneu).

Mai interesant este modul în care **Zamolxe îşi pregăteşte poporul să accepte ideea morții ca pe un fapt simplu biologic, natural, al trupului şi continuitatea existenței spiritului într-o altă lume**, dar nu una idilică (de genul rai), ci una revelată de el prin inițierile la care a fost supus. Nu putem decât să facem o asemănare între educația făcută de Zamolxe, legată de modul în care trebuie să ne pregătim şi să acceptăm ideea morții, cu cea cuprinsă în *"Cartea morților"* tibetană.

În urma acestei educații, **dacii nu se mai temeau de moarte**, conştientizând că se duceau într-o altă dimensiune, paralelă cu cea a lumii noastre. Obiceiul lor de a plânge la naşterea unui copil şi de a se bucura la moarte este unic în spiritualitatea universală.

Cunoştințe înaintea vremurilor ...

Dacii aveau vaste cunoştințe astronomice şi calendaristice. Ei împărțeau anul în **360 de zile (36 de săptămâni a câte 10 zile). Zilele** erau subordonate planetelor (Marte, Mercur ?, Jupiter, Venus, Sa

lurn), fiind **5 zile "masculine" şi 5 zile "feminine" într-o săptămână. Sistemul zecimal a fost folosit de ei şi în viaţa economică,** ca unitate de măsură, în special în activităţile legate de oierit şi păstorit.

Datorită faptului că ocupaţia principală a dacilor era agricultura, ei **foloseau un calendar agricol bine structurat,** pe anotimpuri, perioade de cultivare, influenţe ale fazelor Lunii şi periodicitate în variaţia culturii. Solstiţiile şi echinocţiile erau considerate mari sărbători ale anului.

Cunoştinţele matematice au fost remarcabile, orientate în special spre latura practică. La realizarea marilor sanctuare, dacii s-au folosit de noţiuni de geometrie plană şi în spaţiu şi de trigonometrie. Studiile făcute de cercetători, ne confirmă **cunoaşterea teoremei lui Pitagora şi folosirea un mod uzual, încă din timpurile când aceasta nu purta numele marelui filosof şi matematician grec.**

Buni cunoscători ai bioritmului uman şi universului înconjurător, dacii defineau această periodicitate ca un rezultat al interacţiunii energiilor pasive şi active (asemenea inn-ului şi yang-ului chinez). Orice fenomen sau eveniment era o succesiune de componente pozitive şi negative, care se întrepătrundeau, creând caracterul de tot unitar.

Organizarea timpului era scrupulos împărţită în ani cu două componente (primăvară–vară; toamă-iarnă), fiecare componentă împărţindu-se în două anotimpuri şi fiecare anotimp având **16* cicluri**, totalitatea ciclurilor dintr-un an calendaristic fiind în număr de **64*.** Aceste cicluri conţin o alternanţă de elemente pozitive şi negative, dominanta schimbându-se de la ciclu la ciclu.

Este interesant de amintit aici că Sanctuarul mic de la Sarmizegetusa, este format prin dispunerea a **8* coloane de stâlpi pe 8* rânduri**, ceea ce ne dă, prin înmulţire, acelaşi număr **64*, identic cu numărul de câmpuri de pe tabla de şah** (împărţite în spaţii albe şi negre, reprezentări ale energiilor pozitive şi negative).

---

* **N. edit.:** Dacii aveau câteva **cifre şi numere considerate sacre: 4** (cele 4 elemente), **6** (preluată de sumerieni şi apoi de evrei), **8, 10** (preluat de egipteni în calculele zecimale), **12** (preluat de etrusci, evrei, ş.a.), **19.** Octogonul-sau steaua cu 8 colţuri-le era reprezentativ (a se vedea acest simbol purtat de voievozii români, inclusiv Vlad Ţepeş), la fel ca şi numărul 19. Anul Mare (pentru Axa Pământului, Polul Getic) era de **19.000 ani,** Soarele şi Luna au avut un punct comun ceresc la **19 ani**. Totodată, dacii, care calculaseră datele eclipselor pentru 4.000 ani (!), considerau că Universul are o vechime de **19 miliarde ani** (după ultimele ipoteze, 19,5 miliarde ani!!). Uluitor este faptul că **cei mai mari regi ai dacilor au domnit 19 ani** (Decebal, 87-106) **sau 38 ani** (Burebista, 82-44 î. Hr.)!...

Iată cum **cunoştinţele dacilor sunt identice cu cele ale poporului indian şi mai ales cu ale chinezilor...**

Ne lipsesc documentele pentru a realiza complexitatea cunoştinţelor pe care le aveau strămoşii noştri. Apropiaţi de natură, ei au căutat să o cunoască şi să o înţeleagă. **Multe din realizările şi cunoştinţele lor depăşesc nivelul nostru de înţelegere.** Rămân nedescifrate, pentru noi, grafia lor veche, caracterul cultului lui Zamolxe, legătura dintre aştri şi orientările sanctuarelor lor.

Poate timpul care va veni ne va dezvălui ceva din tainele strămoşilor noştri...

Gânditorul de la Hamangia

"Bogată în zăcăminte de metal (aur şi argint) sau aramă necesară pentru fabricarea în aliaj cu cositorul, a bronzului, ***ţara noastră a constituit, încă din epoci foarte îndepărtate, un centru de prelucrare a unor piese din aur, argint sau bronz,*** *ce merită întreaga noastră atenţie atât din punct de vedere tehnic, cât şi artistic".*(acad. Emil Condurachi)

Arta a însoţit, încă de la începuturi, civilizaţia băştinaşă din România. Atât pelasgii, cât şi daco-geţii au fost **mari iubitori de frumos**, timpurile de pace, în serile de după munca câmpului, ocupându-le cu meşteşugitul unor adevărate opere de artă din piatră, lut ars, metale preţioase sau nepreţioase.

De ce spun piatră şi lut ars, pentru că modelatul şi sculptura au fost una din primele ocupaţii artistice ale omului, începând cu cel primitiv. Nu doresc să pomenesc nici sutele de statuete, amulete şi obiecte de cult descoperite, sunt sute de cărţi de istorie care o fac. Dar vreau să vă prezint **una din capodoperele Geniului Uman descoperite pe teritoriul României,** excepţională prin ineditul ei.

Este vorba de ***"Gânditorul şi perechea sa".*** Aceste statuete, datate cu aproximativ **6.000 ani în urmă,** descoperite la **Cernavodă,** realizate **din lut ars**, sunt **un model de stilizare originală, puţin întâlnită în istora artei universale**. Abia peste sute de ani, marele nostru sculptor **Constantin Brâncuşi** părăseşte sculptura tradiţională şi revoluţionează întreaga artă prin esenţializarea formelor şi concentrarea maximă a expresiei. Privind operele lui Brâncuşi şi studiind figurinele de lut ars aparţinând culturii Hamangia, descoperim în ele o ascendenţă în timp. Istoricul american Paul Mac Kendrick, fascinat de caracterul inso

al poziției celor două figurine, consideră că aceste statuete **ar reprezenta spiritul caustic al românilor**: *"o nevastă rea de gură, care își ciumălește soțul răbdător ca un înțelept ".*

Părerea noastră este însă alta. **Poziția şi fizionomia celor două figurine reprezintă momentul luării unor decizii foarte importante** legate de viața de zi cu zi. Femeia necăjită, poate însărcinată, aşteaptă hotărârea bărbatului ei, pentru a ieşi din impas. *

Aurul ca artă de 5.500 ani ...

Să trecem, însă, la o scurtă prezentare a celor mai fabuloase obiecte de artă, executate din aur şi argint, descoperite pe teritoriul țării, realizate de băştinaşi.

În **satul Perşinari** (Dâmbovița) s-a descoperit, între anii 1954-1962, un tezaur compus dintr-o **spadă de aur** (reutatea inițială **3kg**), însoțită de **12 pumnale scurte,** din acelaşi material (având o greutate cuprinsă **între 230 şi 500 gr.**). Vechimea acestui tezaur este estimată la **3.500 ani**. Tezaure asemănătoare au fost descoperite la **Tufalău** şi **Mácin** (topoare şi pumnale de aur).

Tezaurul descoperit la **Moigrad** (Sălaj), în anul 1912, este format din patru piese de aur masiv, iar vechimea lui evaluată la **5.500 ani**. Forma primului obiect este asemănătoare cu un violoncel, placă în greutate de 800 gr., celelalte trei piese semănând oarecum cu nişte păsări în zbor văzute de sus.

În anul 1960, în satul **Sacoşu Mare** (Timiş), un țăran descoperă un tezaur format din lingouri de aur, bijuterii şi sârme lingouri. Greutatea totală a acestuia era de **1.296,30 gr.** Remarcabil este faptul că ele sunt realizate dintr-un aur de înaltă puritate-**22 de carate.**

Descoperit în anul 1980, tezaurul de la **Hinova** (Mehedinți) fascinează prin multitudinea şi varietatea obiectelor de aur descoperite. Greutatea totală a tezaurului este de aprox. **5 kg** iar vechimea lui de aprox. **1000 – 3.200 ani.**

Tezaurul de la **Băiceni** (Iaşi) are o greutate de aproape **2,5 kg aur pur** şi este alcătuit dintr-un coif de luptă, diferite aplici şi brățări, inele sferoidali. Acest tezaur este considerat un model de măiestrie a geto-dacilor.

---

* **N.edit.:** Există şi ipoteza că cele două statuete i-ar reprezenta pe Uranus şi Gaea /Gaia-Zeița Mamă.

Descoperirea mormântului unui conducător getic, înhumat în urmă cu **2.300 ani** la **Agighiol** (Tulcea), ne prezintă, prin bogăția obiectelor găsite, luxul şi fastul princiar al geto-dacilor. Inventarul obiectelor prețioase cuprinde: un coif din placă de argint aurit, două cnemide (apărătoare tip jambiere) realizate din foaie de argint artistic lucrate, patru vase scunde stilizate şi decorate cu motive florale, cupe de argint şi o mulțime de obiecte mărunte (cercei, aplici, bentițe, coliere, etc). Interesant este că pe unul din vase este prezentă o inscripție: ***" Kotis din Beos"*** Să fie oare acel rege enigmatic Cotiso?

"Cloşca cu puii de aur"

Încheiem aici enumerarea doar a câtorva tezaure lucrate de către meşterii geto-daci, din cele câteva sute descoperite pe teritoriul țării.

Scopul meu este de a prezenta istoria şi existența spectaculoasă a unui celebru tezaur românesc numit ***"Tezaurul de la Pietroasa"***, sau cum plastic îl numeşte poporul nostru, ***"Cloşca cu puii de aur".***

În anul **1837**, doi țărani, **Ion Lemnaru** şi **Stan Avram**, din satul Pietroasa, jud. Buzău, descoperă celebrul tezaur. Inițial păstrându-l pentru ei, îl vând ulterior unui negustor, **Anastase Tarba-Verussi**, pentru o sumă foarte modestă. Acest negustor, barbar prin comportament nerealizând valoarea lor istorică, **le distruge, tăindu-le cu toporul, aruncând pietrele prețioase** căzute din piese în urma acestui tratament inuman. În urma diferendului apărut între acest negustor şi George Frunză-Verde, vecin al pământurilor boiereşti pe care fusese descoperit tezaurul, ştirea despre existența lui ajunge la domnitorul Țării Româneşti, Alexandru Ghica.

În urma intervenției lui Mihalache Ghica, banul Craiovei şi Petrache Poenaru, un fel de ministru al Învățământului, tezaurul este depus în muzeul Țării Româneşti din Bucureşti.

Tezaurul inițial a fost alcătuit din **12*** piese, având o greutate totală de **19*** kg de aur pur. Din ce piese este alcătuit tezaurul ?

În primul rând o tavă plată rotundă, cântărind **7,13** kg, apoi o fibulă de mari dimensiuni, cu *"puii"* iar tava plată cu *"cuibul cloştii"*.

Descrierea şi interpretarea decorațiunilor de pe piese şi autobuirea acestui tezaur goților **a făcut-o Alexandru Odobescu**, care, prin diferite supoziții, dovedite **false**, numeşte şi posibilul deținător al acestuia, Gainas, rege got, favorit al împăratului Arcadius (395– 408).

Greşeala lui A. Odobescu a fost foarte mare, pentru că ea s-a întipărit în mintea generațiilor următoare, perpetuând mai departe acea credință că tot ce e bun şi frumos trebuie atribuit străinilor şi nu băştinaşilor... concepută sub forma unei păsări de pradă, în greutate de 817 gr şi alte trei fibule mici. Alt obiect reprezentativ este un vas de aur, având în centru o statuetă, înfățişând o divinitate feminină. În jurul acesteia statuete sunt reprezentate două cercuri concentrice care cuprind **16*** personaje, zei şi zeițe, şi scene de vânătoare. Alte obiecte sunt: un ulcior zvelt, fusiform, două cupe bogat ornamentate şi trei colane lucrate extrem de fin.

De ce poartă acest tezaur numele de *"Cloşca cu puii de aur"*? Pentru că imaginația poporului a identificat fibula cea mare cu *"cloşca"*, cele trei fibule mai mici

Tezaurul de la Pietroasa este de origine DAC şi nu got, şi spre argumentarea acestui fapt concură **trei argumente:**

•realizarea acestui tezaur s-a făcut **în atelierele meşteşugăreşti dacice** atât de răspândite pe teritoriul țării, dovedite arheologic; astfel, la Sarmisegetusa exista un atelier de orfevrieri atât de bine specializat, încât realizările lor artistice, constând în bijuterii şi statuete, se răspândiseră pe întreg teritoriul țării, fiind căutate şi prețuite şi în exterior; totodată, realizările artistice anterioare, pline de gust şi rafinament, confirmă executarea acestui tezaur de meşteşugarii daco-geți; cercetările științifice confirmă că **aurul folosit** la executarea obiectelor aparținătoare tezaurului **este extras din minele Daciei.**

•**reprezentările** de pe vasul de aur ne confirmă că **nu sunt zeități de factură germanică, ci aparținătoare lumii geto-dace timpurii,** personajul central al tăvii fiind Geea iar personajele înconjurătoare *"Zeii cei Mari"*, pelasgii.

• al treilea argument este **legat de încercările de traducere a inscripției de pe unul din colane**; sensibilizați de atribuirea făcută de Al Odobescu goților, diferiți cercetători germani sau germanişti au căutat să traducă inscripția folosindu-se de scrierea runică; iată câteva din rezultatele concluziilor lor:

-UTAN NOTI HAILA = ferit de necazuri, noroc;

-GUTANI AD HAILAG = preasfințit obiect aparținător lui Odin;

-GUTA NIOWI HAILAG = dedicat noului templu al goților;

-GUTANIO WI HAILAG = dar consacrat din partea femeilor.

---

* **N.edit.:** Numere sacre pentru daci (vezi nota anterioară)

Iată cum un singur text provoacă o seamă de traduceri care m
de care mai diferite şi mai pretenţioase, rupte de realitate. După stu
îndelungate, **cercetătorii germani ajung să-şi dea seama că au făc
o greşeală catastrofală în traducerile lor, cuvântul HAILAG *neexi
tând* în limba gotică.** Tot eşafodajul construit de ei pică, **textul n
este gotic şi nici literele runice** (cu toate că se aseamănă).

**Nicolae Densuşianu traduce acest text, scris în vechea scriere
pelasgă**, folosindu-se de enigmatica scriere a plutaşilor de pe Bistri
semne rămase prin timp, identice cu cele ale proto-dacilor, ca o mă
turie peste veacuri a identităţii Poporului Român.

Textul tradus pare să aibă două variante:

-VULCHATIOS O FICET - sau - ***VELCHANU A FĂCUT***

ceea ce sună foarte aproape de limba română !

Ca o paranteză, aici, vom pomeni din nou de ***scrierea veche dac***
amintind şi că ***atunci când s-a elaborat alfabetul gotic – runele – ş
când Chiril şi Metodiu, în anul 862, au întocmit scrierea chirilic
această scriere străveche a slujit ca model noilor alfabete***. Nu tr
buie omis nici faptul că **românii au preluat foarte repede alfabet
chirilic, folosindu-l în mod uzual, mai ales şi datorită asemănăril c
vechiul lor alfabet.**

Dacă toate aceste argumente nu par suficiente, vom reda şi **co
cluziile trase de o serie de cercetători iluştri ai pieselor tezaurulu
care vor repara afirmaţia greşită a lui Odobescu:**

• *"Caracterele acestei inscripţii sunt **întru-toate asemănătoa
cu cele pelasge".*** **(Joseph Anneth)**

• ***"În nici un caz nu se poate presupune că aceste obiec
preţioase ar fi fost fabricate de industriaşi goţi**. Goţii erau cultivat
de pământ şi soldaţi şi peste tot jefuitori desfrânaţi. Aceste calităţi buno
rele ale lor nu se unesc nici într-un caz cu artele şi nu e posibil să fi ex
tat vreodată, în colibele lor din mijlocul pădurilor, ateliere care să pot
fabrica obiecte aşa de elegante de aur şi de un preţ aşa de mare". (A
Labarte).*

• *"Zică cine orice va zice, zvârcolească-se oricât vor putea arh
ologii noştri, **vasele de la Pietroasa sunt vase dace,** cu stil dacic, pe
tru un cult în Dacia".* ***(Cezar Bolliac).***

• *"Tezaurul de la Pietroasa **nu este nici gotic, nici bizantin,** n
după formă, nici după genul de ornamentare al obiectelor, nici du
figurile mitologice ce le reprezintă (...).*

Fără îndoială că noi avem aici resturile unui tezaur religios, compus din diferite obiecte prețioase, ce au fost consacrate, ***în timpuri îndepărtate,*** *unui templu ilustru, al Mamei Mari a lui Apollo – Hyperboreul în țările de la Dunărea de Jos".* **(Nicolae Densuşianu).**

• *"Nu voi intra în amănunte dar voi face precizarea că piesele din tezaurul de la Pietroasa* ***aveau o funcționalitate astronomică şi astrologică, ceea ce demonstrează că civilizația geto-dacă deținea un bagaj de cunoştințe despre organizarea Cosmosului"*** **(Florin Olteanu).**

Nimeni nu afirmă că acest tezaur, la un moment dat, nu ar fi aparținut goților, dar el mai mult ca sigur a fost **jefuit de la daco-geți...**

Capitolul XI

NU E PACE SUB STEJARI !

Motto: *"**Nu se poate concepe o evacuare generală (a Daciei).** Trebuie să fi rămas la sate un număr din vechii locuitori care trăiau în relații bune cu goții şi **nu aveau nici-un interes să abandoneze provincia.** De altfel, o evacuare generală ar fi fost probabil imposibilă fără un răz-boi, deoarece goții n-ar fi acceptat plecarea populației civile."*

Leon Homo
("Istorii")

Motto: *"Şi de altfel, **de ce să plece**?"*
Mircea Eliade
("Meşterul Manole")

Dacii nu au fost înfrânți de romani !

***"Nu mai credem în romanizările minunate, prin legionari de 60 ani, căsătoriți cu femei barbare-care**, cu tenacitatea conservativă a femeilor, **mai curând ele i-ar fi putut deznaționaliza** –, cu alergarea, pe alocuri, în Transvaalul – Daciei şi îmbulzirea atâtor căutători de aur şi nestatornici vânători de noroc uşor, care, nicăieri şi în nici o vreme, n-au obicei să se aşeze şi să întemeieze. **Nu credem în minunile făcute abia în decurs de un veac şi jumătate cu asemenea oameni şi în asemenea situații** (...)"* (Nicolae Iorga).

Este ciudat faptul că sute de cărți de istorie conțin asemenea informații şi concluzii, legate de adevărurile neamului şi totuşi ne încăpățânăm să nu credem! Şi, mai ales, suntem de condamnat, pentru că ne învățăm copiii să trăiască în neadevăr şi minciună...

Dacii nu au fost înfrânți de romani! După moartea lui Decebal, cei supuşi Imperiului au dus mai departe lupta lor de rezistență împotriva ocupantului. Şi, să ne amintim că aceştia erau doar **o şeptime din Marea Dacie**. Inima Daciei pulsa, în acele momente, în

nordul Transilvaniei şi la dacii liberi din Moldova, patria mândrilor costoboci şi carpi.

Imediat după terminarea ostilităţilor din 106, romanii se organizează pentru a asigura autoritatea asupra băştinaşilor. Mutarea **a trei legiuni de armată, a numeroşi auxiliari** şi a unor **detaşamente de cavalerie,** implică construirea de **castre şi forturi de apărare**, legate între ele de **drumuri sigure** şi rapid apărate de valuri de pământ **(limesuri).** Necesitatea resurselor materiale şi financiare destinate construcţiilor îi obligă la intensificarea activităţilor legate de minerit, agricultură şi meşteşugărie. **Construcţia unor noi aşezări apărate de garnizoare militare implică o forţă de muncă enormă**. Mulţi cronicari afirmă că, după războiul din 106, mulţi daci au murit, în general bărbaţii, sau au fost vânduţi pe pieţele de sclavi. Şi atunci, ne punem întrebarea **care a fost forţa de muncă folosită în toate aceste activităţi?** Femeile? Nu, nici într-un caz, ci toţi acei bărbaţi care au supravieţuit războiului şi care, luaţi prizonieri, au fost obligaţi mulţi ani la rând să ducă o muncă de sclavi pentru a asigura liniştea ocupantului.

Pentru ce aceste pregătiri de apărare ale romanilor? **Pentru ce atâtea trupe plasate în spaţiul dacic, într-o ţară aşa-zis pacificată şi romanizată?**

Pentru că **situaţia lor nu era tocmai sigură, obligându-i să trăiască veşnic pe picior de război. De cine se temeau romanii într-o ţară pustiită? De spirite?** Da, de spiritul viu al dacilor supuşi, care nu puteau să rabde ocupaţia romană. Şi mai ales de forţa dacică de dincolo de hotarele provinciei, care se pregătea să-şi izgonească duşmanul.

165 ani de... războaie de eliberare

Nemulţumirile populaţiei locale încep să se facă cunoscute **încă de pe vremea lui Traian**, generând **puncte de revoltă, greu înăbuşite de administraţia romană**. Şi toate acestea duc la anul **117**, când, pe fondul unei răscoale puternice a băştinaşilor, dacii liberi, aliaţi cu sarmaţii şi cu roxolanii, atacă în forţă provincia. Dacia devine teatrul unui **adevărat război de eliberare**. Însuşi guvernatorul provinciei, C.Iulius Quadratus, este ucis în decursul unei lupte. Armată dacă trece prin sabie toate castrele şi garnizoanele romane, **ajungând până la Dunăre.** Cu această ocazie, pentru a tăia calea romanilor dinspre sud, dacii dau foc suprastructurii de lemn a podului lui Apollodor.

Venit la fața locului, **împăratul Hadrian conduce el însuşi armata romană**, reuşind, la sfârşitul anului **118**, după lupte crâncene, să respingă armata dacilor liberi şi a aliaților lor peste graniță şi să pacifice populația răsculată. Forțat de amploarea evenimentelor, Hadrian ia măsuri de reorganizare a provinciei şi a armatei imperiale dizlocată în zonă, în scopul prevenirii unor noi tulburări locale şi respingerii atacurilor dacilor liberi.

În timpul împăratului Antonius Pius, se produc din nou tulburări grave în Dacia. Răscoalele declanşate de băştinaşi, în anul **139**, cuprind o mare parte a provinciei. Stingerea focarelor de revoltă nu rezolvă prea mult situația, pentru că, în **143**, dacii liberi forțează granița provinciei. Trupele romane sunt obligate să intre în alertă, reuşind cu greu să facă față situației. Ca măsură de prevedere, împăratul dă dispoziție de a se întări castrele din nordul Dunării şi deplasează în zonă trei legiuni de elită.

Dar situația anilor **156–157** devine incendiară. Dacii liberi atacă din nou provincia, încercând să elibereze vechiul regat a lui Decebal. Romanii se opun şi, cu mari pierderi umane şi materiale, reuşesc să echilibreze situația şi apoi să o încline în favoarea lor.

Zece ani mai târziu, anul **167** devine un an de referință în luptele de eliberare ale dacilor. Pe fondul unor noi conflicte interne între băştinaşi şi trupele de ocupație, costobocii atacă Dacia Romană, transformând din nou o răscoală într-un război total. Provincia este ruptă în două, creând haosul şi panică în rândul trupelor romane. **Armata dacilor ajunge până în Macedonia şi Grecia**, inima dominației romane. Şi, în acelaşi timp, aliații lor declanşează deschiderea a altor două fronturi: iazigii atacă provinciile de pe cursul mijlociu al Dunării, iar bastarnii devastează coastele Pontului Euxin.

Pentru a face față situației, împăratul Marc Aureliu dispune deplasarea în Dacia a unor legiuni romane, retrase din alte zone mai puțin fierbinți ale Imperiului. Abia în anul următor, **168**, se reuşeşte împingerea dacilor şi sarmaților în nord, dincolo de hotarele provinciei.

Dar nu pentru mult timp, pentru că imediat, în toamna anului **169**, războiul începe din nou. Dacia Romană este invadată de costobocii aliați cu sarmați şi bastarni. Preluând conducerea trupelor romane, **M. Claudius Fronto, guvernatorul provinciei**, este înfrânt într-o bătălie de proporții, el însuşi **căzând pe câmpul de luptă**. Urmaşul lui, A. Iulius Piso Berenicionus, mai norocos, reuşeşte, în cursul anului **170**, să-i înfrângă pe daci.

Apar goții !

Dar spațiul geografic al întregii Dacii ia foc! Atât dacii, cât şi romanii sunt nevoiți să facă față unor noi duşmani. Pentru un moment, luptele între ei încetează, ca într-un armistițiu tacit.

Dacii se confruntă cu un duşman necunoscut, crud şi războinic: **goții,** populație germanică din sudul Scandinaviei, care, în migrația lor spre sudul Europei, ating zonele locuite de daci. **Confruntarea dintre cele două popoare este cumplită şi sângeroasă. Dacii liberi devin un tampon de siguranță pentru romani în fața năvălirii popoarelor migratoare, situație care se va repeta de atâtea ori în istoria poporului român.**

Nici situația romanilor şi a dacilor din Provincie nu era roză: peste ei se abate, asemenea unui uragan, **valul de triburi marcomanice.** Primul război cu marcomanii al romanilor va dura cinci ani **(170 – 175)** iar al doilea, doi ani **(178–180)**, cu un sfârşit echilibrat.

Războiul dus de daci împotriva goților va fi de mai lungă durată, până în jurul anilor 213, când se reuşeşte încheierea unui armistițiu între cele două părți, astfel încât carpii îşi permit să organizeze o expediție în Dacia. Împăratul roman Caracalla organizează o campanie de pedepsire a lor. În fața trupelor imperiale superior înarmate, dacii se retrag.

În timpul domniei scurte a împăratului Marcus Opellius Severus Macrinus, **în anii 217–218, dacii liberi ocupă o mare parte din Provincie.** În urma negocierilor purtate de mesagerii lui Macrinus şi conducătorii dacilor liberi, aceştia din urmă se retrag pe teritoriile lor, **eliberând şi o mare parte din semenii lor,** luați ostateci de romani pe timpul lui Caracalla.

Liniştea dacilor liberi este tulburată din nou de valurile gotice. **Dacii sunt nevoiți să ducă un nou război, nemilos şi crud, pentru a face față războinicillor goți.** Conştienți că puterea dacilor îi ține în loc, **scandinavii caută să realizeze un nou armistițiu** cu aceştia. Nu ştim motivele şi mai ales condițiile în care s-a realizart acest tratat, dar cert este faptul că, în anul **236/237**, carpii şi aliații lor tradiționali sarmații atacă Dacia Romană. Înfrânți în lupte, dacii revin în anul **238**, de data aceasta aliați cu goții. Sub această fantastică presiune, oficialitățile romane încearcă să negocieze o pace separată doar cu goții. Dar replica dacilor este promptă, afirmând că ei *"sunt cu mult mai puternici decât goții"* (după Iosif Constantin Drăgan) şi duc mai departe lupta, obligându-i şi pe goți să o facă. Înfrânți de trupele guvernatorului Moesiei, dacii sunt nevoiți să se retragă în locurile de baştină.

Cavalcada dacică în Balcani

Dar fantastica cavalcadă a poporului dac nu se opreşte aici, pentru că, **în anii 242, 245 – 247, campaniile lor ajung până în Moesia şi Tracia.** Lupta de eliberare a dacilor abia începe, făcându-se simțită din ce în ce mai puternic, mai ritmic şi cu periodicitate.

Anul **248** aduce împotriva romanilor o coaliție foarte puternică, alcătuită din **carpi, goți şi taifali,** care trece prin foc şi sabie întreaga Dobroge, **distrugând oraşul Histria** şi punând pe fugă trupele romane. Conduşi de regele got Kniva, **trec în Moesia**, obligând armata romană să se retragă pas cu pas spre sud. Prima mare confruntare între cele două forțe, rămasă nedecisă, are loc **în fața cetății Nicopolis,** în anul **250**. Totuşi, goții şi dacii se retrag din fața armatei romane şi asediază oraşul **Philippopolis (Plovdiv) cucerindu-l şi distrugându-l.** Împotriva acestei alianțe, împăratul Decius, de origine traco-illiră, ridică o numeroasă armată romană, alcătuită din trupe de elită. Astfel, în anul **251,** pe terenul mlăştinos din fața **localității Abrittus din Moesia**, are loc o uriaşă confruntare dintre cele două forțe. Balanța luptei se înclină în favoarea goților şi a dacilor, **însuşi împăratul Decius şi fiul său sunt ucişi** şi călcați de cai în picioare, trupurile lor nemaifiind găsite. Rămăşițele armatei romane se retrag spre Grecia, alegându-şi un nou împărat în persoana lui C.Vibius Treborianus Gallus.

Neînțelegerea dintre goți şi daci în urma acestei victorii îi fac să piardă roadele izbândei lor. **Goții,** interesați de un câştig imediat, **acceptă subvențiile oferite de noul împărat şi se retrag, obligându-i şi pe daci. În acest fel, dacii au pierdut momentul în care puteau să-şi asigure suveranitatea asupra întregii Dacii.** Când reuşesc să-i convingă din nou pe goți de reluarea luptelor este prea târziu, nemaiputând să coalizeze în jurul lor o grupare mai mare, astfel încât, în anul **253,** campania lor în Moesia este oprită şi înfrântă de guvernatorul acestei provincii.

Strănepotul lui Decebal – împăratul Romei !

Şi totuşi, încăpățânarea dacilor de a se autodetermina nu poate fi oprită. Anul **257** aduce în fruntea lor o personalitate fulminantă. Dar să dăm citire textului scris de I.C.Drăgan în cartea lui: *"(...)în Peninsula Haemusului se ridică împotriva puterii imperiale un om care se ilustrase prin calitățile sale militare în luptele pentru apărarea Imperiului. Acesta era un* ***traco-dac,*** *pe nume* ***Regalianus (sau Regilianus). El însuşi afirma că descinde din familia marelui Decebal.*** *(...) Că a fost sau*

nu a fost strănepotul lui Decebal, este greu de dovedit. Important este faptul că acest uzurpator era ***dac de origine*** *şi că în sec. al III-lea nu fusese uitată amintirea regelui erou şi ea putea fi invocată ca un veritabil program de luptă, fie pentru a proclama libertatea daco-romanilor de pe malurile Dunării de Jos, fie pentru a sluji ambiţia unui dac ce aspira să ajungă la demnitatea supremă în imperiu.* ***Guvernator al Moesiei Inferior (257 – 259), Regalianus s-a sprijinit în acţiunea lui pe trupele formate din daco-tracii din Moesia*** *şi poate şi pe unele contingente panonice.* ***Proclamat împărat de armatele şi populaţia din Moesia Inferior (...), nu a reuşit să-i reziste lui Gallienus*** *(împăratul roman oficial) şi, după ce a fost înfrânt de acesta, soldaţii l-au asasinat pentru a obţine iertarea de la împărat."*

Tracul Aurelian îşi eliberează ţara...

Lupta dacilor continuă. Aliaţi din nou cu goţii, lovesc din ce în ce mai tare în imperiu, care trece printr-o criză acută. Anii **263, 264, 265** şi 267 sunt **ani de campanii succesive la sud de Dunăre ale aliaţilor, care trec prin foc şi sabie trupele romane,** dar fiecare cu alte interese: dacii pentru a obliga administraţia romană să se retragă, iar goţii pentru a prăda şi jefui.

Imperiul Roman este lovit şi de valurile migratoare ale popoarelor de origine germanică:peucii, greutungii, tervingii, gepizii, hanulii şi celţii. Situaţia balcanică devine tot mai problematică, împăraţii romani realizează că stau pe un butoi cu pulbere şi încearcă să salveze ce se mai poate salva.

Primul care devine tranşant este **Aurelian** care, conştient de pericolul dac şi de complexitatea problemei balcanice, **ia hotărârea retragerii armatei şi administraţiei de pe teritoriul Daciei şi întărirea cu aceste forţe a Moesiei.** Acest eveniment se petrece în anul **271** şi marchează **anul încetării dominaţiei romane asupra Daciei.**

Dacia este reocupată de către stăpânii ei legitimi, dacii, administraţia ţării făcându-se după spiritul legilor vechi.

Anumiţi autori indică faptul că Dacia a devenit o ţară a goţilor dar această afirmaţie se poate contesta prin două argumente:

-dovezile arheologice indică **prezenţa mai masivă a goţilor pe teritoriu abia după anul 300**, ei trăind normal în zonele nordice ale Mării Negre;

-în multe documente scrise de către istoricii vremii, **goţii erau confundaţi cu dacii;** chiar Iordanes, în a sa *"Istorie a goţilor",* vorbind despre despre strămoşii geţilor, îi gotizează...

Istoricul italian Carlo Troya afirmă că **geții au fost numiți goți cu mult înaintea venirii acestora la Dunăre,** amintind o serie de texte evidente în acest sens, precum *"Istoria împotriva păgânilor"* în care **Osirius** afirmă: *"(...) geții aceia care acum sunt numiți goți"* sau afirmația lui **Temistius,** care îl numeşte pe Athanaric, conducător al goților, suveran al geților *("Dinasta dei Geții").*

Migratorii sunt popoare în faza de seminție – cete mici şi mobile. Ele nu pot dizloca masa autohtonă şi nici nu au vreun interes de a o face, ci uneori o şi apără, căutând să o exploateze încontinuu.

În situația comunității dintre daci şi goți, datorită superiorității numerice şi spirituale a primilor, **goții sunt în mare parte asimilați,** preluând din obiceiurile băştinaşilor. Această comunitate a fost necesară ambelor popoare pentru a putea face față, în decursul istoriei, altor năvălitori, şi mai cruzi. De aici, rezultă marea confuzie făcută de către istorici între geți şi goți, **multe dintre faptele dacilor fiind puse pe seama goților.** Aici este rebusul istoriei care trebuie rezolvat pentru a afla mersul evoluției, noastre în acele momente.

Iată cum confirmă singură, istoria, imposibilitatea romanizării poporului român (a poporului dac). Într-o perioadă atât de scurtă 165 ani, şi atât de incendiară ca cea din 106–271, **nu a existat nici o posibilitate de a se schimba identitatea neamului nostru...**

Portul românilor din zilele de azi este identic cu cel dacic, obiceiurile poporului român sunt transmise de către strămoşii daci, limba poporului român este generată de limba dacilor. Romanii nu sunt decât un episod în istoria românilor, ei fiind frați de-ai noştri şi nu părinții noştri. Romanii au adăugat limbii un pic de rafinament ca o consangvinizare care a fortificat limba neamului. Nici convieţuirea cu goții, nici cea cu slavii, nici stăpânirea maghiară nu vor reuşi să schimbe caracterul latin al limbii, române.

Şi totuşi, părăsirea Daciei de către romani nu înseamnă o pace totală cu dacii, pentru că, în anul 273, **carpii,** nemulțumiți de amestecul romanilor pe teritoriul dacic, ripostează puternic, impunând, în anii **282/283,** trasarea hotarului care delimita Imperiul Roman de **Dacia Liberă.** Şi, în acest moment, îşi face apariția un personaj celebru, care va face ca o întreagă Europă să se închine în fața spiritului dac.

Capitolul XII

DACII CUCERESC IMPERIUL ROMAN !

Motto: *"Acest Galeriu, care ar merita mult de la conştiinţa noastră românească, este un nume perfect necunoscut pentru elevii noştri şi chiar şi pentru mulţi profesori de istorie ".*

Ion Coja
("Transilvania–
invincibile argumentum")

"Păstorul" Galerius

Pentru a înţelege cine era acela care purta o poreclă atât de rustică, *"Armentarius"* (paznic de vite), să-l lăsăm pe Lucius Caecilius Firmanus Lactantius, profesor de retorică al lui Diocleţian, să-l caracterizeze pe scurt: *"Celălalt, **Maximianus (Galerius), pe care Diocleţian şi-l alesese ca ginere,** era mai rău nu numai decât aceştia doi (Diocleţian şi Maximianus), pe care i-au cunoscut vremurile noastre, dar chiar decât toţi câţi au fost vreodată. Această fiară avea o sălbăticie şi o cruzime înnăscută, cu totul străină de sângele roman, iar aceasta nu e de mirare, deoarece **mama sa, originară din regiunile de dincolo de Dunăre,** cu prilejul invaziei carpilor (anul 245), trecuse fluviul şi se refugiase în noua Dacie."*

Ciudate afirmaţii făcute despre un împărat roman! Dar, pentru a-l cunoaşte mai bine pe acest împărat roman de origine DACĂ, ne vom folosi de scrierile lui Iosif Constantin Drăgan şi a cuplului de autori Ion Barnea/Octavian Iliescu.

Galerius Valerius Maximianus s-a **născut** în anul **250** (după unii autori 245), **în satul Romulianum din Dacia Ripensis,** nu departe de oraşul Sardica (azi Sofia). **Tatăl său era trac iar mama dacă**, refugiată din anumite motive, din nordul Dunării în sud. Nu s-a păstrat decât numele acestei femei, **Romula**, numele tatălui rămânând necunoscut. **Copil fiind**, asemeni tuturor copiilor de la ţară, chiar şi din zilele de azi, Galerius **se ocupă de păstorit**. Datorită acestei ocupaţii din tinereţe, viitorul împărat va fi poreclit ***"Păstorul"*** *("Armentarius").*

Înrolat de tânăr în armata romană, sub împărații Aurelian (270 – 275) şi Probus (276–282), Galerius reuşeşte, prin curajul şi vitejia lui, într-un timp foarte scurt, să urce treptele ierarhiei militare romane.

Proclamat împărat la 17 noiembrie 284, C.Valerius Diocles, cunoscut sub numele de **Diocleţian,** observă calitățile militare ale lui Galerius, numindu-l **şef al gărzii personale**. Conştient de imposibilitatea cârmuirii unui vast imperiu de către un singur om, **Diocleţian instituie, în anul 286, sistemul tetrarhiei**. In ce consta acest sistem? Conducerea Imperiului se împărțea între **doi "Augusti" secundați de doi "Cezari"**. Această conducere în patru fusese experimentată şi mai înainte de către împărații romani, dând rezultate uneori bune. **Diocleţian** fiind unul din Augusti, numeşte pe **Maximianus Herculius** ca fiind celălalt. Ca Cezari sunt aleşi **Constantius Chlorus** şi **Galerius**. Drumul dacului spre culme abia acum începe.

Pentru a se lega într-o familie, Chlorus a luat de soție pe fiica lui Herculius, iar Galerius divorțează de prima lui soție, **luând în căsătorie pe fiica lui Diocleţian, Valeria (293 d.Hr.).**

Prima etapă: scindarea Imperiului Roman ...

Acest moment al instituirii tetrarhiei din 286 marchează, prin împărțirea puterii între Diocleţian şi Maximianus Herculius, scindarea Imperiului Roman în două: Imperiul de Răsărit şi de Apus.

Implicându-se într-o serie de războaie, în perioada **288–294**, în întreaga Europă şi Africă de Nord, **Diocleţian lasă conducerea Imperiului de Răsărit pe mâna lui Galerius**. Se pare că această **mână** a fost **de fier**, pentru că liniştea şi pacea se aşează peste această parte a Imperiului, facilitând dezvoltarea activității paşnice a oamenilor. **Datorită modului autoritar de guvernare, Imperiul de Răsărit cunoaşte o perioadă de dezvoltare şi înflorire mult superioară Imperiului de Apus, devastat de lupte şi războaie.**

Datorită capacității de organizare şi a cunoştințelor lui militare, **Galerius ține în şah, la granița Imperiului, hoarde imense de migratori**. Inceputul anului 294 îl găseşte pe câmpul de luptă, izgonind iazigii până în zona Banatului.

In urma frământărilor din Egipt, Diocleţian, reîntors în Peninsula Balcanică, obosit de atâtea lupte, **îl trimite pe Galerius, în vara anului 294, să reprime răscoalele țăranilor şi orăşenilor egipteni**. După lupte

grele, trupele moesice reuşesc să pacifice ţara, Galerius primind titlu de ***Thebaicus*** şi ***Aegyptus***.

Anul **295** aduce pentru Galerius o **confruntare cu propriul lui popor**. Nemulţumiţi de intervenţiile romanilor pe teritoriul lor, în urmărirea migratorilor, dacii aliaţi cu goţii trec Dunărea, atacând oraşele de pe malul drept. Alertat, Diocleţian atacatorilor pe Galerius din Egipt cu o parte din trupe, trimiţându-l împotriva atacatorilor. Nevoit, Galerius reuşeşte să-i înfrângă pe aceştia şi să-i împingă peste Dunăre. Dar posibil ca dacii să se fi retras din faţa armatelor romane pentru a evita o confruntare de proporţii. **Galerius rămâne din nou stăpân peste întregul Imperiu de Răsărit**, pentru că Diocleţian trece din nou în Egipt cu trupe, pentru a preveni eventuale răbufniri ale răscoalei (anii 296 – 297).

Primăvara anului **297** aduce pentru romani ameninţarea unui duşman puternic şi viclean. **Narses, regele persan**, pătrunde în Mesopotamia romană, arătând ostilitate împotriva Imperiului. Ocupat fiind în Egipt, Diocleţian îl însărcinează pe Galerius să pornească împotriva persanilor. Atras în capcană pe un teren necunoscut, Galerius acceptă lupta. Bătălia s-a dat pe malurile Eufratului, lângă localitatea **Carrhae**. Mult superiori **influenţă asupra lui Diocleţian**, atât în probleme militare, cât şi de ordin organizatoric, legate de problemele din Imperiu.

Galerius – împăratul Daciei Mari !

Conştient de capacitatea sa, Galerius suportă tot mai greu poziţia lui de subordonare faţă de Diocleţian. **Contradicţiile iscate între cei doi îl obligă pe Diocleţian să abdice, după 20 ani de domnie, în data de 1 mai 305, la Nicomedia.** Iar abdicarea unui August implică şi abdicarea celuilalt – numeric şi avantajaţi strategic, **persanii învinge trupele romane, obligându-l pe Galerius să se retragă.**

Galerius îşi întăreşte armata cu noi forţe proaspăt recrutate, legiuni cu ***"Limitanei Daciae",*** probabil mercenari daci şi porneşte din nou împotriva persanilor. Fiind diplomat, reuşeşte să atragă de partea lui pe regele Armeniei, Tiridate al II-lea. Confruntarea dintre armatele persane şi legiunile romane, întărite de cavaleria armeană, are loc **la Erzerum. Trupele persane sunt nimicite,** întreaga familie a lui Narses fiind luată prizonieră. **Captura de război este impresionantă,** întregul tezaur persan trece în mâinile romanilo, creind o adevărată legendă, ca termen de comparaţie, a valorii capturii.

Victorios, **Galerius trece în Mesopotamia**, asediind şi cucerind una după alta cetăţile persane, impunând lui Narses condiţiile de pace romană. **În urma tratatului încheiat la Nisibis, Imperiul Roman anexează teritoriile de dincolo de Tigru**, transformându-le în provincii romane. Cert este faptul că, după această victorie asupra persanilor, Galerius începe să exercite o **puternică** Maximian. Astfel, la această dată, **Cezarii-Galerius şi Constantinus-devin Augusti**, urmând să-şi aleagă secunzii:Constantinus pe **Severus,** iar Galerius pe **Maximinus Daia.**

Cronicile afirmă că acesta din urmă era un nepot de a lui Galerius. Afirmaţia unor autori că Daia era fiul fiicei lui Galerius, Maximilla, este grevată de imposibilitatea cronologică. În anul 305, când Galerius avea în jur de 55–60 ani, nu putea să aibă un nepot de fiică nici de minim 20 ani. Vârstă şi la care pare absurd a-l alege pe secundant. Mai sigur este faptul că **acesta a fost un nepot de frate sau soră al împăratului**, ceea ce modifică în profunzime unele aspecte legate de refugiul mamei lui Galerius în Imperiu.

Care ar fi putut fi motivele unei femei să se refugieze, cu sau fără soţul ei, de pe meleagurile natale între străini, şi mai ales duşmani ai poporului ei? Explicaţia că s-a refugiat în timpul invaziei carpilor pare dubioasă. Ea nu putea fugi de poporul ei. Dacii nu luptau împotriva semeniior lor şi nici împotriva familiei. Apariţia acestui nepot confirmă ciudăţenia refugiului unei femeie cu mai mulţi copii pe un teritoriu străin. Mai ales că această femeie avea să-i dea o **educaţie în spirit profund dacic**, viitorului împărat.

Mai mult decât atât, Eutropius ne arată că Galerius *"ridică la treapta de Imperator pe Licinius, dac de origine şi prieten vechi al său, care-l adusese, prin vitejia lui, mari servicii".*

De unde apare acest Licinius? De ce Galerius, ajuns Cezar, apoi August, **se înconjoară de trupe dace şi sfătuitori daci?** De ce o informaţie legată de luptele din 295 şi 297, duse împotriva carpilor de către Galerius sunt retractate ulterior de cronicari, punând aceste fapte pe seama altor tetrarhi ?

Părerea noastră generală este că **Galerius nu putea lupta împotriva propriului popor**, aşa cum o afirmă unii**, el nu a apărat statul roman, ci a avut un alt ideal.** Care era acest ideal, ne-o spune chiar **Lectantius,** cel mai înverşunat duşman al lui***: "Odinioară, când a primit titlu de împărat, el a declarat că este duşman numelui de roman şi că vrea să schimbe titulatura Imperiului Roman cu aceea de Imperiu Dacic".***

Toată ascensiunea lui până la ultima treaptă din Imperiu se pare că a fost dirijată din centrul Daciei, **fiecare pas i-a fost ajutat de fraţii de dincolo**, care i-au trimis colaboratori apropiaţi şi oşteni daci, necesari oştirilor lui, singurii în care putea avea încredere. **Dacii au jucat o carte mare, încercând şi reuşind pentru un moment, să preia destinele Imperiului**, atât prin Galerius, cât şi prin urmaşii lui: Maximian Daia, Licinius şi Maxenţiu, soţul Maximillei, fiica lui Galerius.

Dar să urmărim, în continuare, firul evenimentelor din momentul preluării puterii de noua tetrarhie din anul 305. Imperiul este împărţit la fel ca şi în timpul vechii organizări: Constantinus şi Severus preiau Galia, Italia, Spania şi o parte din Africa de Nord, iar **Galerius cu Maximinus Daia, Balcanii, Asia Mică, Orientul Mijlociu şi Egiptul.** Imperiul Apusean este răscolit de luptele pretendenţilor la domnie, în urma morţii lui Constantinus. Fiul acestuia, Constantin, viitorul Constantin cel Mare, este proclamat împărat. În acelaşi timp, **Maxenţiu**, fiul lui Maximian Herculius şi **ginerele lui Galerius este ales împărat la Roma.** Trupele lui Severus, Cezar al tetrarhiei, pornesc împotriva lui Maxenţiu dar sunt înfrânte, însuşi Severus fiind ucis la Ravenna. Trimis de Diocleţian, Maximianus Herculius porneşte şi el împotriva fiului său dar este nevoit să fugă şi moare ucis. Din acest moment, **puterea occidentală se împarte între Constantin şi Maxenţiu**. Acesta din urmă, mai mult ca sigur, fiind **sprijinit şi ajutat de Galerius.**

In timp ce în această parte a Imperiului au loc lupte pentru putere, în zona răsăriteană, **Galerius guvernează în pace şi linişte peste supuşii lui**. Singurele tulburări care se produc sunt legate de persecuţiile sistematice duse împotriva creştinilor de către Galerius, precum odinioară o făceau Diocleţian şi alţi împăraţi romani.

Dar, spre cinstea lui, se cuvine a fi amintit faptul că **nu Constantin cel Mare a dat primul edict de toleranţă faţă de creştini**, aşa cum se afirmă, **ci Galerius, în anul 311, la 30 aprilie**. Peste câteva zile, împăratul dac moare bătrân şi ros de boli, la Nicomedia. Trupul lui a fost dus şi înhumat, de credincioşii lui soldaţi, la Serdica.

Să păstrăm un moment de reculegere în faţa memoriei unuia dintre marii conducători ai neamului. Implantat în adâncul sistemului roman, el şi-a făcut datoria faţă de poporul său. **În ciuda faptului că nu a reuşit crearea acelui Mare Imperiu Dacic prin UNIREA Imperiului Roman de Răsărit cu cel Dacic, rolul lui a fost covârşitor în mersul istoriei, ca un factor stabilizator şi de echilibru în zonă**. Nu şi-a uitat niciodată neamul şi nici numele de dac.

Luptele tracilor pentru... tronul Romei

Dar să vedem care este situația Imperiului după moartea lui Galerius. În Occident, lupta pentru putere se dă între **Maxențiu,** învingător în toate conflictele până la acea dată şi **Constantin,** aliat de această dată cu Licinius, vechiul colaborator al lui Galerius. În Imperiul Răsăritean, Maximinus Daia rămâne singurul administrator, care continuă să conducă treburile Imperiului după principiile lui Galerius. În anul 312, conflictul dintre Maxențiu şi Constantin se acutizează, conducând la o bătălie finală, decisivă pentru una din părți. **Armatele lui Constantin obțin o mare victorie asupra lui Maxențiu şi acesta din urmă este ucis. În urma victoriei de la podul Milvius, Constantin rămâne singurul stăpân din Occident, asociindu-şi-l şi pe Liciniu, în mod oficial,** prin căsătoria sorei lui vitrege cu acesta.

Liciniu, având drept stăpân pe Constantin, se angajează într-o bătălie, datată **30 aprilie 313**, cu Maximinus Daia şi-l înfrânge, obligându-l pe acesta să fugă cu rămăşițele trupelor. Daia încearcă reorganizarea unei riposte dar, bolnav, moare în vara aceluiaşi an.

Liciniu intră, la **13 iunie 313,** triumfător în Nicomedia, proclamându-se împărat peste Imperiul Roman de Răsărit. Astfel, conducerea Imperiului se va face printr-o **diarhie** (conducere în doi): **Constantin şi Liciniu**. In decursul anilor, însă, apar fricțiuni între cei doi conducători. Astfel încât, la data de **3 iulie 324**, Constantin cel Mare îl atacă pe Liciniu chiar în propria-i poziție de la **Adrianopolis,** silindu-l, după o luptă cumplită, să se retragă peste Bosfor, luptele dintre cei doi continuă pe mare. Dar, şi aici, tânărul Cezar Crispus al lui Constantin nimiceşte flota lui Liciniu, la intrare în Hellespont. In fața atâtor pierderi, Liciniu se angajează într-o luptă decisivă la **Chrysopolis**. Bătălia are loc în data de **1 septembrie 324** şi este **câştigată de către Constantin**. Peste câteva săptămâni, acesta intră triumfal în Nicomedia, devenind **singurul stăpân al Imperiului Roman**. Lui **Liciniu** i se fixează un domiciliu forțat în oraşul Thessalonic. Acesta **încearcă, însă, să reia legăturile cu dacii, pentru a-şi recâştiga înalta demnitate, dar este prins şi executat de oamenii împăratului.**

Imperiul Bizantin = ROMANIA !

Odată cu mutarea capitalei Imperiului la Constantinopol, făcută în anul 324, ruptura dintre cele două părți ale Imperiului se adânceşte, ajungându-se **în partea răsăriteană** la o **grecizare treptată** şi la o tranformare a numelui acelei părți a Imperiului în **Imperiul Bizantin (după vechiul nume al oraşului Constantinopol)** sau, altfel spus, **ROMANIA** (nume folosit de greci***): "Romania este una din denumirile medievale ale Imperiului, pe care noi îl numim convențional bizantin.*** *Oficial, acest imperiu purta numele de* ***Basileia ton Romaion*** *(Împărația romanilor), iar supuşii săi, deşi de limbă greacă, erau numiți* ***romaioi.*** *Romani şi niciodată ellenes/eleni, căci Imperiul Bizantin nu este altceva decât continuatorul celui roman".*(N.S.Tanaşoca). **Acest nume de Romania va trece ca nume al țării noastre în vremea domniilor fanariote, adus de grecii constantinopolitani.**

In final, pentru a sintetiza cele scrise, ne vom folosi de textul unuia dintre cei mai eruditi cercetători ai istoriei neamului, Alexandru Busuioceanu: *"Perioada de maximă gravitate este la sfârşitul secolului al III-lea şi începutul celui de al IV-lea, când Roma, pierzându-şi autoritatea, Imperiul este pe punctul de a se dezagrega prin proclamațiile militare şi prin ascensiunea anarhică a provinciilor.* ***Rolul dacilor este primordial în acea mare criză care zguduie temeliile Imperiului.*** *Istoricii dau, de regulă, puțină atenție sau nici una faptului că* ***timp de patru decenii*** *– de la venirea lui Maximian Herculius ca împărat asociat lui Dioclețian (286), până la moartea lui Liciniu (324) –* ***patru împărați, daci sau carpi de origine, se succed fără întrerupere la cârma Imperiului şi constituie o adevărată dinastie, cea dintâi dinastie danubiană în Imperiul Roman:*** *Maximian Herculius, Maximian Galerius, Maximian Daia şi Liciniu, la care trebuie adăugați şi Maxențiu – împărat uzurpator (fiul lui Maximian Herculius), precum şi alți doi daci ca Cezari: Severus şi Licinianus. Toți sunt de origine umilă, ciobani sau țărani, cu excepția lui Maxențiu şi* ***duşmani neîmpăcați ai oligarhiei din Roma.*** *Ajunşi la purpură prin voința legiunilor,* ***unii dintre ei neânțelegând să pună piciorul în Italia decât ca duşmani,*** *aceşti daci reprezintă în istoria Romei un fenomen absolut unic şi revoluționar.(...)*

Între aceşti împărați, cel care prezintă personalitatea cea mai puternică şi tenace, ***Galerius, pare să fi avut toată conştiința vechiului dac, inamic ereditar al Romei.*** *Se cunosc, prin mărturiile contemporane ale lui Lactanțiu (comentate de H.Grégoire în «Byzantion», dar*

trecute cu vederea de istoricii români), motivele personale şi impulsul ireductibil care îl împingeau pe acel dac la violență împotriva Imperiului căzut în mâinile lui. ***Fiu din mamă transdanubiană (adoratoare a divinității munților) şi dedicat el însuşi acestui cult, care nu poate fi altul decât al lui Zamolxis,*** *Galeriu e tipul rebelului ieşit din acei munți, unde viața ciobănească păstrase întotdeauna ideea libertății, inamică oricărui Imperiu. Ajuns Cezar şi apoi împărat, fostul cioban, fidel credințelor lui strămoşeşti, originii lui sociale şi instinctului poporului său,* ***îşi întoarce legiunile împotriva Italiei, cu hotărârea*** *– afirma Lactanțiu-****de a şterge până şi amintirea Romei.”***

Fără comentarii !

Capitolul XIII

MIGRATORII N-AU PUTUT "ÎNGHIȚI" DACIA ! ...

Motto: *"Acestor oameni ai locurilor pe care au sălăşluit, slavii le-au dat numele de **valahi, vlohi** sau **volohi.** Denumirea nu au adus-o cu ei, ci au găsit-o pe loc de la foştii stăpânitori de neam germanic (goții) pe care slavii i-au înlocuit. (...) slavii au numit acele ținuturi cu nume grăitoare precum **Vlaşca** şi **Vlăsia - țara românilor.**"*

N. Vătămanu

Goții se doreau geți ...

Secolul III-IV *este "tocmai perioada când, pe celălalt mal, **goții, care trăiau acum printre daci, începeau probabil să se obişnuiască cu ideea că erau «geți» şi să celebreze, în cântecele lor, pe Zamolxis, pe Deceneu şi pe eroii daci.** Ce contacte vor fi avut acei **Dacisci** sau **Carpi** sau **Carpogeți** cu Goții ? Şi până la ce punct a ajuns probabila lor simbioză, care se manifestă în acțiuni comune, în certuri şi în rivalități cunoscute prin unele mărturii? E o problemă-cheie, întunecată mult de lipsa ştirilor, dar şi mai mult de această confuzie de nume, într-o vreme când roman şi got erau termeni mai mult juridici, care nu corespundeau unei desemnări etnice precise. Nu e posibil să pătrundem cu criterii sigure în această enigmă. Este evident că **Mitul Getic răsare mai puternic ca oricând** şi că, din ceața adâncă ce se lasă atunci asupra acelor pământuri, el ia încă o dată forma lui războinică şi izbucneşte afară din hotarele getice. **Cu goții, acum «geți», şi poate şi cu geții, acum «goți», va ajunge la Bizanț, la Roma, va trece în Noua Gallie, fondată de goți şi va apărea în vremea lui Orosius, în Pirinei, legată de destinul Spaniei."*** (A. Busuioceanu)

Referitor la perioada începând din acest secol III şi până în sec. X–XI, manualele noastre de istorie nu prezintă decât o binecunoscută lozincă, ce poate fi sintetizată în felul următor: *"în această perioadă,*

supus marilor invazii ale goților, hunilor şi slavilor, s-a format poporul român" !

Ce naiv şi simplu! De parcă acest pământ românesc era la cheremul hoardelor sălbatice, lipsit de apărare, o țară deşertică... Odată ce romanii s-au retras din Dacia, dacii, carpii şi costobocii şi-au luat traista în băț şi au plecat undeva aiurea, dispărând de pe scena istoriei, lăsând un spațiu mioritic sălbaticilor. Un popor care s-a opus imperiilor şi a reuşit să le înfrângă, dispare pur şi simplu din istorie, se evaporă, pierzându-şi urma !?...

Numai minți bolnave, înguste, pot judeca şi crede asemenea fenomene demne de orice carte de groază! Multe asemenea persoane, cu pretenții academice, au fabulat pe seama noastră, a românilor, atribuindu-ne origini care mai de care mai fantasmagorice. Nu e cazul să le amintim, pentru că le considerăm jigniri la adresa poporului nostru...

După retragerea trupelor romane din 271, controlul asupra Daciei din punct de vedere administrativ îl preiau carpii, creând, după cum bine afirmă I.C.Drăgan, *"federația carpilor"*. Prezența goților pe teritoriul Daciei şi acceptarea lor este o necesitate a ambelor popoare, de a se uni împotriva duşmanului comun. De aici, rezultă acea confuzie permanentă între identitatea celor două popoare.

Goții, fiind un popor abia în formare, intrat târziu pe scena istoriei, **vor învăța şi prelua multe din spiritualitatea şi obiceiurile poporului dac,** stocându-le în memoria lor **sub forma unor mituri primare**. Comunitatea de arme dintre cele două popoare a fost foarte puternică şi corectă. Sprijinul acordat de unii altora a fost întotdeauna prompt. Dar, **niciodată, goții nu le-au impus dacilor administrația şi stăpânirea lor, pentru că aceştia din urmă erau cu mult mai puternici.** De altfel, **crearea marelui regat got** din anul **350**, sub conducerea lui Ermanric, se va face **în nordul Mării Negre şi nu în Dacia.**

Apar hunii !

Anul **370** aduce asupra Europei o amenințare crudă şi sălbatică, venită din întinsele câmpii ale Asiei: **hunii.** Primii care cad sub loviturile lor sunt goții. **Regatul got este nimicit iar goții se refugiază în sudul Dunării pe teritoriul Imperiului Roman.** Masiva lor deplasare provoacă o serie de conflicte cu autoritățile romane. În urma acestor lupte, părțile se aşază la masa trativelor, în **382** încheind un contract avanta-

jos de ambele părți: romanii permițând așezarea triburilor ostrogote și vizigote în Imperiu, în schimbul obligativității acestora de a presta serviciul militar în armata romană. În Dacia, mica comunitate gotă rămâne să trăiască în continuare alături de daci și să se opună hunilor.

Se pare că acesta este momentul când **numele de *"dac"* sau de *"get"* va dispărea, fiind înlocuit cu noua identitate a poporului**, așa cum va apărea în Evul Mediu, ***"VLAHI".*** Așa cum grecii numeau poporul nostru "GEȚI", romanii "DACI", goții vor prelua de la băștinași identitatea acestora de ***"LAI"***, în ***"LAHI"*** și apoi ***"VLAHI"***, prin germanicul ***"WLACH".***

Dar cine erau noii dușmani ai valahilor și cum arătau ei? M.Brion ne face, în acest sens, o teribilă prezentare: ***"Niciodată nu s-au văzut astfel de oameni, nici chiar la perși sau etiopieni.*** *Pielea lor era de un galben întunecat. Aveau brațe lungi, un piept larg, o față turtită, în care ochii mici, trași spre tâmple, aveau* ***o lucire vicleană și de cruzime.*** *Craniul lor era deformat din copilărie cu un aparat făcut din scânduri și din curele, se lungeau înapoi și erau spâni, căci aveau grijă să-și tragă pe obraji dâre adânci, ca să împiedice creșterea părului. Îmbrăcați cu piei de animale, acoperindu-și capul cu blănuri, încălțați cu niște curele din piele, aceşti omuleți cu privirea vicleană și sălbatică* ***semănaseră groaza în toate popoarele din Asia și Europa."***

Și totuși, aspectul și sălbăticia lor nu-i înspăimântă pe vlahi. Conducătorii acestora **organizează modul de apărare prin mijloacele cunoscute**: deșertizarea ținutului de dinaintea inamicului, retragerea în păduri, hărțuiala permanentă sub forma unor atacuri scurte și necruțătoare, otrăvirea bucatelor și fântânilor, intinderea de curse, folosirea în luptă a terenurilor nefavorabile invadatorilor.

Geții și goții cuceresc Roma ...

Toată această strategie le va fi de folos pentru a supraviețui și a-i înspăimânta pe huni. **Astfel încât, în anul 381, valahii vor avea statut de aliați ai hunilor. Hunii se așează, la sfârșitul acestui secol IV, în Câmpia Panonică**, de unde organizează campanii succesive împotriva Imperiului Roman. **Această așezare a hunilor provoacă deplasarea vizigoților în Italia.** * Odată cu deplasarea goților, **s-au angre-**

---

* **N.edit.:** Dacă Dacia devenise un "loc pustiu" după retragerea aureliană (271), de ce hunii au fost nevoiți să lupte cu vizigoții pentru a ocupa Câmpia Panonică? Încă o dovadă pentru falsitatea acestei teorii de sorginte maghiară, menită să justifice pretențiile asupra Ardealului...

nat în această mişcare şi o serie de geto-daci aflaţi în trupele vizigote. Anul 410, este anul cuceririi şi jefuirii Romei de către trupele regelui vizigot Alaric. Participarea dacilor la această luptă e clar evidenţiată în cronicile vremii. Paulin din Nola, un cronicar al vremii, scriind despre aceste evenimente, afirma că spaima şi haosul au fost atât de mari la aflarea veştii că ***"geţii deja ameninţă la porţile cetăţii Roma",*** încât mulţi dintre cetăţenii oraşului au fugit din el, căutând scăpare în împrejurimi, dar fără succes.

Iată cum daco-geţii, urmaşi ai lui Decebal, reuşesc să dea o lovitură cumplită duşmanilor lor, spălând sângele lui Decebal...

Prezenţa dacilor în istoria Regatului Vizigot de la Tolosa, înfiinţat în sud-vestul Galliei, în anul **439,** de către Theodoric I, este mai puţin cunoscută, în schimb **se cunoaşte forte bine rolul lor în întemeierea Spaniei.**

Valahii – aliaţi cu hunii !

Dar să ne întoarcem la Valahia şi la situaţia înconjurătoare, care începe să devină incendiară. **În faţa puterii crescânde a statului hun,** mai de voie, mai de nevoie, **valahii împrospătează o mai veche alianţă**. Astfel încât, când, în anul 445, ATTILA ajunge singurul stăpân al regatului hun, la curtea acestuia există, printre diverşii principi slavi veniţi din Răsărit, ostrogoţi din Balcani şi valahi: *"Attila acum venea. Douăzeci şi patru de principi îi precedau voioşi. Însuşi **RAM**UNG* (sbl. n.), *principele care stăpânea în Ţara Valahiei, venea având cu el vreo şapte sute de oaste, tot cavaleri aleşi*". (Cântecul Nibelungilor).

Iar acest principe valah Ramung apare şi în poemul *"Biterolf"*, poem a cărei acţiune se petrece la curtea lui Attila. Tot în Cântecul Nibelungilor mai apare un alt valah, SIGEHER von WALAGHEN – **Sigeher din Valahia**. Cine au fost aceştia şi, care au fost numele lor reale? Pentru că, atât Sigeher, cât şi Ramung sunt preluări germanice. Posibilii conducători valahi ai unor ţinuturi, asemenea unor cneji sau voievozi, au devenit de nevoie aliaţi ai Marelui Hun.

Marele Hun declară război Imperiului Roman. Sub conducerea lui, o armată formată din huni, cumeni, bulgari şi valahi atacă Peninsula Italică, cucerind, rând pe rând, oraşele şi târgurile. **Valahii lovesc din nou inima Imperiului.** În faţa unei asemenea invazii, cetăţenii romani cer ajutorul împăratului din Constantinopole. **Armata bizantină, condusă de fiul împăratului, pătrunde, drept revanşă, mai întâi în Vala-**

hia, **unde nimiceşte oraşe, târguri, fortăreţe, ucigând un număr mare de locuitori**, după care se îndreaptă spre Italia, susţinînd lupte îndârjite cu armata lui Attila.

Croniciele italiene prezintă foarte sugestiv aceste evenimente, **reliefând** în mod deosebit **caracterul şi mândria unuia dintre conducătorii valahi**: *"Malduca, domn al valahilor, care se trăgea dintr-un neam foarte nobil"* ("Historia delle azioni d'Attilà cognominato flagello di Dio" – D.Gio. Battista Pitoni).

O altă cronică franco – italiană reia episodul luptelor romano – hune, menţionând existenţa unui *"rege Maudelos, care era foarte crud, mare, puternic, trufaş, **semăna a uriaş**, ţinea ţara şi palatul Brahiei (Valahiei)"*.

Nu putem şti dacă cei doi conducători, prezentaţi cu nume atât de asemănătoare, nu au reprezentat una şi aceeaşi persoană. Cert este faptul că **valahii şi conducătorii lor sunt prezentaţi drept cei mai viteji.** Astfel se explică şi pretenţia lui Attila de a se intitula: *"Rex Hunnorum, Medorum, Dacorum."*

Regatul hun – spulberat de daci !

Sfârşitul domniei hune este iminent, **o puternică coaliţie romană,** formată din trupe imperiale aliate cu cu contingente vizigote, alane, france, şi burgunde, **condusă de generalul Aetius (dac născut la Silistra !), înfrânge oastea condusă de Attila**, pe Câmpiile Catalunice, la 20 iunie 451. Nu se ştie dacă la această luptă au participat şi aliaţii valahi ai lui Attila. În urma acestei bătălii, regatul hun începe să decadă. **Ultimele lovituri i le dau proprii aliaţi, după moartea lui Attila (453),** prin bătălia de la Nedao. Regatul hun este astfel distrus, puţinii supravieţuitori retrăgându-se spre răsărit.

Secolele V şi VI sunt secole în care valahii se confruntă cu puternice popoare migratoare. Val după val, se abat asupra ţării: **gepizii, bulgarii, avarii, slavii**. Lipsa documentelor nu ne permite înscrierea, în istoria patriei, a filelor glorioase de luptă împotriva invadatorilor.

În ciuda repetatelor afirmaţii ale unor istorici străini, referitor la existenţa unui teritoriu pustiu în spaţiul carpato pontic al acestor vremuri, totuşi, **migratorii nu s-au stabilit în aceste zone, fiind obligaţi să se îndrepte spre sud. Au preferat conflictele cu Imperiul Bizantin, decât cu asprii valahi din nordul Dunării !**

Există, totuşi, prezenţe ale lor în lumea valahă. Anumite grupări ale lor, mai paşnice, au fost tolerate pe teritoriul ţării, formându-şi mici

comunități ce s-au integrat în masa băştinaşilor. Prezența gepizilor în zone din nordul Transilvaniei este atestată arheologic, prin mici aşezări; la fel şi cea avară în zone din Muntenia, Dobrogea şi Transilvania.

Aberația slavizării ...

Prezența slavilor este mult mai complexă şi îmbracă altă formă, mult superioară celei anterioare, dintre daco-geți şi goți. Probabil datorită unei afinități spirituale mai deosebite, atât slavii, cât şi valahii găsesc posibilitatea unui dialog constructiv pentru ambele popoare. **Slavizarea românilor este o aberație catastrofală, susținerea unei astfel de teorii fiind ridicolă.** Slavii nu au ocupat teritoriile valahe cu statut de stăpânitori, ei au conviețuit paşnic cu băştinaşii, fiecare preluând, de la celălalt, bogăția spirituală a tradițiilor şi obiceiurilor. Influența legată de limbă şi port este frapantă. Să privim la vecinii noştri sârbi pentru a realiza asemănarea portului lor cu cel dacic...*

Conviețuirea valahilor cu slavii se va întinde pe o perioadă de trei secole. Prezența lor pe teritoriul țării marchează momentul trecerii de la o societate antic organizată la una de tip nou, feudal. Slavii vor influența viața politică şi socială a băştinaşilor, obiceiurile şi unele tradiții, în general cele legate de creştinism. Vocabularul valah se va îmbogăți cu cuvinte noi, necesare în acea etapă de dezvoltare socială, economică şi politică. **După elementul protolatin, elementul slav va ocupa al doilea loc ca număr de cuvinte.**

Limba română este, deci, rezultatul unor consangvinizări permanente, proto-latina pelasgă, ca limbă originară, suferind modificări de-a lungul timpului, reîmprospătată lexical latin prin ocupația romană şi prin adăugarea elementelor slave. Numai datorită acestui fapt se poate explica caracterul unitar al limbii pe tot teritoriul țării şi nu altfel. Tot astfel s-au format şi celelalte limbi latine, printr-o " consangvinizare "a elementului local proto-latin cu elementul roman. **Triburile europene care au format popoarele Europei nu au venit din Asia, ci ele au apărut şi evoluat în spațiul european**, lucru certificat prin realizările lor megalitice din vestul continentului.

Niciodată un popor nu a putut să impună unui alt popor limba şi obiceiurile lui, numai dacă a existat o afinitate între ele. Cu cât

---

* **N.edit.:** Aceasta dovedeşte şi faptul că slavii invadatori şi tracii băştinaşi (illiri, dardani, messi) s-au influențat reciproc în ce priveşte limba şi portul. Limba sârbă mai conține şi acum o serie de cuvinte de origine tracă iar o importantă populație din fosta Jugoslavie vorbeşte o limbă romană arhaică, dovadă vie de continuitate şi vechime a limbii traco-romane.

caracterul a fost mai deosebit, contrastant, cu atât mai mult nu a putut exista o simbioză între acele popoare. Dovadă este şi convieţuirea de sute de ani a daco-geţilor cu goţii. În urma acestei comuniuni, trebuiau să se păstreze în limba română elemente germanice, mai ales că acea perioadă este considerată perioada de formare a poporului român. Totuşi, aceste cuvinte NU există. Deosebirile lingvistice prea mari între caracterul de limbă latină al limbii dacice şi caracterul germanic al limbii goţilor au fost factorul determinant al neîmprumutului de cuvinte.

NU se poate face o paralelă între această concluzie şi cea legată de împrumuturile din limba slavă şi caracterul diferit al acestei limbi faţă de cea valahă. Am explicat mai înainte că, **de la slavi, valahii au preluat doar cuvintele necesare definirii unor noi realităţi, ale începutului de EV MEDIU. Dacă, prin absurd, am elimina toate împrumuturile din alte limbi, ar rămâne un fond de 10.000 de cuvinte pur latine, cu care am putea foarte normal conversa...**

Spania – ţara... dacilor, Roma – supusă geţilor !

Să ne întoarcem puţin la goţi (vizigoţi) şi la momentul anului 410, al cuceririi oraşului Roma. Pentru a evita confuzia dintre goţi şi geţi, voi folosi termenul de daci.

Cunoaştem participarea unor contingente dacice alături de goţi, se pare că în număr destul de mare, dacă cronicarii nu uită să o facă. Poate mulţi vor fi sceptici faţă de acest fapt, vor infirma orice legătură dintre geţi şi goţi şi vor nega participarea primilor la atacurile Romei. Dar îi voi ruga să-şi explice, atunci, prezenţa dacilor alături de vizigoţi în Gallia (Franţa) şi Spania şi implicaţiile acestui fapt.

În anul 411, vizigoţii pun bazele unui regat germanic cu capitala la Tolosa (actualul Toulouse), iar din 415 îşi extind acest imperiu, anexând şi o mare parte din Spania, unde vor rezista până la venirea arabilor, în anul 711. Pentru a fi mai concret în explicarea modului în care dacii au avut un rol preponderent în întemeierea Spaniei şi pentru a nu fi acuzat de originalitate, mă voi folosi de textul lui A. Busuioceanu, omul care a studiat şi reflectat mulţi ani la rând printre documente la această problemă:

"Îmi închipui că, această parte a cronicilor spaniole n-a fost cercetată de istoricii români, dacă nu s-a observat până acum că, ***pentru cronicarii spanioli****, adică pentru toţi, nu Dacia a fost fondată de un împărat iberic sau are a-şi căuta vreo urmă între* ***hispanici,*** *ci dimpotrivă,* ***hispanicii sunt descendenţi din geţi sau daci şi Spania a fost***

fondată la a patra ei întemeiere, cea definitivă din secolul al V-lea, de poporul de la Dunăre".

Cum altfel se pot explica precizările făcute de ***Orosius:*** *"geții, cei care acum se cheamă goți"?* Iar **Isidor din Sevilla,** pe jumătate got, **susține identitatea geților cu a goților,** pomenind în cronicile sale numele unui **rege Vitiza Getico.**

Alți cronicari, ca **Iordanes, atribuie istoriei goților personalități celebre ale dacilor,** precum Deceneu, Burebista, Zamolxe, în timp ce **Lucan** afirmă, într-un vers, **că geții trebuiau să năvălească în Spania şi, potrivit unei voințe divine, să înceapă noua istorie a poporului hispanic**. Toți aceştia ne relevă **rolul supercivilizator al dacilor.**

De ce viitoarea clasă conducătoare spanioală îşi întemeiază noblețea pe ascendența dacă ?

De ce apar în genealogia poporului hispanic **Don Dicineo, Don Zamolxen, Don Decibalo, Don Burebista ?**

De ce pe scutul regilor catolici spanioli apar simbolurile dacilor: jugul şi săgețile ?

De ce afirmă Sfântul Isidor următoarele: **"Roma însăşi, învingătoarea tuturor popoarelor, a trebuit să slujească supusă** (famula) ***şi să primească jugul triumfului getic" ?***

De ce, cu mult înaintea descoperirilor lui Alexandru Busuioceanu, Nicolae Densuşianu căuta similitudini în denumirile de localități din Spania şi Dacia ?

De ce dacii, în drumul lor în Europa, nu s-au aşezat în Germania, laolaltă cu celelalte triburi germanice, fiind cu vizigoții, ci au ajuns tocmai în Gallia şi Spania ? Oare nu dacii existenți în rândurile lor au inspirat această alegere teritorială ? Dacii nu s-au simțit, oare, atraşi de verii lor primari de la începuturile civilizației Vechii Europe ?

Mai este cazul de a susține teoria romanizării, când nu se ştie exact cine pe cine a civilizat?

Iată cum, după ce au cucerit Roma şi au jefuit-o, după cum şi-au pus amprenta spiritualității lor asupra civilizației franceze şi după ce întemeiază Spania, **dacii îşi iau revanşa asupra lui Traian, învingându-l chiar la el acasă** !

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte !

Capitolul XIV

VLAHII ASEDIAZĂ CONSTANTINOPOLE...

Motto: *Situația avea să se agraveze după sfârşitul domniei lui Justinian, când* ***slavii,*** *nemulțumindu-se să urmeze peregrinarea hunilor sau a succesorilor lor din imperiul stepei,* ***au început să se aşeze statornic în provinciile din Balcani, pe care nu aveau" să le mai părăsească.*** *Astfel, observă în legătură cu aceasta Marquart, goții creştini au fost răzbunați de bulgari, slavi şi avari şi actualii neo-eleni şi români pot să mulțumească acelui atât de lăudat împărat că cele mai multe părți ale Peninsulei Balcanice au fost pierdute pentru ei."*

Gh.I.Brătianu
("*Marea Neagră*")

Slavii aliați – în sudul Dunării expediați ....

În general, cărțile noastre de istorie, tratează evenimentele din secolul V şi până în secolul VIII / IX cu **două abordări dogmatice**:

- pătrunderea slavilor în spațiul intracarpatic; conviețuirea cu populația daco-getă; participarea acestora la procesul de etnogeneză a poporului român;

- Imperiul Bizantin menține legăturile economice şi culturale dintre romanitatea nord-dunăreană şi cea din Imperiu.

Destul de false ambele formulări, prin imaginea pe care încearcă să ne-o transmită despre acea perioadă.

În primul rând, **slavii au apărut pe teritoriul țării noastre în jurul anului 460 şi, după o scurtă perioadă de tatonare a reacției băştinaşilor, în anul 477 înregistrăm o alianță între cele două popoare.**

Care pot fi motivele unei aşa rapide înțelegeri ? În primul rând, **slavii nu erau un popor sălbatic**, ci: "*(...)* ***Sunt blânzi şi binevoitori***

cu oaspeții şi-i duc pe rând, din loc în loc, unde au nevoie. Dacă, întâmplător, străinul a fost păgubit din lipsa de grijă a celui care l-a primit, vecinul acestuia porneşte război împotriva lui, socotind drept ***o datorie sfântă a răzbuna oaspetele. Pe cei care se află prizonieri la ei nu-i țin ca şi sclavi până la nesfârşit****, ca celelalte neamuri, ci le hotărăsc un anumit timp şi lasă în seama lor dacă doresc să se întoarcă în ținuturile lor de baştină, plătind o răscumpărare oarecum, sau rămân acolo slobozi şi prieteni."* (Mauricius – scriitor bizantin, sec. VII).

Fiind un popor paşnic, slavii realizează că o confruntare dintre ei şi valahi ar fi dezastruoasă şi lipsită de sens. Astfel, **ei preferă prietenia şi ajutorul valahilor, deoarece aceştia aveau propriul lor sistem de organizare şi conducere** dar, în simbioza de trei secole dintre cele două popoare, vor apărea noile forme de organizare teritorială şi implicit militară. Secolul VIII este momentul când se vor forma primele "țări" valahe sub numele de *"cnezate"* şi *"voievodate".*

În general, marea masă a slavilor nu va staționa decât foarte puțin pe teritoriul țării noastre, preferând sudul Dunării, loc de unde puteau organiza expediții militare împotriva Imperiului Bizantin, mult mai uşor. **Cei care rămân** pe teritoriul țării noastre se vor integra în viața comunității valahe, fiind apoi **asimilați**. Zestrea lor culturală şi spirituală va deveni un dar făcut gazdelor.

Legat de relațiile dintre valahi şi Imperiul Bizantin, lucrurile nu sunt chiar aşa de idilice, precum vor unii autori să pară.

Perioada de creştere a puterii bizantine se face simțită odată cu domnia lui Justinian I (540 – 565), care, încâ de la începutul dominatului, obsedat de figura lui Constantin cel Mare, **încearcă să reconstituie Imperiul Roman**. Organizându-şi statul după noi principii, slavul Justinian*, îşi remodelează forța militară. Numirea în fruntea armatei a unor oameni mai tineri, generalii Belizarie şi Narses, declanşează o adevărată restructurare a vechilor organisme militare.

Odată pregătită armata, Justinian o aruncă în luptă, generalii lui purtând-o în triumf după triumf, **recucerind un vast teritoriu: Africa de Nord (533), Italia (540 – 552), sud-estul Spaniei (554) şi sudul Dunării (535) de la ostrogoți.** Noul Imperiu începe să se contureze. **Singurele bătălii pierdute**, bizantinii le înregistrează **în Persia.**

---

* **N.edit.:** Justinian era nepot de mamă al lui Justin I, trac din Bederiana-sat Tauresium (cf. Procopius). Mulți dintre ofițerii săi erau traci (generalul Belizarie, de exemplu) iar în *"Novella"* şi-a manifestat dorința de a-şi cinsti patria: Dacia.

Dar în toiul acestor lupte, privirea lui Justinian şi a oamenilor din Imperiul lui se îndreaptă spre Valahia. Împăratul dispune întărirea garnizoanelor de pe malul Dunării, construirea unora noi, întărirea sistemului de atac şi apărare, atât prin forţe umane, cât şi material, prin maşini de război. Şi totuşi, **istoria nu consemnează luarea în posesiune de către bizantini, nici în anii domniei lui Justinian, nici mai târziu, a zonei valahe, pentru simplul motiv că nu au putut să o facă. Băştinaşii s-au opus bizantinilor, ca pe vremuri dacii, romanilor**. Riposta valahă a fost atât de puternică, încât armata bizantină nu a putut să facă un pas spre nord de la Dunăre (anii 545 – 550).

Situaţia se repetă identic în anul **593**, când trupele conduse de generalul Priscus sunt trimise de împăratul Mauriciu într-o **expediţie de cucerire a ţării de dincolo de Dunăre. Armata bizantină se confruntă cu o puternică opoziţie din partea valahilor aliaţi cu slavii şi se retrage înapoi pe teritoriul bizantin**. Sătui de intervenţiile bizantine pe teritoriile lor, **trupe valahe**, mai mult ca sigur, **vor participa la asedierea Constantinopolului**, făcută de către o coaliţie formată din slavi, bulgari şi avari, în anul **626** (lunile iulie–august). Această prezenţă, neargumentată documentar, este însă posibilă şi mai mult ca sigură. Atât timp cât se afirmă că pe teritoriul Valahiei acelor vremuri era o comunitate umană rezultată din urma conviețuirii dintre slavi şi valahi, este normal ca, asemenea anilor 477 şi anilor următori, când slavii aliaţi cu valahii s-au opus expansiunii Imperiului Bizantin, tot aceştia să meargă mai departe până în inima Imperiului şi să ajute la cucerirea Constantinopolului, ca o **măsură punitivă** impusă de acţiunile împăraţilor bizantini îndreptate împotriva teritoriului din stânga Dunării.

Datorită modului deosebit în care s-a organizat asediul şi, în plus, prin atragerea în alianţă a unui duşman mai vechi al bizantinilor, perşii, care au atacat oraşul dinspre litoralul asiatic, **bizantinii suferă o grea înfrângere,** care îi obligă să ceară pace. **În urma tratatului de pace întocmit, slavii se aşază în sudul Dunării** (pe actualul teritoriu al fostei Jugoslavii şi al Bulgariei), **iar valahii obţin o pace de lungă durată**, neafectată de pretenţiile teritoriale ale Imperiului.

Crearea acestui stat slav şi ulterior transformarea unei părţi din el în Hanat bulgar **ne confirmă absurditatea teoriilor cercetătorilor unguri şi de alt neam, legate de pustietatea ţinuturilor României înainte de venirea maghiarilor**. Este normal ca un popor puternic şi numeros, precum **slavii** sudici, să se fi aşezat pe teritoriul ţării noastre ca fiind un teritoriu nepopulat. Or, **ei s-au aşezat în chiar Imperiul Bizan-**

tin, la discreția acestuia! Iată cum istoria ne prezintă existența puternicelor stătulețe valahe pe aceste teritorii... Evenimentele trebuie văzute în ansamblu zonal şi nu disparat. Este mai mult ca normal ca **opoziția valahilor față de eventuala "aşezare" a slavilor să fi fost foarte puternică**. Dar şi mai mult, faptul că-i întâlnim atât de des în poziție de aliați, ne face să înclinăm spre ideea că **însuşi valahii ar fi inspirat această aşezare sudică într-o zonă cu populație tracă, pentru a o scoate din starea de influență a Imperiului Bizantin**. Valahii preferau să piardă mici zone ale lor în favoarea aliaților pentru a-şi putea unl forțele împreună cu aceştia împotriva vechiului duşman.

Bulgarii fugeau şi ei de... "Dacia pustiită"!

Nici bulgarii, popor crud şi sălbatic, în cursa lor migratoare **nu s-au oprit pe teritoriul Valahiei, ci au preferat conflictul cu slavii şi bizantinii,** aşezându-se în partea sud-estică a Dunării. Presați între puterea valahă şi Imperiul Bizantin, bulgarii au jucat ulterior rolul unui stat tampon între cele două forțe.

Dar, după o perioadă de scurtă pace, se face auzit din nou glasul armelor. Într-o notiță păstrată la o mănăstire de pe muntele Athos, se pomeneşte de **năvălirile în Imperiul Bizantin a vlaho-râcniilor de prin părțile Dunării.** Iar aceasta se petrece în anul **726.** Care a fost motivul atacului valah asupra bizantinilor nu-l ştim, cert este faptul că a fost **de lungă durată, anul atenuării acestor conflicte fiind 780. O perioadă atât de lungă, de 54 ani de lupte şi conflicte cu un duşman atât de puternic, ne obligă să realizăm puterea organizatorică şi militară de care dădeau dovadă strămoşii noştri.**

Pentru a nu putea să trăiască liniştiți şi să-şi cultive în pace câmpul, istoria îl provoacă din nou pe țăranul valah, obligându-l să ia armele pentru a se opune invaziei unui alt popor asiatic, de origine turcă: **cumanii.** Astfel, în anul **839,** cumanii forțează pătrunderea în Europa, angajându-se într-o serie de lupte cu başkirii, ruşii şi românii (***ulak***–denumire pe care o dădeau băştinaşilor), urmați, la scurt timp, de un alt popor asiatic: **maghiarii,** alți trecători în Istoria Poporului Român.

Capitolul XV

INVAZIA MAGHIARĂ

Motto: *"Voi ucide pe orice valah se va găsi în calea mea. Voi ucide pe oricare din ei, nu va exista milă. Noaptea, voi incendia satele valahe...Voi otrăvi fântânile şi atunci nu va mai fi în Transilvania decât o singură naţionalitate, acea maghiară."*

Ducso Csaba
("*Nici o îndurare*"-1939)

Supuşii khazarilor iudaizaţi

"Informaţiile despre primul habitat al triburilor ce vor constitui mai târziu poporul ungar, după migrarea lor în Câmpia Panonică, sunt destul de confuze. Studiul limbii a arătat că este vorba de ***elemente de origine fino – ugrică****, analoage cu cele care populează încă Siberia vestică,* ***amestecată cu triburi turcice; aceste din urmă au furnizat clasa conducătoare****. Nu este imposibil ca însuşi numele de* ***«unguri»,*** *sub care îi cunoaşte Europa după instalarea lor în Panonia, să fi derivat din cel de* ***«onogurii», trib turcic înrudit cu protobulgarii."*** *(Gheorghe I. Brătianu – "Marea Neagră")*

Angrenaţi în mişcarea obişnuită a popoarelor asiatice, spre vest, spre mirajul european, **ungurii îşi părăsesc habitatul originar din stepele siberiene şi, începând cu secolele I d.Hr.- II d.Hr., pot fi găsiţi aşezaţi într-un spaţiu cuprins între Munţii Urali şi fluviul Volga, teritoriu dominat de Imperiul Khazar.**

Khazarii, populaţie turcică de tip caucazian, se aflau, datorită zonei pe care o stăpâneau, **în veşnic conflict cu Imperiul Bizantin. Conflict acutizat şi de prezenţa masivă în rândurile lor a unei diaspore evreieşti emigrate din Constantinopol, ca refuz la încercarea de convertire a lor la creştinism, iniţiată de Leon,** la acea dată împărat bizantin (723 d.Hr.). **Ceea ce nu reuşise Leon, vor reuşi evreii în scurt timp: convertirea la iudaism a clasei conducătoare şi a unei mari părţi a populaţiei khazare.**

Într-un imperiu conglomerat care îi cuprindea şi pe cumani, pecenegi şi bulgari, maghiarii vor fi toleraţi în schimbul ajutorului lor militar în lupta dusă de aceştia împotriva Imperiului Bizantin.

Migraţia spre... Câmpia Panonică

Dar nu pentru mult timp, pentru că, **în urma unor disensiuni dintre maghiari şi pecenegi, primii se vor vedea nevoiţi să se deplaseze din nou. Împinşi de populaţiile pecenege, blocaţi la nord de ruşi, vor înainta spre vest, cucerind şi ocupând un teritoriu cuprins între Prut şi Nistru, căruia îi vor da numele de Atelkuz** ***(ţara dintre râuri).***

De pe acest teritoriu, vor începe, în jurul anilor 850 – 860, primele atacuri împotriva cnezatelor şi ducatelor româneşti de dincolo de Prut.

În această situaţie, băştinaşii valahi şi slavi de pe teritoriul Basarabiei actuale, împreună cu cei de dincoace de Prut, vor iniţia lupte de eliberare şi blocare a continuităţii invaziei maghiare, hărţuindu-i atât în interiorul teritoriului ocupat, cât şi în timpul expediţiilor de jaf.

Datorită acestei opoziţii hotărâte, triburile maghiare se văd nevoite să ocolească partea centrală a ţării, mai bine organizată şi apărată, **mulţumindu-se să o tranziteze pe la nord.**

În timpul acestor expediţii de jaf şi cucerire,**în jurul anului 862, pătrund în Câmpia Panonică, spaţiu slab populat şi asemănător locului lor de origine asiatic**. Descoperirea unui asemenea teritoriu, precum şi veşnica ameninţare a pecenegilor, îi determină să părăsească Atelkuzul şi să se îndrepte spre această "ţară a făgăduinţei". Această mişcare de populaţie se va face într-un timp destul de lung, **38 ani**, timp caracterizat prin veşnice hărţuieli duse de băştinaşi ca răspuns la expediţiile de jaf organizate de triburile maghiare.

Numai datorită acestui fapt, ungurii îşi modifică traseul de infiltrare în Câmpia Panoniei, **forţând teritoriul ţării noastre pe la sud, pe un drum paralel cu cursul Dunării.** Modul lor de pătrundere, violent şi distructiv,va provoca riposta bulgarilor, care, aliaţi cu cumanii, vor da o **grea lovitură hoardelor maghiare,** învingându-le într-o mare bătălie dată, probabil, în Câmpia Română, în anul **895**. Această bătălie va determina grăbirea deplasării est-vest şi aşezarea lor în Panonia.

---

* **N.edit.:** La fel este denumită şi în Biblie zona considerată a fi Raiul, "Izvorul Neamurilor"!

Astfel se încheie prima etapă a invaziei maghiare, prin limitarea puterii lor în zona Panonică, în urma neputinței de a ocupa teritoriul țării venind dinspre est.

Aşezați în Panonia şi organizați sub forma unor uniuni de triburi conduse de **Arpad**, maghiarii îşi vor îndrepta țelurile expansioniste spre Occident, **ajungând până în Germania şi Franța,** şi spre Ardeal, teritoriul mirific al spațiului carpatic.

Opoziția lui Menumorut

În ciuda afirmațiilor unor istorici maghiari că invazia maghiară din Transilvania a găsit un spațiu pustiu din punct de vedere populațional, **cronicile maghiare evidențiază prezența şi opoziția românilor din spațiul intracarpatic încă din primul moment al evenimentelor.** Cronica ***" Gesta Hungarorum*** ", întocmită de notarul anonim al regelui Bela pe la **1150**, descrie în mod detaliat modul în care s-au desfăşurat ostilitățile şi urmările lor.

Iată cum ne prezintă cronicarul **întrevederea dintre solii lui Arpad şi Menumorut,** voievodul valah care stăpânea teritoriul cuprins între Mureş, Someş şi Tisa: "*În adevăr, **trimişii lui Arpad, Usubuu şi Veluc**, au trecut peste râul Tisa, în vadul Lucy şi, după ce au plecat de aici, **venind în fortăreața Bihar**, au salutat pe ducele Menumorut şi i-au prezentat darurile pe care ducele lor i le trimisese. La urmă, însă, comunicându-i ce aveau să spună din partea ducelui Arpad, au pretins teritoriul numit mai sus. Ducele Menumorut i-a primit însă cu bună-voință şi, **încărcându-i cu diverse daruri**, a treia zi le-a cerut să se întoarcă. Totuşi, le-a dat răspuns zicându-le: «Spuneți lui Arpad, ducele Hungariei, domnul vostru: **datori îi suntem ca unui amic, cu toate ce-i sunt necesare, fiindcă e un om străin şi duce lipsă de multe. Teritoriul însă ce l-a cerut bunei voințe a noastre nu îl voi ceda niciodată, câtă vreme voi mai fi în viață»***"

Cuvintele lui Menumorut sunt identice cu cele ale lui Dromichete în fața i macedonean sau ale lui Decebal în fața puterii romane, devenind un ideal şi un crez pentru toți domnitorii Țărilor Române.

Ce altă dovadă mai bună trebuie pentru a demonstra continuitatea daco-getă decât acest ideal şi comportament curajos specific poporului românesc?

În urma acestui refuz foarte diplomatic a lui Menumorut de a le ceda teren, maghiarii pornesc ostilitățile, atacând din mai multe părți voievodatul Bihariei. Nevoit să se angajeze în luptă, Menumorut va pierde, rând pe rând, toate cetățile sale, fiind nevoit să se refugieze în

cetatea lui de scaun. **După un asediu susținut timp de 13 zile, Biharea avea să cadă în mâinile năvălitorilor**, *iar voievodul transilvănean este nevoit să accepte condițiile de pace oferite de Arpad. Tratatul de pace dintre cei doi* conducători va fi consfințit de **căsătoria fiului lui Arpad, Zulta, cu fiica lui Menumorut.** După moartea acestuia, voievodatul va trece în mâinile lui Zulta şi implicit sub dominație maghiară.

Glad, mai... fericit ca Gelu

Cel de-al doilea voievod care va avea de suferit datorită politicii de expansiune maghiară va fi **Gelu, stăpânitor al teritoriului *"Ultrasilvan",*** teritoriul aflat **în partea centrală a Ardealului**. Menționat în cronici ca şi conducător al valahilor şi slavilor de origine ***"blacă",*** Gelu va avea de înfruntat triburile maghiare conduse de **Tuhutum.** Situația voievodului transilvănean este foarte delicată: **hărțuit permanent de cumani şi pecenegi, el va fi prins la mijloc între aceştia şi triburile maghiare.** Angajându-se într-o bătălie fără sorți de izbândă, el va fi **prins şi ucis lângă râul Căpuş.** Voievodatul lui va trece în stăpânirea luiTuhutum şi a urmaşilor acestuia.

Cu ceva mai mult noroc, **Glad *, voievodul Banatului, îşi va păstra independența țării lui, acceptând însă suzeranitatea maghiară.**

Se pare, însă, că **au mai existat formațiuni statale mici, conduse de daci şi cneji valahi în partea de nord şi de sud a Ardealului, care şi-au păstrat suveranitatea şi independența**, în ciuda tuturor atacurilor maghiare. Cronicile maghiare menționează ca teritorii trecut sub suveranitate maghiară centrul Ardealului, nu şi "țările" Mureşului, Hațegului, Făgăraşului şi Almaşului, Bârsei.

Pentru că este momentul, aş dori să fac aici o precizare legată de numele sub care vor apărea în cronici provinciile româneşti, de-a lungul timpului şi originea acestor nume.

Dacia din Evul Mediu

Denumirea dată spațiului intracarpatic, Ardeal, vine din timpuri imemoriale ale existenței pelasge. ** Tot mai mulți cercetători vin

---

* **N.edit.:** În engleză, glad = fericit !...

** **N.edit.:** După cum s-a mai arătat şi în alte cărți ale Editurii OBIECTIV numele **HAR-DEAL** însemna, în limba dacilor, ***"Casa (Grădina) Domnului".***

să confirme identitatea numelui de Ardeal ca fiind o denumire de origine pelasgă, trecută în fondul foarte bogat de denumiri geografice ale dacilor. **Romanii** au folosit termenul de ***Ultrasilvania*** sau ***Transilvania*** *"teritoriu de dincolo de păduri"* sau *"în mijlocul pădurilor"* . Această denumire, împreună cu cea de Ardeal, va forma, în limba maghiară, grupul de cuvinte *erdö-erdély* (silvania – pădure), determinând, mai târziu, pe lingviştii maghiari, să susţină originea maghiară a numelui Ardealului (**maghiarii,** fiind de origine locuitori de pustă, **nu aveau in vocabularul fonetic termenul de pădure, astfel că au fost nevoiţi să şi-l creeze prin adaptare). Limba maghiară a preluat din română foarte multe cuvinte şi expresii,** adaptându-le exprimării lor fonetice.

Denumirea dată teritoriului estic de dincolo de Carpaţi, **Moldova,** este **de origine dacică, fiind la origine Moldava**. Alcătuit din doi termeni **"mol"**, ce intră în componenţa numelui Zamolxe şi **"dava",** termen ce denumeşte cetăţile dace, cuvântul Moldova s-a păstrat **nemodificat de-a lungul timpului.**

Teritoriul sudic al ţării va purta, iniţial, numele de **Muntenia,** nume originar în denumirea dată de romani acestui teritoriu ce se întindea la poalele Carpaţilor: *Trans-Montana.* Ulterior, va mai a fi folosit şi termenul de *"Terra Valahorum"* – uzitat în relaţiile dintre voievozii munteni şi regii maghiari, pentru a delimita identitatea specială a băştinaşilor Câmpiei Române. Acest termen va deveni mult-folositul nume al Munteniei - *Ţara Românească.*

Pentru că nu este lipsit de interes, vom prezenta şi **termenul general care denumea, în Evul Mediu timpuriu, întreg teritoriul ţării: DACIA !**

"Expulzaţi" din Occident, maghiarii voiau Ardealul...

Primii 50 de ani ai secolului X sunt, pentru maghiari, anii organizării unor **incursiuni fructuoase în Occident.** Rând pe rând sunt **călcate regatele şi ducatele morave, france şi germane.** Expediţiile devin din ce în ce mai frecvente, ceea ce determină pe regii francezi şi germani să se organizeze, în scopul apărării şi contracarării efectelor invaziei maghiare.

Astfel încât, **la 10 agust 955, regele german Otto cel Mare înfrânge şi distruge puterea maghiară, oprindu-i pentru totdeauna drumul spre vest. Rămăşiţele acestor triburi se vor regrupa în pusta panonică iar sub regele Ştefan vor forma baza statului maghiar.**

Odată cu sedentarizarea definitivă a maghiarilor, se vor acutiza conflictele dintre regalitatea maghiară şi populaţia băştinaşă din Transilvania.

Astfel încât, **în jurul anului 1000, urmaşul lui Glad, Ahtum/ Ohtum, respinge dominaţia maghiară şi acceptă suveranitatea bizantină, iar ca semn de vasalitate se botează în rit ortodox bizantin. Acesta este şi un răspuns la catolicizarea regelui Ungariei, Stefan I**. Replica regelui Ştefan nu se lasă aşteptată, trimiţând împotriva lui Ahtum o oaste bine organizată, condusă de unul dintre cei mai capabili conducători de oşti maghiare: Chanadinus.

Asasinatul – arma maghiară de luptă

Învingător în toate luptele purtate, Ahtum îşi proclamă independenţa stabilindu-şi capitala în cetatea Morisena. Pentru o asemenea jignire adusă coroanei maghiare, în anul **1003, Ahtum este asasinat,** ducatul lui trecând sub conducerea lui Chanadinus.

O mai interesantă morală o au evenimentele desfăşurate între urmaşul lui Tuhutum, **Jula** şi regele Ungariei, **Stefan cel Sfânt.**

Dar să ne întoarcem la momentul Tuhutum.

După trecerea voievodatului lui Gelu în mâinile lui Tuhutum, urmaşii acestuia îl vor stăpâni respectând regulile vasalităţii maghiare. Nepotul lui Tuhutum, Jula cel Bătrân, fiul lui **Horca,** a avut la rândul lui doi nepoţi, Stefan, fiul fiicei lui căsătorite cu ducele Geza şi Jula, denumit cel Tânăr.

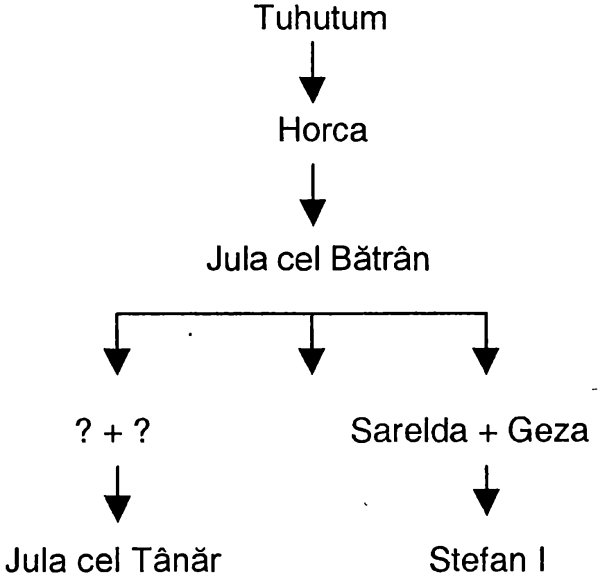

În anul 1000, cei doi veri vor fi în culmea gloriei şi a puterii. Jula va stăpâni cnezatul lui Gelu extins, precum *"dux magnus et patens"*, iar Stefan va fi rege al Ungariei. **În spiritul lui Ahtum, şi Jula se va împotrivi dominaţiei maghiare, iniţiind lupte de eliberare şi autodeterminare.** Considerat ca periculos pentru coroana maghiară, el va fi **capturat**, posibil prin trădare şi **dus la Alba Iulia şi creştinat cu forţa în rit catolic.** Pentru a nu mai constitui o ameninţare, **Jula va fi şi el asasinat** în anul 1003, eliminându-se o posibilă concurenţă la tronul maghiar.

Despre cel de-al treilea voievod menţionat în cronicile maghiare, **Kean**, se cunosc foarte puţine date, limitându-se doar la delimitarea spaţiului pe care-l administra: sud-estul Transilvaniei.

Fapt interesant în desfăşurarea acestor evenimente este **continuarea luptelor de eliberare de sub dominaţia maghiară şi respingerea oricărui statut de suveranitate al coroanei ungare**. De ce este important acest lucru? Pentru că **în acest refuz de a accepta ocupaţia maghiară vor fi implicaţi atât români, cât şi slavi, cumani, pecenegi, secui şi chiar maghiari**, cum a fost cazul lui Jula cel Tânăr.

Mixerul maghiarizării

De ce ridic acestă problemă? Deoarecè, **continuitatea maghiară în spaţiul european este o ciudăţenie**. Şi am să vă explic de ce.

Poporul maghiar, la origine, a fost un popor de rasă mongolă, având caracteristicile antropologice tipice acestei rase. **Pe parcursul timpului, acest caracter va dispărea,** în primul rând, datorită luptelor pe care le-au dus. Marea majoritate a luptătorilor veniţi din Asia vor pieri pe câmpurile Europei, fiind, la un moment dat, exterminaţi de pecenegi şi de armatele franco-germane. În acest moment, **elementul mongol se va substitui prin infiltrarea elementului turcic sau caucazian** (să ne amintim de khazari), **evreiesc** (idem momentul khazar), **german şi slav** (prin asimilarea locuitorilor pustei panonice), **valah** (prin maghiarizări forţate şi acceptate benevol) etc. Numai astfel se poate explica de ce actualul popor maghiar are aceleaşi caracteristici fizionomice asemănătoare cu popoarele dimprejur şi europene, singura particularitate fiind limba de origine ugro-finică pe care au adoptat-o toţi cei convertiţi.

Aşa se explică de ce mulţi dintre conducătorii lor au fost de origine khazară: Usubuu, Velus, Bulcsu. Fiind acceptaţi de masa

maghiară, ei s-au deplasat împreună cu aceştia spre Europa. **Astfel, se explică şi existenţa monumentelor funerare evreieşti prezente pe teritoriile ţării noastre** (nordul Transilvaniei şi al Moldovei) **începând încă din secolul al X-lea. Mulţi dintre primii regi maghiari vor fi de origine evreiască: Samuel, Solomon, Coloman.***

Fenomenul maghiarizării, asemănător celui uzitat de evrei prin convertirea la iudaism, a fost necesar implicit pentru salvarea populaţiei de la dispariţia de pe scena istoriei.*

În Ardeal, maghiarii au dus permanent o politică de deznaţionalizare, trecând în rândurile lor, forţat sau în schimbul acordării unor privilegii, mari mase de populaţii româneşti, cumane, slave, secuieşti. Nu este lipsit de interes să prezentăm **lista primilor regi maghiari,** pentru a înţelege implicaţiile unei astfel de substituiri istorice. Primii patru regi sunt descendenţii direct ai maghiarilor originari din Asia: **Arpad, Zsolt, Taksany şi Geza;** următorii poartă deja nume latineşti, fie de împrumut, fie că au o origine valahă**: Ştefan, Petru, Andrei**; următorii sunt cei amintiţi mai sus, de origine evreiască: **Samuel, Solomon, Coloman**; urmează o combinaţie internaţionalistă: **Otto, Ludovic, Sigismund de Luxemburg** (germani); **Venceslav, Vladislav** (slavi); **Ladislau** (cuman); **Carol Robert** (franco-italian); **Iancu de Hunedoara, Matei Corvin** (români) şi lista ar mai putea continua...

Tot aşa se prezintă lista şi **în Transilvania; majoritatea principilor şi guvernatorilor acestei provincii vor fi de origine română. De altfel, majoritatea familiilor de viţă nobilă maghiară au o ascendenţă românească.**

Trecerea multor cneji şi mici nobili români în rândurile nobilimii maghiare s-a făcut fie cu sabia, fie în asigurarea nepierderii vechilor privilegii. **Numele vechilor cnezi de Maramureş au fost maghiarizate:** Dragoş a devenit Dragfy; cel al cneazului Vladislav Românul din Zlaşti s-a adaptat la Zaladi; numele voievodului de Hunedoara a devenit Hunyadi, precum s-au maghiarizat şi numele familiilor Cândea în Kendefy, Zeicu în Zeyc, Pop în Papp, Crai în Kiraly.

Iar originea acestei ciudăţenii se află în povestea de începuturi a descendenţei maghiare.

---

* **N.edit.:** (Re)citiţi capitolul introductiv de la *"Marile Mistere ale Piramidei Oculte"* şi veţi înţelege întregul fenomen, de la Geneză şi în integralitatea lui...

Stefan cel Sfânt – strănepotul lui Gelu !

La moartea lui Gelu, Tuhutum avea să-l căsătorească, pentru a linişti spiritele băştinaşilor, **pe Horca cu una din fiicele voievodului român**. Din această alianță, avea să se nască acel personaj misterios care va fi numit, de cronica lui Anonimus, **Jula**. Mulți cercetători au lansat diferite ipoteze privind numele acestui personaj istoric real, care mai de care mai interesantă. Deosebit este faptul că atât *Chronicon Budense,* cât şi *Chronicum Pictum Vindobonense* **asociază numele marelui duce maghiar cu oraşul Alba Iulia.** Nu este exclus ca acest conducător să fi fost educat în spirit românesc iar numele lui de origine să fi fost **de fapt Iuliu,** povestea descoperirii de către el a cetății Alba Iulia, fondată de către romani, fiind un fapt perfect normal. **Valahii transilvăneni nu puteau dezvălui locul unei cetăți sacre decât uneia dintre ei.** Ca dovadă: maghiarii au rebotezat oraşul după numele redescoperitorului – *Gyulafehérvár* – **oraşul alb a lui Iuliu.** Iată cum, **nu este exclus ca originea primului rege catolic maghiar, vorbim despre Stefan I, să fie de sorginte valahă.** De altfel, vărul lui, Iuliu (Jula) cel Tânăr a demonstrat-o cu prisosință.

De ce m-am legat de aceste amănunte: pentru că nu putem înțelege statutul Principatelor Transilvaniei decât explicând cauzele care i-au conferit acest drept.

Istoria se măsoară prin ciudățeniile ei şi nu prin evenimentele normale şi clare. **Cum poate fi clasificat gestul învingătorului lui Ahtum, Chanadinus, atunci când, omagiindu-l pe regele lui catolic, porneşte împotriva Transilvaniei, iar odată ajuns aici şi învingător, nu găseşte alt lucru de făcut decât să construiască şi să ctitorească, la Morisena, o mănăstire ORTODOXĂ !**

După moartea lui Stefan I, românii reiau lupta de eliberare a Transilvaniei, coalizând în jurul lor toate forțele existente. Astfel, în anul **1068**, o alianță valaho-pece-negro-cumană zdruncină siguranța coroanei maghiare, obținând victorii după victorii, obligând elementul maghiar să se retragă din Transilvania. În această situație, armata maghiară pătrunde în Principat, obligând alianța valahă şi cumană să se retragă. Bătălia decisivă se va da lângă oraşul Dobuka, pe muntele Kyrieleys, bătălie câştigată de regele Solomon. Interesant este faptul că această alianță a fost condusă, se pare, de un **conducător de origine valahă**, pe nume **Osul**.

Principatul Transilvania

Sub regii maghiari Ladislau I (1077 – 1095) **şi Coloman** (1095 – 1116), **procesul de maghiarizare se intensifică, sporind efectul dominaţiei maghiare. Conştienţi de imposibilitatea alipirii Ardealului coroanei maghiare, i se conferă acestei provincii statutul de Principat,** care îi asigură autonomia, dar cu recunoaşterea suveranităţii maghiare.

Primul principe transilvănean va fi, începând din anul 1111, **Mercurius** (oare maghiar get-beget ?).

Dar să părăsim spaţiul intracarpatic, pentru a vedea ce se petrece în afara lui, chiar dacă lipsesc cu desăvârşire documentele acestei epoci, în acest spaţiu.

Evoluţia societăţii româneşti în pragul mileniului II, condiţionează necesitatea formării unor nuclee generatoare de viitoare state centralizate feudale. Această centralizare se va face fortuit, în scopul apărării populaţiei în faţa triburilor migratoare. Organizarea mai complexă a societăţii valahe implică existenţa unor conducători numiţi, de acum, **ducl, cneji, voievozi ori jupani**.

Această organizare care duce la apariţia primelor cnezate şi voievodate este pomenită în cronicele ruse, maghiare şi bizantine.

Prezentând luptele dintre cneazul rus Sviatoslav şi triburile cumane, cronica lui Nestor *("Povestea vremurilor trecute")* menţionează **existenţa a nu mai puţin de 80 (!) de oraşe-cetăţi în Câmpia Munteniei, puternic dezvoltate social şi economic**. Acest fapt nu ne poate convinge decât de existenţa unor puternice voievodate, conduse de pricepuţi voievozi.

Dobrogea – între Bizanţ şi migratori

Este cazul să amintesc şi situaţia altei provincii româneşti, **Dobrogea**, teritoriu get care a intrat în componenţa provinciei romane Moesia. Numele provinciei vine de la numele conducătorului valah Dobrotici.

Prima menţiune medievală legată de acestă provincie, aflată sub ocupaţie bizantină, vine din anul **943**, odată cu amintirea unui conducător al regiunii, pe nume ***"jupan Dimitrie".***

Odată luată în posesiune de cumani şi pecenegi, aceştia iniţiază o revoltă populară îndreptată împotriva dominaţiei bizantine. Condu-

cătorii acestei revolte, organizată între anii **1073-1074,** sunt pomeniți în cronica *"Alexiade",* întocmită de Ana Comena, sub numele: **Tatos** – stăpânitor al Durostorului, **Satza** – stăpânitor al Vicinei, şi **Sesthlav.**

Dominația cumană durează puțin, până în jurul anului 1100, când aceştia părăsesc teritoriul țării, migrând spre sud.

Dobrogea trece din nou sub stăpânire bizantină, fiindu-i hărăzit să se reîntoarcă la patria-mamă abia în timpul lui Mircea cel Bătrân.

Capitolul XVI

DACIA, PRIMA ŢARĂ CREŞTINĂ DIN EUROPA

Motto: *"Căci este scris: Domnului Dum-nezeului tău se te închini şi numai Lui să-i slujeşti."*
Iisus Christos
(*"Noul Testament"*)

Sf. Andrei – "Apostolul Lupilor"

Cunoaştem, din capitolul închinat lui Zamolxe, originile religiei geto-dace din cultul închinat "ZEILOR CELOR MARI" de către pelasgi şi "reforma" religioasă şi socială realizată de Zamolxe. Putem afirma, fără nici o rezervă, că **Zamolxe a pregătit creştinarea poporului său. Astfel, preoţii lui, numiţi *"KTISTI"* -ctitori, ziditori, întemeietori-, adoptau o ţinută stoică, această castă fiind la mare cinste între daci. Pometiişi sub numele de *"PLEISTOI"*, Josephus Flavius îl compară cu secta precreştină a esenienilor, căreia ar fi aparţinut atât Ioan Botezătorul, cât şi Iisus Christos**, sectă despre care se fac atât de multe speculaţii în ziua de azi.

Cert este faptul că **Dacia, prima ţară creştină din această zonă balcanică *, a fost creştinată paşnic şi nu cu sabia.** Astfel încât, dacii au fost *"primii creştini din această regiune a Europei. Celelalte popoare vecine numai după multe secole au fost botezate."* (Mircea Eliade).

Aşa cum arată Eusebiu, **i s-a hărăzit ca lucru creştinarea Daciei Apostolului Andrei**: *"Sfinţii apostoli, discipoli ai Salvatorului nostru, erau atunci dispersaţi pe tot pământul. Lui Toma, după tradiţie i-a revenit ţara parţilor; Andrei a primit Scythia; Ioan, Asia, unde a trăit şi a murit la Efes."*

Dar să vedem cine era acest Andrei ? De origine pescar, frate al lui Simon Petru, supranumit de primii creştini *"Întâiul Chemat"*, **Apostolul Andrei a predicat, pe la mijlocul sec. I, în Grecia, Asia Mică, Schytia Mică (Dobrogea) şi Schytia Mare**. Împărtăşind sfârşitul tragic al Mântuitorului, moare şi el crucificat de romani pe un instrument de tor

---

* **N. edit.:** Iar Balcanii au fost prima zonă creştinată din Europa...

tură în fomă de X, aşa-zisa Cruce a Sfântului Andrei. Creştinarea dacilor avea să-i aducă lui Andrei, supranumele de "***Apostol al Lupilor!***" *

Dar sămânța aruncată de el prinde roade şi, pe parcursul timpului, mulți daci devin adepți ai creştinismului. Deşi, cultul lui Zamolxe este practicat în mod oficial, o mică parte din daci, convertiți de misionari, încep să se închine lui Dumnezeu (din latinul *Dominus et Deus* – Stăpân şi Zeu).

Primele comunități creştine au fost persecutate de împărații romani iar practicanții ucişi. **Pe teritoriul Daciei, brațul romanilor e mai scurt, creştinii putând să-şi desfăşoare activitățile legate de cult mai în voie**. Totuşi, în timpul domniilor lui Domițian şi Galerius, creşte intensitatea persecuțiilor față de creştini, ajungând şi în Dacia, mulți adepți ai lui Christos fiind martirizați.

Ei bine, însă, **Galerius este cel care dă PRIMUL EDICT DE TOLERANȚĂ față de creştini şi nu Constantin cel Mare**, care oficializează religia creştină pe tot teritoriul Imperiului Roman. Aceasta este realitatea istorică şi nu alta.

Aşa cum afirmă Lactanțiu, **Galerius a fost cel mai înverşunat duşman al creştinismului. Care a fost motivul schimbării atitudinii lui față de creştini, cu câteva zile înainte de moarte** ? Primirea iertării de la creştini ? Nu este cazul. Galerius, educat în spiritul lui Zamolxe, ştia că va merge la el după moarte şi nu avea nevoie de lumea unui zeu străin. Sau poate motivul toleranței lui față de creştini a fost de inspirație divină, asemenea semnului primit de Constantin cel Mare pe câmpul de luptă (acea cruce care a acoperit cerul)... **

Goții – creştinați de "lupul" Wulfila

Anul morții lui Galerius, 311 d.Hr. este anul naşteii lui Ulfila (Wulfila), viitor episcop şi propovăduitor al creştinismului, **jumătate dac după mamă** (după I.C.Drăgan), **jumătate got. Ulfilas este cel care traduce Biblia în limba dacilor şi a goților**. Să vedem ce afirmă,

---

* **N.edit.:** Lupul, inclus şi în steagul de luptă al dacilor, ca vechi simbol războinic, îi reprezenta pe geto-daci.

** **N.edit.:** Există şi o altă explicație, mai pragmatică, valabilă şi pentru Constantin cel Mare: la 311, creştinii reprezentau o parte importantă în populația Imperiului Roman, erau în plină expansiune şi persecutarea lor în continuare ar fi dus la dezbinarea şi chiar desființarea Imperiului...

legat de aceasta, Radu Stan Carpianu: *"Ţinând seama că* ***Geţii*** *(respectiv Goţii)****, dispuneau de o scriere*** *(preluată de la Deceneu şi mai departe) în care s-au scris diferite opere (aşa cum s-a arătat) şi* ***în care Ulfilas a tradus Biblia în limba Goţilor*** *(înainte de a fi episcop Sf. Nichita), este posibil ca* ***fraţii Metodiu şi Chiril,*** *când au întocmit alfabetul slavon (în sec. IX –X), să fi ţinut seama de scrierile care existau în această parte a Europei în acest sens, ceea ce a făcut ca şi* ***Vlahii (românii), urmaşii Geţilor,*** *să preia această scriere (chirilică), asemănătoare cu cea getică şi greacă şi s-o folosească în biserici şi în administraţia de stat până în sec. XIX, când a fost înlocuită oficial cu cea latină."*

Iată o transformare a scrierii vechi pelasge-protodace în scriere greacă, runică (la goţi) şi chirilică.

Preoţii dobrogeni pun bazele Ortodoxiei

Imediat după dispariţia lui Ulfilas, rolul de conducător al spiritualităţii creştine este preluat de către **Ioan Cassian** din Constanţa, născut în anul 360 în Dobrogea şi decedat în anul 435, la Marsilia. Ctitor al catedralei Sf. Victor din Marsilia şi discipol a lui Ioan Gură de Aur, a publicat peste 80 de lucrări filosofico-religioase.

Lucrarea lui Ioan Cassian va fi ulterior preluată, în sec. IV –V, de către **Sf.Niceta,** episcop al Daciei de Sud, iar în sec. VI de **Dionisie Românul**, mare doctrinar şi cărturar al Bisericii.

Scindarea Imperiului Roman provoacă şi scindarea Bisericii, fiecare din cele două jumătăţi ale Imperiului asumându-şi rolul conducător în propovăduirea religiei creştine, prin existenţa unui Patriarh la Constantinopole şi a unui Scaun Pontifical la Roma. Începând din anul 857 şi culminând cu anii 861 şi 866, luptele interne, tăcute, dintre cele două Biserici duc la **Marea Schismă din anul 1054,** când Marele Patriarh al Constantinopolelui, Cerularie, închide toate bisericile şi mănăstirile de rit latin de la Constantinopole. Ca răspuns la acest fapt, Cerularie a fost excomunicat de către Leon al XI-lea, în acel moment, Papă la Roma.

Datorită zonei în care era aşezată, Valahia intra în sfera de influenţă a Bisericii Bizantine de rit ORTODOX (greco-oriental) – dreptcredincioasă.

Dar să vedem ce spune Dan Zamfirescu, în cartea sa, despre acest moment:*"Dacă, urmând bătrânilor noştri, am vedea în unele întâmplări ale istoriei degetul lui Dumnezeu, atunci întemeierea Ţărilor*

Române în nordul Dunării şi consolidarea lor împotriva imixtiunilor lumii catolice în cursul veacului al XIV-lea, adică veacul in care turcii pun piciorul pe pământ european, ne-ar apare ca o astfel de întâmplare cu un tâlc de găsit pe alte tărâmuri."

Bizanţul – distrus de... occidentalii catolici

Să ne amintim unul din motivele conflictului dintre regele maghiar Stefan şi voievodul transilvan Ahtum. Ca răspuns la botezul regelui maghiar în rit catolic, Ahtum se botează ca ortodox. " *Statele române se nasc într-o vreme de puternică expansiune occidentală, în umbra Ungariei şi Poloniei din care, aderarea la catolicism făcuse, în adevăr, în această vreme, «mari puteri» ale Europei medievale. (...) Propaganda catolică, interesele de stat, o serie întreagă de realităţi puneau pe domnii români în dilema Orient – Occident, Ortodoxism – Catolicism. Ei au ales Ortodoxia, Răsăritul, Bizanţul şi au întors armele chiar împotriva Occidentului şi Catolocismului la Posada."* (şi de câte ori a mai fost nevoie, pentru apărarea intereselor naţionale. - n.a.) (Dan Zamfirescu).

Atât în Ţara Românească, cât şi în Moldova, Ortodoxia se va decide prin puterea armelor. În urma victoriei lui Basarab I asupra ungurilor, fiul lui întemeiază, în anul **1359, Mitropolia Munteană Ortodoxă; iar în acelaşi timp, Bogdan *"Descălecătorul"* se intitulează Domn al Moldovei, independent de amestecul regilor catolici maghiari. În Transilvania, acceptarea ortodoxismului ca formă de luptă împotriva ocupantului maghiar devenise o problemă de ordin naţional încă din jurul anului 1000.** În ciuda faptului că autorităţile maghiare au dus, timp de 807 ani, o politică de deznaţionalizare şi maghiarizare a elementului românesc, **ei nu au reuşit nici măcar să-i convertească la catolicism**. În cele mai grele momente ale istoriei sale, Ardealul şi-a păstrat religia Drept – Creştină.

" ***Caracterul domniei româneşti este, deci, bizantic şi nu occidental*** *şi acest fapt explică diferenţa profundă ce o constatăm între profilul lui Mircea cel Bătrân, a unui Ştefan cel Mare, a unui Brâncoveanu şi al regilor apuseni.*

Ceea ce lipseşte tuturor este spiritul de aventură, de cucerire, de căutare a gloriei armelor – toţi sunt nişte apărători de ţară, nişte paznici ai integrităţii pământului lor, al dreptului ce-l aveau asupra acestui pământ*. Când, la Nicopole, Mircea participă la cruciadă, avea de-a face în mod evident cu două lumi: o lume pentru care războiul era o*

aventură, o faptă «"suprameritorie», extraordinară, aducătoare de glorie şi o altă lume care îşi apăra «nevoile şi neamul». Una este educată de Bise-rica Catolică, cealaltă de Ortodoxie." (Dan Zamfirescu)

Ocuparea Constantinopolelui şi a Imperiului Bizantin de către turci va muta inima Ortodoxismului, pentru un moment istoric, în Ţările Române. Războaiele domnitorilor români împotriva turcilor, misiune nobilă de oprire a Islamului la Porţile Europei, o vor face-o **fără nici un sprijin occidental. În momentele de cumpănă pentru români şi întreaga Europă implicit, regii catolici refuză să dea o mână de ajutor domnitorilor ortodocşi, preferând o alianţă cu musulmanii! Mulţi domnitori aveau să fie îndepărtaţi de la domnie şi ucişi datorită aranjamentelor occidentale. . .**

În concluzie: *"Nu se poate repeta îndeajuns acest lucru:* ***nu turcii au distrus Bizanţul, ci occidentalii*** *! Turcii n-au fost decât profitorii conflictului religios, economic şi politic, dintre Orientul Bizantin şi Occidentul Latin."*

(Dan Zamfirescu)

Capitolul XVII

IMPERIUL VLAHO – BULGAR

Motto: *"Zice-va neştine: prea târziu iaşte! După sutele de adevărate, de atâtea veacuri ? Răspunz: Lăsat-e puternicul Dumnezeu iscusita oglindă minţii omeneşti, scrisoarea, dintre care, dacă va voi omul, cele trecute cu multe vremuri le va putea şti şi oblici."*

Miron Costin

("Letopiseţul Ţării Moldovei")

"Lovitură" pentru istoria oficială

Iată cum o " scrisoare", după cum afirmă Miron Costin, în cazul nostru o inscripţie, poate da peste cap istoria unui întreg popor. Dar să vedem despre ce este vorba.

În anul **1687,** amiralul veneţian Francesco Morosini cumpără, **din Pireu, doi lei din piatră, aşezându-i în faţa intrării principale a Arsenalului din Veneţia.** Abia foarte târziu, în anul **1924,** este semnalată, de către profesorul Em.C. Grigoraş. în lucrarea *"Criptografia şi istoria românească",* **o inscripţie pe capul unuia din lei.** Inscripţia fiind parţial ştearsă de vitregiile timpului, nu a putut fi tradusă în totalitate, ci doar fragmente, primul fiind: *"1128 egipsia iglisia i Valakia"* (biserica egipteană şi valahă), iar al doilea *"1113 Nicolai Basarab ot Vdi ot Bulgaria"* (Nicolae Basarab al Valahiei şi Bulgariei).

Şi totuşi, până în ziua de azi nimeni nu a căutat să o interpreteze, pentru a descripta ce conţine; ea a rămas uitată. Ce se poate înţelege din acest fragment de inscripţie ? Anul 1128 pare să reprezinte anul terminării bisericii, de rit arian, după cum ne explică textul, dar cu specific valah. În general, pe frontonul isericilor noastre sunt menţionaţi anul începerii construcţiei, anul terminării, ctitorul şi numele constructorilor. De ce este prezentă această inscripţie pe unul din lei ? Mai mult ca sigur că ei reprezentau un dar omagial făcut bisericii de către voievodul Nicolae Basarab.

Cine este acest Nicolae Basarab ? **De unde apare el în anul 1113, când primul domnitor cunoscut cu acest nume în istoria țării este Basarab I, fiul lui Tihomir, care devine donmn în 1310 ?** Titulatura lui Nicolae Basarab este simplă şi clară:" *domn al Valahiei şi Bulgariei".* Iată cum Basarab I, voievodul care era considerat până acum întemeietorul Țării Româneşti devine Basarab al II-lea, iar **întemeierea Țării Româneşti, s-a făcut mult mai timpuriu** !

Se pare că, la origine, numele de Basarab este cumanic, părere fundamentată de Nicolae Iorga şi P.P. Panaitescu: *"Numele Basarab era un nume propriu, de botez, pe semne împrumutat de la cumani, ceea ce nu înseamnă că purtătorii lui erau cumani, precum numele slave Dan, Vladislav, Mircea, nu înseamnă că avem a face cu domnitori de neam slavon."* În lexicul limbii noastre există şi alte nume cumanice preluate de localnici: Bărăgan, Teleorman, Caracal, Caraiman, Vaslui, Călmățui, etc.

Cert este faptul că, **în anul 1113, Nicolae Basarab este domnul Valahiei şi Bulgariei.** Lipsa de documente ne obligă să ne folosim deducția şi mai ales intuiția. Ştim că, în jurul anilor 1100, cumanii ocupau încă unele regiuni din Câmpia Română, cât şi din Bulgaria, fie în comunități restrânse, fie înglobați în marea masă a băştinaşilor. Nu este exclus ca acest Nicolae Basarab să fie rezultatul unei căsătorii mixte dintre un conducător cuman şi o femeie valahă, pentru a putea ulterior avea pretenție la domnia peste Bulgaria şi implicit a cumanilor aşezați aici în Valahia. De origine curat cumană nu putea fi, deoarece **cumanii, fiind de neam turcic, nu ctitoreau biserici creştine**. Oricum şi oricine ar fi fost, anul **1113** îl găseşte pe Nicolae Basarab ca domn al Valahiei şi Bulgariei şi inițiator al viitorului Imperiu Valaho-Bulgar al Asăneştilor.*

---

* **N.edit.:** Pe la 149 î.Hr., peste ținuturile de la nordul Peninsulei Balcanice domnea regele **Barsaban** (Isidor din Sicilia). După aprecierile lui N.Densuşianu, el este un Basarab, familie domnitoare extrem de veche, a cărei origine N.Densuşianu o identifică în **Spargapeithes** (sec. V î.Hr.), un rege de pe Mureş. Datorită schimonosirii, de către greci, a denumirilor geto-dace, acest nume ar fi fost, la origine, **Zarabi-Sbarab-Sabar,** apoi **Basarab.** Iordanes considera că Zarabii erau "*o tulpină veche, glorioasă, avută şi puternică, din care se alegeau, după o ordine stabilită, regii şi marii sacerdoți ai dacilor".*

Geograful Ravenna *("Cosmographia")*, pe baza izvoarelor greceşti, aminteşte de **bassarini,** popor aflat în nordul Scytiei Mari (de la Dunăre).

Chalcocondyl Demetrios (1424-1511), istoric bizantin grec, în 1444, îl numeşte pe Dan-Vodă (Ț. Românească) drept ***"fiul lui Saraba",*** în loc de Basarab.

La 1474, Matei Corvin aminteşte de un ***"Basa al României".*** Deci, numele de Basarab nu provine de la vreun cuvânt comun...

"Misii (traci) acum valahi se cheamă..."

Evenimentul mai sus prezentat, cât şi următoarele ne arată că **valahii (adică românii) nu erau aşezaţi şi organizaţi ca stătulețe doar la nord de Dunăre, în Muntenia şi Moldova sau Transilvania, ci şi în sudul Dunării, undeva lângă Ţaratul Sârb. Întreaga zonă este controlată de administrația bizantină**, atât politic şi economic cât şi militar. **Înrăutățirea acestor condiții şi pierderea unor drepturi privilegiate pe care le-au avut valahii din această zonă** (privilegii dăruite de împărații Comneni, care se pare că la origine erau valahi), **au dus la răbufnirea unor revolte, revoltă inițiată şi condusă de frații valahi Petru şi Asan**. Surprinzător este faptul că **istoricul bizantin Choniates, martor ocular** al răscoalei, prezintă în mod favorabil acțiunea valahilor, **condamnându-l pe propriul lui împărat**: *"şi pe sub mână, din lăcomie, a jefuit* (împăratul Isac II, din dinastia Angelos-n.a*) între altele şi oraşele din părțile dinspre Anhialos, făcând în acest chip, sieşi şi romeilor, neâmpăcați duşmani pe acei barbari ce locuiesc peste tot cuprinsul muntelui Haemus şi care înainte se numeau* ***misi*** (altă veche denumire dată geto-dacilor-n.a), ***iară acum valahi se cheamă.*** *Aceştia, bizuindu-se pe strâmtori şi sumeţindu-se în* ***cetățile lor,*** *de care* ***foarte multe sunt şi se înalță drepte pe stânci prăpăstioase*** *şi altădată s-au încumetat de a se împotrivi romeilor, dar atunci dându-li-se prilej binevenit, cum se zice că a fost dat lui Patrocle, cu răpirea turmelor şi bântuirea lor,* ***au făcut răscoală înfricoşată.*** *Cei care au iscodit răul şi au vânzolit întreg neamul, erau unul Petru şi Asan, doi frați din aceeaşi semințe, care* ***nevrând să facă începutul fără cuvânt,*** *se înfățişează la împărat pe când acesta petrecea la Kypsella. Dânşii îi cer dreptul* ***să fie oştiți alături de romei şi prin carte împărătească să li se dea un loc de moşie cu venit puțin, din muntele Heamus,*** *dar* ***cererea lor fu respinsă,*** *fiind dumnezeiasca putere mai presus de cea a omului. Deci, văzându-se ne luați în seamă, dânşii începură a cârti; şi pe când din nou stăruiau în cererea lor, au îndrăznit pe negândite să rostească chiar cuvinte care trădau răzvrătirea şi tot răul ce avea de gând să facă la întorsul acasă. Dintre amândoi, cel mai cutezător şi mai crud era Asan, care pedepsindu-se pentru neobrăzare a şi fost pălmuit din pumnca lui Ioan Sevastocratul (...) dar mulțimea de rele ce au făcut romeilor aceşti blestemați şi nelegiuiți, cu ce cuvânt s-ar putea spune?"* (după G.I.Brătianu).

Toată această prezentare făcută de un cronicar străin este asemănătoare, dacă nu identică, cu celelalte relatări din istorie legate de comportamentul românilor. În ciuda necazurilor suferite, ei nu se ridică asupra stăpânitorilor, ci caută inițial un dialog. Numai poporul care a creat proverbul *"capul plecat sabia nu-l taie"* poate să încerce în cele mai cumplite momente de urgisire suferite de el să negocieze.

"Furia dacică" învinge (şi) Bizanțul

Românii iubesc pacea şi, pentru a avea o viață liniştită şi calmă, fără prea multe pretenții, vor suporta, în tot decursul istoriei, toate mijloacele represive îndreptate asupra lor de către diferiți dominatori. Dar, şi aici este un dar, fapt atât de bine confirmat şi de cronici, **în momentul când răbdarea românilor ajunge le muchie de cuțit, nu cunosc îndurarea**. Războaiele duse de neamul nostru au fost de un curaj şi de o vitejie fără seamăn, **românii, netemători de moarte,** luptând în cele mai grele condiții: puțini sau fără arme, dezbrăcați sau lipsiți de hrană, ura împotriva duşmanului de orice fel transformându-i pe câmpul de luptă în adevărate fiare neîmblânzite. **În asemenea momente grele pentru poporul lor, furia românilor, acea *"furor dacicum",* este fără milă, spulberând totul în cale**. Într-o istorie dominată de puteri expansioniste, **poporul român a fost întotdeauna mica buturugă**. Sunt concluzionante, în acest sens, ultimele cuvinte ale textului cronicarului bizantin: *"mulțimea de rele ce au făcut romeilor acei blestemați şi nelegiuiți* "(adică valahii). Şi stăm să ne gândim: ce au cerut, valahii Marelui Împărat, în afară de libertatea dreptului de a trăi paşnic? Nimic altceva! Ori, după ce bizantinii, din lăcomie, jefuiesc oraşele şi satele valahe, mai au tupeul să se plângă de tratamentul aplicat lor de cei pe care ei însăşi i-au maltratat. Oare termenul de *"blestemați şi nelegiuiți"* e necesar să se aplice valahilor sau bizantinilor care au provocat această revoltă?

Valahii pornesc răscoala, care aprinde întreaga zonă cuprinsă între Dunăre şi Grecia. Oraşe şi aşezări, unde populația bizantină era majoritară, sunt distruse şi pustiite. Aliați cu bulgarii, trec prin foc şi sabie Imperiul Bizantin din Balcani. **Victorioşi în toate luptele purtate împotriva armatelor bizantine, răsculații proclamă întemeierea unui stat comun**: *"Dumnezeul bulgarilor şi al valahilor a binevoit această libertate şi a încuviințat scuturarea jugului celui de mult (în scopul de) a se uni, hotărâți, de această dată, **de a reînființa Imperiul Misienilor şi***

al Bulgarilor, după cum fusese mai înainte" (Choniates). Când? Pe vremea lui Nicolae Basarab? Mai mult ca sigur!

Dar, nu la mult timp de la această proclamație, trupe bizantine numeroase şi bine echipate militar intervin şi obligă retragerea oştirii aliate valaho-bulgare, în munți. Chemați de glasul sângelui, Petru şi Asan, trec Dunărea în nord, după ajutor. Cronicarul ne povesteşte că, **găsind înțelegere la voievozii munteni, Petru şi Asan se întorc în sudul Dunării cu o oştire puternică, valaho-cumană**, care se uneşte cu răsculații. **Armata generalului bizantin Cantacuzen este atrasă în cursă, înfrântă şi distrusă.** Anul acestei bătălii este **1186.**

Din cele relatate, ne punem întrebarea, cum se numeau voievozii nord-dunăreni şi cât de bine erau organizate voievodatele lor, dacă şi-au permis trimiterea unei oştiri valahe în ajutorul fraților din sud ? Prezența cumanilor ne confirmă existența lor prea asimilată în marea masă a valahilor.

După patru ani de hărțuieli duse de armata bizantină împotriva statului valaho-bulgar, rămase fără rezultat, **împăratul Isac Anghelos** organizează, în anul **1190,** o campanie de pedepsire" a obraznicilor", condusă de el însuşi. Atrasă din nou într-o capcană de către valahi şi bulgari, pe un teritoriul muntos, impropriu desfăşurării armatei bizantine, aceştia sunt decimați fără milă iar **însuşi împăratul scapă cu greu cu viață.**

Imperiul valaho-bulgar

După acest dezastru, Bizanțul renunță la pretențiile teritoriale şi de supunere a valahilor şi bulgarilor, retrăgându-şi din zonă toate trupele, la granița nouă a Imperiului Bizantin. **Imperiul valaho-bulgar se consolidează, înglobând în el şi alte teritorii cu o majoritate valahă. În urma asasinării conducătorilor lui, Petru şi Asan, în urma unui complot** de care sigur nu era străină mâna bizantinilor, în anul **1197,** cel care va prelua destinul acestui stat comun va fi **Ioniță,** cel de-al treilea frate al lor, glorificat de tradiția populară cu numele de ***" Caloianul".***

Pentru a-şi consolida poziția statului în fața puterii Bizantine, Ioniță duce tratative cu occidentalii în scopul primirii unui ajutor. Astfel se ajunge ca Papa Inocențiu al III-lea să-l trimită, în anul **1204,** pe Nunțiul papal Leon, Cardinal de Santa Croce, care, pe data de **8 noiembrie**, îl încoronează pe Ioniță cu titlul de *"Dominus Bulgarorum et Blacorum".*

Între două rele, Ioniță Caloianul îl alege pe cel care i se pare, pentru un moment, mai puțin negru, aliindu-se cu occidentalii împotriva bizantinilor. Dar această alianță va sfârşi altfel decât se aştepta şi se va întoarce împotriva lui. Papa Inocențiu al III-lea îl pune pe Ioniță în legătură cu *"Împăratul Latin"* al Bizanțului, **Balduin de Flandra,** cavaler cruciat, care, împreună cu oştile sale, ocupase Constantinopolul în numele catolicismului. Dar Balduin se simte jignit la gândul că trebuie să se alieze cu un "rob", neconsiderându-l pe Ioniță de spiță nobilă, după criteriile lui, şi-l amenință cu ocuparea statului valaho-bulgar.

Dându-şi seama că a fost atras într-o tabără greşită, Ioniță îşi reanalizează spiritul ortodox al credinței sale şi caută, prin toate mijloacele, să încheie o alianță cu bizantinii împotriva latinilor. Iar pentru a-i convinge pe aceştia de loialitatea faptelor sale, **atacă trupele occidentale care înconjuraseră oraşul Adrianopole**, greu apărat de bizantini, **şi îl înfrânge pe cruciați capturându-l pe însuşi Balduin şi trimițându-l la o închisoare în Târnovo**, la acea vreme capitală a Imperiului valaho-bulgar.

În acest moment, probabil conştient de puterea lui, **Ioniță inițiază o serie de campanii de eliberare a oraşelor şi provinciilor de sub stăpânirea cruciaților. Asemenea lui Galerius, urma să creeze un Imperiu valah extins în Balcani**. Bizantinii realizează primii acest scop al lui Ioniță şi, conştienți de pericolul valah, încheie o pace cât de cât acceptabilă cu cruciații, aliindu-se cu aceştia şi pornind împotriva lui Ioniță. Dar fără prea mult succes, pentru că, la acea dată, în Balcani, Caloianul era singurul stăpân şi **Imperiul valaho-bulgar avea cea mai puternică forță militară a momentului**. Abia în anul **1207**, puterea valahă scade oarecum, prin **moartea lui Ioniță, asasinat şi el ca şi frații lui, în urma unui complot.**

În ciuda dispariției lui Ioniță, **Imperiul valaho-bulgar, sub conducerea lui Borilă, va rezista tuturor presiunilor latino-bizantine. Astfel încât, la intervenția Papei, ostilitățile încetează, fiecare din părți păstrându-şi teritoriul şi suveranitatea**. Ca o garanție a acestei păci, se mediază o căsătorie între fica lui Borilă şi împăratul Henric de Flandra (fratele lui Balduin). La refuzul, din nou (!), al lui Henric de a lua de soție o femeie de obârşie atât de incertă, supuşii acestuia (Robert de Clari) i-au replicat: *"Ba, Sire, s-o faceți, pentru că **aceşti oameni sunt cei mai temuți şi mai tari ai întregului Imperiu şi chiar ai pământului."*** (după G.I. Brătianu).

La moartea lui Borilă, statul Asăneştilor mai cunoaşte o scurtă perioadă de înflorire sub conducerea lui **Ioan Asan al II-lea** (1218 – 1241), care iniţiază, în lunga lui domnie, o serie de măsuri politice şi economice favorabile dezvoltării statului său. Iar acest lucru nu poate decât să atragă mânia împăratului bizantin, Ioannes al III-lea Dunkas Vatatzes, care realiza influenţa puterii statului valaho-bulgar chiar în coasta Imperiului. Deplasând o puternică armată, se angajează într-o luptă decisivă cu forţele valaho-bulgare la Klokotniţa, aşezare de pe râul Mariţa. **Oştirea lui Ioan Asan al II-lea iese învingătoare iar trupele bizantine sunt distruse,** puţinii supravieţuitori fugind la Constantinopole şi istorisind împăratului trista soartă a campaniei. **Bizanţul nu va mai organiza nici-o campanie împotriva statului Asăneştilor, care rămâne, până la moartea lui Ioan Asan al II-lea, cea mai puternică forţă din Penisula Balcanică. După moartea lui Ioan Asan al II-lea, în anul 1241, tătarii pătrund în statul valaho-bulgar, ocupându-l până în jurul anului 1320.** Mulţi conducători valahi se retrag în munţi, împreună cu comunităţile lor sau trec în Valahia de peste Dunăre.

Şi în zilele de azi mai există numeroase "insule" la sud de Dunăre, în care continuă să se vorbească o limbă traco-valahă, populaţii numite: **valahi, aromâni, megleno-români, istro-români şi macedo-români.** Avem o menţiune interesantă legată de existenţa acestor comunităţi româneşti din Balcani, făcută de către scriitorul german Thunmann, în sec. al XVIII-lea: ***"Şi valahii de dincolo de Dunăre sunt un popor mare şi numeros. Ei alcătuiesc jumătate din populaţia Traciei şi trei sferturi din cea a Macedoniei şi Tessaliei; şi în Albania se găsesc mulţi. Vorbesc acelaşi grai ca şi fraţii lor de dincoace de Dunăre, însă foarte amestecat cu cuvinte greceşti. Ei nu sunt emigraţi din Dacia. De 750 ani, sunt cunoscuţi sub numele de vlahi şi găsim urme de-al graiului lor încă din sec. al VI-lea; se numesc ei înşişi români."*** (după R.S. Carpianu).

De unde sunt aceşti români ? Care este originea lor?

Sunt urmaşii poporului pelasg sub forma proto-traco-dacă; urmaşi ai mutărilor forţate făcute de câte romani în perioada războaielor lor cu dacii (comunităţi de câte 50.000-100.000 de oameni); urmaşi ai acelor daci mutaţi odată cu retragerea administraţiei romane din Dacia. Toţi aceştia şi-au păstrat graiul şi originea lor de români.

Capitolul XVIII

MITUL "DESCALECARII"

Motto: *"Iar când au fost la cursul anilor de la Adam 6798, fiind în Țara Ungurească un voevod, mare herțeg pre Amlaş şi Făgăraş, ridicatu-s-au de acolo cu toată casa lui şi cu o mulțime de noroade (...), pogorându-se pre apa Dâmboviței, început-au face țara noao".*

Letopisețul Cantacuzinesc

Motto: *"Într-acei păstori ce au nemeritu locul acesta, fost-au şi Dragoş, carile au venit de la Maramureş, carile se vediia şi mai de cinste şi mai de folos decâtu toți, pre carile cu toții l-au pus mai mare şi purtătoriu lo de grijă".*

Misail Călugărul *("Cronică")*

Alungarea cavalerilor teutoni

Să vedem, mai întâi, care este situația din Ardeal şi a băştinaşilor la începutul sec. XIII. **Pentru o mai bună supravehere a granițelor sud-estice ale Transilvaniei, regele Ungariei, Andrei al II-lea, acolonizează Țara Bârsei cu cavaleri teutoni, în anul 1211**. Scopul acestei colonizări nu este numai de ordin strategic şi administrativ, ci **şi acela de supraveghere a românilor**. Aşezați în acest ținut, aceşti profesioniştl ai războiului se extind incetul cu încetul în toată zona, **impunându-şi o suveranitate proprie.**

Această colonizare provoacă, în rândul populațiilor din zonă, **nemulțumiri care vor genera conflicte deschise între părți.** Datorită modului arogant şi metodelor războinice folosite, cavalerii teutoni **vor încerca crearea unui mini-stat teutonic aşezat în interiorul curburii carpatice.** Existența unui astfel de stat în stat nu a fost scopul inițial al

regelui Ungariei, care, dându-şi seama de greşeala făcută, cere acestora să părăsească teritoriul Transilvaniei. Răspunsul teutonilor fiind negativ, conflictul dintre unguri şi aceştia duce la mici războaie locale. **În urma victoriei oştilor maghiare, în anul 1221, cavalerii teutoni sunt alungaţi. Ca o dovadă a ajutorului dat de către români maghiarilor, în înfrângerea războinicilor cavaleri, este şi privilegiul dat de regele Ungariei, în anul 1222, de a reorganiza acest teritoriu deţinut de teutoni într-un cnezat cu numele de Ţara Bârsei, sub suveranitatea maghiară.** Astfel de ***"ţări româneşti"*** mai sunt atestate până în sec. XV, precum:**Ţara Românilor, Ţara Amlaşului şi Făgăraşului, Ţara Haţegului şi Ţara Maramureşului.** Făcând o observaţie legată de mia de ani de ocupaţie maghiară, iată că ea se reduce la 807 ani şi apoi la circa **400 ani**, prin caracterul prezenţei cnezatelor şi voievodatelor româneşti cu statut autonom până în sec. al XV-lea. **Niciodată, Principatul Transilvaniei nu a fost inglobat în Coroana Maghiară, el a avut permanent un statut autonom**, fiind condus de un guvernator şi apoi principe. Evoluţia românilor din Transilvania a fost aceeaşi ca şi cea din Moldova şi Muntenia, doar că au fost **permanent obstrucţionaţi să-şi afirme identitatea.**

Radu Negrul "descalecă" în Muntenia

În timpul conflictelor dintre maghiari şi teutoni, în anul **1215**, nemulţumiţi de modul în care-şi exercita coroana maghiară puterea în zonă şi sătul de a mai fi sluga lor, **Radu Negrul, voievod de Amlaş şi Făgăraş îşi ridică oamenii şi trece Carpaţii în Ţara Românească,** însoţit de o mică oştire, la care se adaugă norodul de rând. Acest eveniment care marchează ***"Descălecatul Ţării Româneşti"***, adică întemeierea statului feudal al Munteniei, este confirmat şi de Letopiseţul Cantacuzinesc: *"Atunce şi Băsărăbeştii, cu toată boerimea ce era mai înainte peste Olt, s-au sculat cu toţii şi-au venit la Radu Negrul, închinându-se să fie supt porunca lui şi numai el să fie peste toţi. De atunci, s-au numit de-i zic Ţara Românească."*

Datarea acestui eveniment în anul 1290 se pare că a fost făcută în mod greşit de către cronicari, pentru că hrisovul lui Matei Basarab din 1 aprilie 1647, pomelnicul de lemn de la Mănăstirea din Câmpulung şi pisania înscrisă pe frontonul bisericii din Câmpulung ne dau anul exact al acestui Descălecat: *"Biserica s-a început, s-au zidit şi s-au săvârşit de bătrânul şi preamilostivul creştin Radu Negrul Vodă, carele au fost*

din început descălecătorii Țării Româneşti şi din început a fost zidită această sfântă dumnezeiască biserică, când au fost cursul anilor de la Adam şase mii şapte sute douăzeci şi trei" (6723 = 1215).

Trebuie să încetăm a mai vedea aceste informații şi multe altele, atât de clare, ca simple legende. **Este mai mult ca sigur că acest *"Descălecat"* a fost pregătit timp îndelungat înainte, din ambele părți ale țării.** Nu putea fi acceptat de către Basarabi, un străin ca domn al lor. Iată, din nou, în cronici, numele de Basarab înainte de anul 1310, anul urcării pe tronul Munteniei a lui Basarab I... Neamul Basarabilor pleacă de la acel enigmatic Nicolae Basarab domn al Valahiei şi Bulgariei încă din anul 1113, urmaşii lui fiind acei cneji – boieri aşezați pe Olt, făcători de istorie, ctitori de Țară Nouă. Iar aceşti boieri puternici îl desemnează pe Radu Negrul Voevod ca stăpân şi domn al lor, rezultat al unor înțelegeri şi pregătiri anterioare. Este mai mult ca sigur că el a încheiat o mezalianță între cele două familii – o posibilă căsătorie cu o femeie din familia olteană – odată ce, **în patrominicul familiei Băsărăbeştilor este prezentat ca strămoş**. Însuşi fiul lui Basarab I, Nicolae Alexandru se consideră nepot al lui.

Respectând memoria înaintaşului familiei Basarabeştilor (Nicolae Basarab), Radu Negrul îşi începe lunga muncă de întemeiere a noii țări **prin ctitorirea de biserici** (Câmpulung şi Argeş), **ridicarea de oraşe noi şi sate şi construirea de cetăți de apărare.**

Iată cum fenomenul istoric legat de " Descălecat " trebuie privit ca **un act normal de coalizare a forțelor țării în jurul unui domn capabil de a realiza unirea voievodatelor şi cnezatelor într-un singur stat unitar.**

Domnia "întemeietorului" Țării Româneşti a fost de lungă durată însumând **24 ani**, astfel încât unele cronici spun că el **moare în anul 1239**, fiind înmormântat în Biserica Curții Domneşti din Argeş. Dar acest an va suferi o mică corecție legată de invazia tătarilor.

Vin tătarii !

Dar să vedem ce spun cronicile vremii despre această invazie în țara noastră: *"Ordul (...), trecând prin țara Ilaut, a întâlnit pe Bezerenban şi l-a bătut.* (şi în continuare) (Budjek) *trece Munții Sassanilor* (saşii transilvăneni) *ca să intre în **Kara–Ulag**, înfruntă popoarele karaulaghilor, trece munții şi întră în țara lui Mislau, unde bate pe duşmanul care-l aştepta.* "(Cronică Persană).

Dar cine erau aceşti tătari ? Să răsfoim din nou cronicile vremii: "*În anul acesta* (1241), *armata fără de număr a tătarilor trecu peste munţii ce le înconjurau ţara şi prăvălind stâncile grele* (ale Caucazului) *se răspândiră ca demonii (...). Mereu setoşi de sânge, căci cu sânge se adapă ei, sfâşie şi înfulecă cu lăcomie carne de câine şi de om.*"

Urmaşii lui Ghinghis–Han, conduşi de un nepot al acestuia, Batu–Han, pătrund pe teritoriul ţării noastre prin trei corpuri de oaste:

-primul trece Carpaţii pe la Vatra Dornei;

-al doilea traversează Siretul, jefuind sudul Moldovei şi estul Munteniei şi, apoi, prin pasul Oituz trece în Transilvania;

-al treilea pradă Muntenia până în Banat.

Tătarii, o adevărată calamitate istorică, **trec prin foc şi sabie întregul ţinut românesc. Puterea lor este atât de mare, încât înfrâng armatele regelui maghiar, obligându-l pe acesta să fugă pentru a-şi salva viaţa** şi să se refugieze într-o insulă din Adriatica. Iată cum, **din nou, românii rămân singuri în faţa urgiei.**

Dar să analizăm textele prezentate, pentru a putea desprinde din ele realitatea istorică. Denumirea dată ţării noastre, de Karaulag este preluată de cronicile persane de la cumani, care se pare că prin acest nume omagiau pe Nicolae Basarab. Numele de **Kara–Ulag** se traduce prin ***"vulturul negru"***, ceea ce ne conduce la ideea că domnitorul se îmbrăca în negru, sau posibil, datorită descendenţei cumane, avea tenul mai închis la culoare. **Noţiunea de vultur este cinstirea vitejiei lui**. Interesant este că o serie de istorici **atribuie prezenţa vulturului stemei Ţării Româneşti**,. ca urmare a acestei denumiri cumane*. Iată cum au găsit cumanii corespondentul numelui de valah, trecută în limba lor sub formă ulag, cu cel de vulturi. Interesantă asocierea dintre valahi şi vulturi...

Rescindarea Ţării Româneşti

Conform cronicilor tătare şi a legendei lui Negru Vodă, se pare că acesta nu ar fi decedat în anul 1239, ci ar mai fi trăit doi ani, până în anul 1241, când i-ar fi înfruntat pe tătari şi şi-ar fi găsit sfârşitul într-o

---

* **N.edit.**: Vulturul, şarpele, cerbul, ursul şi chiar leul erau vechi simboluri ale pelasgilor şi geto-dacilor. Aceste simboluri se întâlnesc şi la alte popoare vechi (şarpele şi şoimul – la faraoni). Adesea, Zalmoxis (Appolo) era reprezentat printr-un vultur, vulturul bicefal fiind simbolul Gemenilor Divini-Zalmoxis (Appolo şi Artemis).

bătălie cu ei. Acest lucru poate modifica un pic cronologia evenimentelor dar nu semnificativ. Dacă dăm înapoi, din anul 1241, 24 de ani, ar rezulta că Radu Negru ar fi început domnia din anul 1217. Nu este exclus ca şi cronicarul să înceapă numărarea anilor de domnie din momentul realizării unitare a ţării româneşti şi nu din 1215, an al " Descălecatului ". Mai mult ca sigur că cei doi ani dintre cele două date au constituit anii de muncă pentru realizarea statului feudal sau pur şi simplu, cronicarul ar fi numărat greşit numărul anilor de domnie ai lui Radu Negrul Voievod. Acel Mislau Basarab, pomenit în cronici, poate fi unul din căpitanii Basarabi ai lui Negru Vodă, care-i înfruntă pe tătari. Sigur este că, **în următorii şase ani, ani de teroare tătară**, în lipsa unui conducător destoinic şi hotărât, **Ţara Românească se scindează din nou în voievodate şi cnezate**. Astfel încât, în anul **1247**, întâlnim **voievodatul lui Litovoi** în dreapta Oltului, cuprinzând şi o parte a ţinutului Făgăraşului, precum şi **cnezatul lui Ioan şi Fărcaş** (Vâlcu – Lupu pe numele real, denumirea Farcaş fiind maghiarizarea numelui lui) în Banat şi Severin.

Remarcabil e faptul că **Seneslau**, în virtutea dreptului de domnie şi probabil de urmaş al lui Negru Vodă, stăpânea şi o parte din ţinuturile Făgăraşului. Iată cum se confirmă spusele lui Ioan Raţiu: *"existenţa unui popor nu se discută – se afirmă".* Celălalt voievod al Munteniei, **Litovol**, domneşte împreună cu fraţii lui, **încercând, de-a lungul anilor, să recupereze câteva teritorii ocupate de Coroana Maghiară şi refuzând să plătească tribut acestora**. Confruntarea dintre români şi maghiari are loc în anul **1277**, sfârşind rău pentru primii. **Litovoi cade ucis în luptă, iar fratele lui, Bărbat, este luat prizonier şi silit să se răscumpere cu o sumă mare de bani**. După o domnie de peste 30 ani a lui Litovoi, destinele voievodatului vor fi preluate de fratele lui, Bărbat.

Şi domnia lui **Seneslau** este deosebit de lungă, până în anul **1290**, an în care scaunul domnesc este preluat de fiul acestuia, **Tihomir**, tatăl viitorului Basarab I (1310-1352).

Începând de la Seneslau, toţi viitorii domni Basarabi îşi vor afirma descendenţa rezultată din mezalianţa munteano–transilvăneană şi dreptul de proprietate asupra voievodatului Făgăraşului şi Amlaşului (ex.: *"Io, Mircea, voievodul Ţării Româneşti, herţeg al Amlaşului şi Făgăraşului şi domn al Banatului şi Severinului").*

Slavii – principalul pericol pentru Moldova

Se afirmă, îndeobşte, că Moldova, până la data "Descălecatului," ar fi fost la cheremul tuturor nou-veniților. Raționament fals, pentru că nu avem, după cum ne spune cronicarul Grigore Ureche, documente datorită "*(nepăsării) strămoşilor noştri, cărora le stătea la inimă mai mult să săvârşească fapte de ispravă decât să scrie, este vinovată că noi nu putem spune nimic sigur despre cele dintâi vremuri ale neamului nostru.*"

Şi totuşi, putem prezenta istoria Moldovei, anterioară "Descălacatului", apelând la cronicile polone, bizantine, ruseşti şi suedeze.

Să ne aducem aminte că **teritoriul moldav este locuit din cele mai vechi timpuri de triburi dace**, precum carpii, costobocii, tiragetii şi masagetii. **Numele tribului carp a dat numele Munților Carpați***, precum numele tiragetilor vine de la Tyras, numit şi **Nistru, frate mai mic al Istrului** (N –Istru).

Primele mențiuni documentare despre existența continuității acestor triburi dace (să ne amintim că **Moldova nu a fost ocupată de romani**) este făcută în Cronica lui Nestor, care pomeneşte depre **luptele purtate de băştinaşii numiți volohoveni şi brodnici împotriva triburilor maghiare.** Acest eveniment, petrecut în jurul anului **898**, este determinat de **existența în zonă a unor voievodate bine organizate social şi militar**, care nu permiteau o aşezare maghiară.

Datorită apropierii de slavii răsăriteni, valaho-moldovenii se văd nevoiți să ducă o politică de interese determinată de poziția conducătorilor ruşi. Astfel încât, în anul **1018**, participă într-o alianță cumano–rusă, condusă de principele Sviatopolk, împotriva cneazului Kievului, Iaroslav. **Cronicile ruseşti menționează existența *"Țării Bolohovenilor"* şi *"Țării Brodnicilor"***, amintind, în jurul anului 1146, de un principe al Bârladului pe nume **Ivancu.** Tot cu acest prilej sunt enumerate oraşe din țările române cu o terminologie rusă: Mdin = Vidin, **Belgrad = Cetatea Albă**, Askii Torg = Iaşi, RomanovTorg = Roman, Sociava, Kamen, Siret, Bania, Gorodok, Chotin etc. (în cronica rusă numită *Novgorodskaia*).

Conflictele dintre moldoveni şi ruşi capătă intensitate. **Ducând o politică expansionistă, principii de Kiev se vor lovi în pemanență de încăpățânarea valahă**. Anul 1150 va prilejui, pentru cele două forțe,

---

* **N.edit.**: Numele de Carpathes există încă din vremea pelasgilor, chiar şi o insulă din Grecia antică primind acest nume.

un început de divergenţe şi conflicte militare. **În faţa pericolului slav, volohovenii, se vor alia, în anul 1222, cu cumanii, în anul 1231 cu maghiarii regelui Andrei iar în anul 1241 cu tătarii (!).** Se pare că, în momentul incipient al invaziei tătare, aceştia au fost primiţi cu ospitalitate, în speranţa cooptării ca aliaţi împotriva puterii slave. De altfel, în anul 1257, în plină ocupaţie tătară, moldovenii duc un înverşunat război împotriva lui Daniil Romanovici, principele Kievului.

Două menţiuni interesante: **cronicile suedeze atestă prezenţă valahă în Moldova, numindu-i *"Blacumeni"***. A doua menţiune este legată de **existenţa unui conflict, pe la 1164, între bizantini şi moldoveni, terminat cu înfrângerea celor dintâi şi luarea în prizonierat a lui Andronic Comnenul.**

În faţa pericolului slav şi tătar, se realizează o alianţă maghiaro – moldavă, în scopul apărării teritoriului Moldovei şi opririi pătrunderii tătare în Transilvania. În acest scop, începând **din anul 1285**, se vor crea **garnizoane maghiare (mărci) pe teritoriul moldav**. În componenţa trupelor maghiare care au fost amplasate în Moldova vor intra şi mici oşti valahe conduse de voievozi transilvăneni.

Moldova, întemeiată de... oşeanul Bogdan

Întemeierea Ţării Moldovei este legată de destinul istoric a două familii maramureşene.

În anul **1343**, Coroana maghiară încredinţează conducerea unei garnizoane, aflată pe teritoriul moldav, voievodului **Dragoş, originar din nordul Maramureşului**. Acesta, împreună cu vitejii lui, **reuşeşte să capete încrederea feudalilor moldoveni, care-i cer, în anul 1345, să preia conducerea ţării**, a destinelor ei şi să el fie Domn şi *"purtătoriu de grijă"*. **Dragoş acceptă**, făcând primul pas spre definirea identităţii Ţării Moldovei. **Silit de împrejurările cauzate de atacurile tătarilor, acceptă suzeranitatea maghiară.** Urmaşii lui, Sas şi Balc, vor continua această politică, sporind nemulţumirea populaţiei locale în faţa amestecului maghiar.

Interesant este faptul că, în anul **1343**, când Dragoş primeşte conducerea unei garnizoane de pe teritoriul Moldovei, **în Maramureş izbucnesc răscoale împotriva ocupaţiei maghiare**. Luptele vor fi **conduse de către voievodul Bogdan**, care va ajunge până acolo încât **va ignora autoritatea suzerană a regelui ungar**, Carol Robert. Copleşit probabil de puterea armată îndreptată asupra sa, Bogdan se va vedea

nevoit să să se supună autorităților maghiare. Înfrânt, Bogdan va vedea în serviciul lui Dragoş ataşat intereselor maghiare, un act de trădare. Neputând răbda duplicitatea urmaşilor lui Dragoş, Bogdan se războieşte cu aceştia, alungându-i de pe moşiile lor. Acțiunea lui va atrage mânia regelui Ludovic. Nu ştim care au fost măsurile luate împotriva lui dar, exact după zece ani de la războiul dintre cel două familii, dus pe teritoriu transilvan, Bogdan deschide din nou ostilitățile dar de data aceasta în Moldova.

Şicanat continuu de către autoritățile maghiare, **voievodul maramureşean va lua drumul spre Moldova**, probabil în aceleaşi condiții precum luase şi Negru Vodă drumul spre Muntenia.

Găsind sprijin în rândul populației moldovene, Bogdan îl înlătură pe mai vechiul lui duşman, Balc, de pe tronul țării şi este recunoscut de conducătorii locali drept Domn al Moldovei. Actul lui de *"infidel notoriu"* față de regele Ungariei devine actul de independență al țării. Bogdan, supranumit *"Descălecătorul"*, **va fi întemeietorul statului feudal moldav**, independent şi suveran. Anul acestui eveniment este **1359**.

Atacat de forțe maghiare, va reuşi să le facă față, consolidând statutul de țară independentă. Abia în anul **1365**, regele maghiar va recunoaşte incapacitatea armatelor maghiare de a recâştiga autoritatea în Moldova, acordând drept represalii împotriva lui Bogdan, dreptul de stăpânire a averilor avute în Maramureş urmaşilor lui Dragoş.

Asemenea predecesorului lui muntean, şi Bogdan-Vodă va construi şi ctitori o biserică în Rădăuți, numită Sf. Nicolae, ca aducere aminte a faptelor sale şi de mulțumire a destinului hărăzit.

În concluzie: *"Principatele Valahiei şi Moldovei au fost întemeiate de descălecători de naționalitate română, creştini, ortodocşi; aceştia coborâseră din podişul Transilvaniei".* (A.J. Toynbee)

Capitolul XIX

PĂRINȚII OMENIRII ŞI "SCHIMBAREA LA FAȚĂ"...

Motto: *"Poporul român e una din minunile lui Dumnezeu în marşul Lui pe pământ."*

Petre Țuțea

("Între Dumnezeu şi Neamul meu")

Motto: *"Misiunea României trebuie să ne fie mai scumpă decât toată istoria universală, deşi noi ştim că trecutul României este timp fără istorie."*

Emil Cioran

("Schimbarea la față a României")

"Războiul zeilor" de la Buzău

Inițial, pentru acestă prezentare a istoriei de la Începuturi până la "Descălecate", am pregătit ca încheiere un alt cuvânt de sfârşit. Dar, citirea cărții lui ROBERT CHARROUX – "**Carțea lumilor uitate**" şi a cărții DOROTHEEI KOECHLIN DE BIZEMONT- "**Universul lui Edgar Cayce**", m-a convins să modific acest sfârşit şi să aştern pe hârtie câteva din evenimentele ciudate, supranaturale, dirijate, care ne-au însoțit existența. **Se spune că fiecare om are un destin, karma, cum îl numesc popoarele asiatice; dar şi un popor, sunt convins că are destinul lui înscris în Marea Carte a Timpului.**

Printre primele mențiuni legate de existența omului primitiv din epoca de piatră, se strecoară şi **o "povestire" stranie, înscrisă pe un perete de grotă din zona Buzăului.** Dar să redăm un fragment din articolul lui Nicolae Cristache:

*"**Într-o zonă muntoasă din județul Buzău,** pe baza unei metode de fotocinematografice proprii, de comparație a culorilor din vegetația solului şi a unor legende locale, care povestesc că demult, «tare demult, dincolo de munte era **tărâmul Luanei, unde se găsea o cetate cu ziduri imense,** deasupra căreia strălucea, ziua şi noaptea, un soare*

aidoma astrului zilei şi, care cetate, a fost ***distrusă prin foc de către vrăşmaşi,*** *astfel că de atunci nici iarbă n-a mai crescut şi nici picior de fiare n-o mai călcat»,* ***s-au găsit o serie de vestigii arheologice,*** *dintre care unele depuse la Muzeul Militar Central din Bucureşti.*

Pe un mare platou, mărginit de munți şi de râpe adânci, s-au descoperit ***aşezări umane gigant din epoca străveche a pietrei cioplite şi continuând fără întrerupere până târziu.***

Sub stratul arheologic corespunzător epocii pietrei cioplite, a fost descoperit ***un număr mare de tuburi dintr-un material asemănător oxizilor metalici, dispuse în sol sub formă de radiator,*** *care nu s-a putut deduce ce reprezintă.*

Într-o grotă, sub inciziile din epoca fierului, a fost descoperită o scenă de luptă de domeniul fantasticului.

Dinspre stele, Terra este atacată de o navă spațială propulsată de un lung jet de flăcări. În întâmpinarea ei, de la sol, pornesc două rachete de interceptare. În fața navei cosmice este un arc întins cu săgeata îndreptată spre vehiculul spațial.

Ca o curiozitate: sondajele atestă că ***aşezarea a fost distrusă instantaneu de un foc mistuitor, stratul de arsură*** *(de o frumusețe arheologică ieşită din comun)* ***se întinde pe toată suprafața aşezării,*** *pretinzând dovezi că zona nu a fost devastată de un incendiu izbucnit întâmplător, ci că* ***ea a fost distrusă şi incendiată cu o furie nemaiîntâlnită, pământul fiind ars pe o adâncime de circa o jumătate de metru şi în zona în care nu au existat construcții sau arbori."***

Cine au fost atacatorii ? Dar mai ales cine au fost cei care au ripostat cu acel arc cosmic ? Şi care era legătura lor cu băştinaşii acelor vremuri ? **De unde vine acel Pelasgos pentru a-i călăuzi pe oamenii epocii primitive spre civilizație ? Cine a înscris această scenă pe pereții grotei ?** De ce ? Şi mai ales, care se vrea mesajul transmis ?

Zamolxe şi Marele An Cosmic

Istoria neamului dac începe cu prezența unui mesager divin, a cărui învățătură va revoluționa modul de viață şi concepție al dacilor. Existența lui în acel spațiu european şi prezența ulterioară în spiritul dacilor, mai mult ca sigur că a fost **predestinată cu un scop anume. Rezultatele cultului lui Zamolxe s-au văzut: o rapidă acceptare a creştinismului şi a preluării mesajului transmis de Iisus Christos**

de la Dumnezeu. Îmbrățișându-i cauza şi învățăturile atât de repede, am putea spune că **dacii anticipaseră venirea lui Iisus Christos...**

O altă ciudățenie legată de prezența lui Zamolxe în Dacia este evenimentul şi caracterul "morții" lui pe timp de trei ani. Pentru a înțelege caracterul acestei ciudățenii, vom lămuri, încă de la început, noțiunea de **Mare An Cosmic,** An al Lumii sau An Platonic, cum i se mai spune, adică perioada de timp în care Soarele în mers retrograd înconjoară o dată cercul zodiacal, perioadă egală cu **25.920 ani** pământeni.

În acest mers retrograd, Soarele rămâne în urmă pe cercul zodiacal cu **un grad** în timp de **72 ani.*** De unde rezultă că cele 360 de grade ale cercului vor fi parcurse în **25.920 ani (adică 72 x 360), cei 72 ani reprezintă O ZI din Marele An Cosmic.** O oră a zilei Anului Cosmic este a 24-a parte (72: 24 = 3), de unde deducem că **O ORĂ a Marelui An Cosmic reprezintă 3 ani pământeni.**** Prin urmare, Zamolxe a fost "mort" timp de o oră raportat la Marele An Cosmic, ceea ce raportat la calendarul dac reprezintă 25.920 de ore pământene (360 zile x 24 ore x 3 ani pământeni),.

Timpul istoric al lui Zamolxe şi al întregii istorii primitive, antice, medievale şi moderne se concentrează într-un an cosmic, poziționat astral în zodia Peştilor. Trecerea Soarelui într-o nouă zodie, a Vărsătorului, s-a făcut în anul **1950,** afirmă unii cercetători, ori în anul **1997,** sau se va face în **2143**, după alți autori.

Ce rezultă din aceste considerații ? Trei constatări cu titlu de reflecție:

-semnul primilor creştini era peştele, asemenea zodiei în care trăiau;***

-semnul crucii folosit de creştini simbolizează crucea pe care a fost crucificat Iisus, ori instrumentul folosit de romani pentru crucificare avea forma literei T; iar **simbolul crucii era prezent la daci cu mult înainte de martiriul lui Iisus;**

---

* **N. edit.:** Oare, întâmplător, comunismul a fost demolat după **exact 72 ani,** iar cel satanizat şi identificat cu însăşi esența comunismului, Nicolae Ceauşescu, a trăit **exact 72 ani** !?...

** **N.edit.:** Aşa vom putea înțelege şi Biblia, ce înseamnă Timpul pentru Dumnezeu...

*** **N.edit.:** România are, din 1918 (1+9+1+8=**19**, numărul sacru al dacilor!), exact forma de peşte...

-Zamolxe a "murit" o oră din Marele An Cosmic, marcând începutul perioadei de 25.920 de ore pământene cu moartea lui şi sfârşitul acesteia, odată cu revenirea lui la viaţă.

Care poate fi mesajul lui Zamolxe în pragul trecerii dintr-o zodie cosmică în alta ? Oare revenirea lui Iisus Christos ? !

România – Noul Canaan

Nu o dată, destinul neamului pare să fie dirijat de undeva. Pătrunderea dacilor în Galia şi Spania, întemeierea statului hispanic au fost hotărâte divin şi profetizate cu mulţi ani înainte (după cum afirmă Lucan).

Este şocantă şi ciudată afirmaţia lui **Iordanes**, care scrie: "**(Geţii)** ***neam straşnic de tot,*** **(despre care)** ***stă scris că urma să pustiască chiar şi ţara Iudeii.*** **" Punând-o în legătură cu profeţia lui Sadu–Sundhar Singh, care afirmă că România va fi considerată Noul Canaan, iar Bucureştiul, Noul Ierusalim, centru al Creştinismului, realizăm cum s-ar pustii ţara Iudeei: prin dirijarea tuturor creştinilor spre noul centru al credinţei în Dumnezeu...**

Ocupaţia principală a proto-dacilor, a fost creşterea oilor. În jurul acestei ocupaţii, s-a dezvoltat o întreagă metodologie de obiceiuri în practica prelucrării laptelui. Unul din aceste obiceiuri merită să fie pomenit, prin insolitul lui:*" În multe locuri, baciul era stăpânul şi proprietarul stânei.* ***Acolo unde baciul era proprietarul stânei, primea ZECIUIALA,*** *a zecea parte de brânză produsă la stână."* (Romulus Vuia)

De ce a zecea parte ?

Să ne amintim că **dacii foloseau sistemul zecimal încâ din cele mai vechi timpuri**. Cine i-a inspirat pe aceştia să folosească acest sistem şi să-l extindă până şi în viaţa de zi cu zi ?

Nu ştim dar în Vechiul Testament, despre care se spune că ar fi fost elaborat de diferiţi profeţi prin Inspiraţie Divină, găsim un text, un Levitic, care spune: *"Orice ZECIUIALĂ din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor, este a Domnului; este un lucru închinat Domnului."*

De unde au preluat obiceiul zeciuielii dacii şi l-au folosit cu mult înainte de a fi pomenit în Vechiul Testament, odată ce această carte a fost încheiată ca scriere în jurul sec. I î.Hr.? De altfel, **dacii nu au avut acces la Biblie decât mult mai târziu, după anul 350, odată cu traducerea ei de către Ulfilas.**

Întrebarea este: de unde au preluat sistemul zecimal, dacii (existent la doar câteva popoare) şi autorii Bibliei? Mai mult ca sigur, **din aceeaşi sursă.** Doar că dacii au făcut-o mai repede, se pare !...

Edgar Cayce: "Pământul – repopulat din România ! "

Rolul de populaţie civilizatoare atribuit pelasgilor nu este încă cunoscut şi nici recunoscut, dar iată că un simplu fermier american, pentru care singura educaţie a constituit-o citirea Bibliei, face niste afirmatii incredibile, legate de istoria inceputurilor Europei, în "lecturile" lui.

Despre cine este vorba? Este vorba de **Edgar Cayce**, un fermier american născut la sfârşitul secolului XIX, care, în stare de autohipnoză, făcea tratamente medicale şi retrăia evenimente trecute, descriind civilizaţii pierdute. In jurul anilor **'30,** acesta face, prin lecturile lui, o serie de afirmaţii incredibile şi şocante: precum că **triburile caucaziene au invadat şi civilizat Egiptul, generând apoi marea civilizaţie egipteană!**

Dar să enumerăm lecturile, aşa cum au fost ele enunţate:

•*"Oamenii din Ararat întemeiaseră ce am putea numi astăzi o comunitate, în această ţară, cunoscută mai târziu sub numele de* ***Ararat, unde potopul a adus apoi acei oameni care au repopulat Pământul"***,

•***"Schimbările de poziţie ale Pământului, care provocaseră potopul, l-au adus pe RA-TA din munţii caspici şi caucazieni";***

•*"De ce Egipt? Această ţară fusese aleasă (...) nu de Rege, ci de călăuza religioasă – ca fiind centru activ al Forţelor Universale ale naturii ca şi al forţelor spirituale."*

•***"Invadatorii care au venit din Persia, adică din ţara Carpaţilor, conduşi de preotul RA-TA".****

Ţineţi cont că acest simplu ţăran/fermier american avea ca şi carte de căpătâi Biblia, cu termenii şi toponimele specifice ei, nu cunoştea geografia şi istoria americană, darmite cea europeană...

Dar să încercăm, cu ajutorul lui Edgar Cayce, să localizăm cine şi de unde erau aceşti invadatori, civilizatori ai Egiptului:

– se recunoaste ca oamenii din Ararat erau cu o treapta istorică mai presus decât băştinaşii egipteni, având o structură socială şi economică bine definită **(comunitate);**

---

* **N. edit.:** Ra(m)-Tatăl !... De unde numele de RAMANI; RAMNI ("născuţi din Ram"), RAMANIA. RA-MA, la indieni, putea însemna şi Ra-Mama (mama = cuvânt comun la marile popoare antice).

– după ultimele cercetări ştiinţifice efectuate de Robert Ballard, s-a ajuns l-a concluzia că **legenda potopului a fost generată de inundarea Mării Negre** (geologic, formată ca şi lac) **de către Marea Mediterană;** ridicarea nivelului apei a dus la crearea strâmtorii Bosfor şi, implicit, inundarea şi distrugerea comunităţilor existente din jurul lacului;

– Persia nu este în Carpaţi (termenul de Carpaţi nu există în Biblie!);

Întrebat fiind unde se află regiunea Carpaţilor, Cayce răspun-de calm:

"– Ararat"

Întrebat fiind dacă ar putea localiza, pe o hartă, actuala poziţie a Araratului, Cayce răspunde foarte destins:

"–În partea de sud a Europei, Rusiei şi Persiei şi munţilor caucazieni".(!)*

Revenind la termenul de Persia, să ne aducem aminte denumirea pe care o dădeau vechii antici Daciei şi stepelor nord – pontice: SCITIA ! **Cayce, posibil, face confuzie între Persia şi Scitia, ori se referă la localizarea populaţiilor pelasge înainte de expansiunea spre Egipt.** Interesant este faptul că **insistă permanent pe Carpaţi**, indicând-o, ca zonă, corect, în sudul Europei, nicidecum spre vest!

Iată cum, prin revelaţiile sale, Cayce, fără a cunoaşte istoria vechii civilizaţii europene, o pune pe piedestalul care-i este cuvenit, **recunoscând valenţele civilizatoare ale populaţiei pelasge şi originea acesteia.**

Interesant este numele preotului conducător: RA-TA. Să existe o legătură între preotul scitic **RAMA**, viitor rege al Indiei şi **RA-TA**, viitor mare preot al Egiptului? Da, **amândoi proveneau din acelaşi popor** şi aveau aceleaşi calităţi excepţionale de conducători şi legiuitori.**

---

* **N.edit**.: Atlantida, ca şi Hyperboreea, s-au aflat tot în zona Carpaţilor, după cum a fost dovedit în *"SECRETELE TERREI- Istoria începe în Carpaţi"*- vol.II (Ed. OBIECTIV, 2001). În antichitate, Carpaţii sudici erau numiţi şi ... ***Caucaz!*** Nu întâmplător, când s-au instalat în zona Buzăului, goţii şi-au numit teritoriul ... ***Caucaland*** ....

** **N.edit.:** RA-MA şi RA-TA pot reprezenta aceeaşi persoană, MAMĂ şi TATĂ ! În majoritatea covârşitoare a limbilor vechi, părinţii erau denumiţi identic: mama şi tata ...

Conform lui N. Densuşianu, Ra din Egipt este echivalent lui Saturn / Cronos / Zalmoxe. De unde rezultă că, în conformitate cu mitologiile sumeriană şi greacă, **Uranus**/Munteanul / **Omul era totuna cu Enki / Ea / Poseidon / Domnul *Pământului*** (v. HAR-DEAL-Casa/Grădina/Domnului şi Omu din Bucegi!), **cel care a creat Omul în Carpaţi şi l-a protejat la Potop, protectorul creaţiei sale...**

"Ne vom ridica în fața Lumii !"

Dacă toate cele prezentate până acum le-am putut încadra într-o componentă, oarecum pozitivă, să vedem şi cealaltă parte a întregului, cea negativă.

Întreaga noastră istorie este o suferință, un chin, o hemoragie, izvor de sânge care țâşneşte din trunchiul neamului. De ce toți marii şi adevărații conducători ai Neamului au murit de morți violente, prea puțini în patul lor, de bătrânețe?

Să ne gândim la cei **asasinați** din interese meschine: Burebista, Petru, Asan, Ioniță Coloianul, Ahtum, Jula, Bogdan II, Radu de la Afumați, Mihai Viteazul, Alexandru Lăpuşneanu, Tudor Vladimirescu, Ion Antonescu; **morți în luptă**: Litovoi, Dan II; **tăiați în bucăți** – Vlad Țepeş; **rupți în bucăți**: Ioan Vodă cel Cumplit, Horea, Cloşca; **mutilați şi înecați**: Petru Cercel, Mihnea III; **decapitați** - Constantin Brâncoveanu; **nevoiți să-şi ia viața**: Decebal, Crişan; la care, să-i adăugăm şi pe cei **morți în urma rănilor sau de ciumă**: Ştefan cel Mare, Galerius, Iancu de Hunedoara; şi să reflectăm.

De ce NI s-au scos în cale, pentru a le înfrunta şi a le învinge, **ŞAPTE Imperii**: persan, macedonean, roman, bizantin, turc, rus şi austro-ungar; **CINCI sisteme represive**: regatul hun, regatul maghiar, hoarda de aur tătară, marele reich german, bolşevismul sovietic; şi zeci de mărunți trecători, ahtiați după bogățiile noastre ?! Care BOGĂȚII, pentru că, în toată Istoria Neamului, Maiestatea Sa Țăranul Român a fost cel mai sărac şi necăjit, şi asta într-o țară atât de bogată? Cât de mare este povara pe care Dumnezeu a pus-o în spatele Poporului Român şi unde este capătul drumului ?

De aproape 300 ani, purtăm blestemul de a ne fi făcut şi închinat la chip cioplit, aducându-ne domni străini: fanarioți, greci, aristocrați germani şi slugi bolşevice...

Iar acum suntem crucificați pe Marele Altar al Istoriei, plătind pentru toate greşelile noastre, cu voie sau fără voie.

Care sunt aceste pedepse, le ştim, le cunoaştem doar privind în jurul nostru: agitarea de diverse sloganuri pentru a dezbina poporul român; crearea unei aşa-zise uri zonale între moldoveni, munteni şi transilvăneni; agitarea dorințelor iluzorii de autonomizare a unor părți a statului; punerea în balanță a intereselor de partid şi de gaşcă cu cele de ordin național; jocul puterilor străine, interesate într-o destabilizare locală, cu repercusiuni teritoriale, economice, politice; se atacă sub diferite

forme existența Bisericii Ortodoxe; se fac tot felul de speculații bolnave la adresa şi identitatea Poporului Român; românii se înfruntă între ei pentru interese străine; prostia şi incultura primează; se duce împotriva noastră o politică neocolonialistă; țara devine piața de desfacere a tuturor deşeurilor şi gunoaielor Europei şi Asiei; suntem împiedicați, prin prisma ajutorului occidental, să ne redresăm economic; suntem acuzați că am persecutat minoritățile naționale, când suntem noi înşine pesecutați în propria țară; suntem cobaii supuşi experiențelor de tip reformă; suntem condamnați, din stupiditatea noastră, la moarte națională.

Dar, nu este prima dată în lunga noastră istorie, când am trăit momente grele. Să nu uităm, **cursul istoriei este o spirală ciclică iar sensul evenimentelor sinusoidal, evoluând alternant în zonele negative şi pozitive**. Întotdeauna, istoria se repetă, dar sub alte forme şi cu un alt mod de manifestare. Generatorii şi animatorii acestui sistem suntem noi, oamenii şi spiritul nostru.

Nu trebuie să uităm că **"DESCĂLECATELE" au pornit din Ardeal.** De ce din Ardeal? Pentru că noua organizare statală a secolului XIV, a celor două țări surori, Moldova şi Muntenia, va fi consangvinizată cu spiritul dacilor lui Decebal şi al dacilor liberi. Iată cum **românii nu sunt transilvăneni, moldoveni sau munteni, ci toți sunt VALAHI, cu spirit DAC, care reînvie de-a lungul secolelor, în momentele de restrişte.**

Nu cad în greşeala de a afirma că noi, românii, suntem puri, departe de mine gândul, pentru că realitatea istoriei ne descoperă adevărata origine a Poporului Român, ca descendenți ai neamului pelasgo – traco – daco – get, infuzat în sucul roman, gotic, slav şi al celorlalte popoare care ne-au călcat pragul (într-o mai mică măsură).

Care este viitorul ROMÂNIEI şi al nostru ?

Nu ştim dar măcar, în drumul pe care-l avem în fața noastră, la începutul unei noi zodii astrale, **să redevenim aşa cum am fost de la începuturi: cei mai viteji şi cei mai drepți şi cei mai de temut ai Pământului !**

Timpul fierbe în jurul nostru şi, mai mult ca sigur, ni se pregăteşte ceva. Parafrazând pe Avram Iancu, putem spune că **e timpul să punem pumnul în pieptul furtunii, ori să pierim !**

Nu putem să ne facem intrarea în Europa de pe poziția umilului. Cei mari şi tari nu te bagă în seamă, când cerşeşti pe la colțurile caselor lor înstărite, ci doar atunci când ai curajul de a trata cu ei de pe poziții egale ! Şi ce este curajul? Un mod de a-ți stăpâni frica şi a încerca.

Trebuie să ne redescoperim vitalitatea şi energia, pentru a deveni o NAȚIUNE puternică şi demnă, aşa cum îşi dorea şi ne dorea **Emil Cioran:**

" Nu vreau o Românie logică, ordonată, aşezată şi cuminte, ci una agitată, contradictorie, furioasă şi amenințătoare.

Sunt prea mult patriot ca să nu doresc fericirea țării mele.

Spirala istorică a României se va înălța până acolo unde se pune problema raporturilor noastre cu lumea. Până acum, am fost reptile; ***de aici încolo, ne vom ridica în fața lumii, pentru a se şti că nu numai România este în lume, ci şi lumea în România.***

De nu vom trăi apocaliptic destinul acestei țări, de nu vom pune febră şi pasiune de sfârşit în începuturile noastre, suntem pierduți şi nu ne mai rămâne decât să ne recâştigăm umbrele trecutului nostru".

Anexe

TABELE CRONOLOGICE

Dinastia daco – getă

c. 500 î.Hr.	- CHARNABON
c. 500 î.Hr	- ANTYRUS
c. 339 î.Hr	- REX HISTRIANORUM (MOSKON?) (în Dobrogea)
c. 340 – 320 î.Hr.	- GUDILA (în Muntenia)
c. 320 – 280 î.Hr.	- DROMICHAITES (în Muntenia)
c. 300 – 250 î.Hr.	- OROLES (în Moldova)
c. 300 – 250 î.Hr.	- ZALMODEGIKOS (în Dobrogea)
c. 200 î.Hr.	- REMAXOS şi ZOLTES (în Dobrogea)
sec. II î.Hr.	- RUBOBOSTES (Incrementa Dacorum)
82 – 44 î.Hr.	- BUREBISTA (rege al întregii Dacii)
44 – ? î. Hr.	- DECENEU (în Transilvania)
sec. II î.Hr.	- DICOMES (în Moldova)
c.40 – 28 î.Hr.	- COSON (COTISO)
c. 27 – ? î.Hr.	- COMOSICUS
c. 30 – 20 î.Hr.	- ROLES, DAPYX şi ZYRAXES (în Muntenia)
sec.I î.Hr. – sec. I d.Hr.	- CORYLLUS (40 ani de domnie)
c. 67 – 83 d.Hr.	- SCORILO (tatăl lui Decebal)
c.83 – 87 d.Hr.	- DURAS – DIURPANEUS (unchiul lui Decebal)
c. 87 – 106 d.Hr.	- DECEBAL
106 – 271	-Ocupaţia romană în Dacia
257 – 259	-REGALIANUS-"strănepot" al lui Decebal
271 – 380	-"Federaţia Carpilor", aliaţi cu goţii
250 – 311	-MAXIMIANUS VALERIUS GALERIUS
380 – 451	-Dacii şi goţii în Regatul Hunic (o mare masă a goţilor se refugiază în alte ţări ale Europei)

Principi valahi la Curtea lui Attila

- Ducele RAMUNC
- SIGEHER von WALACHEN
- MALDUCA-domn al valahilor
- Regele MADELOS

451 – 477 -începuturile comunității valaho – slave

626 – 680 -marea masă a slavilor se deplasează spre sudul şi sud-estul Dunării; formarea primului stat slav sudic

862 -începutul invaziei maghiare

934 -Jupan "DIMITRIE în Dobrogea

1000 -tranzitarea țării de către cumani şi pecenegi

1001

Dinastia valahă din Transilvania

- MENUMORUT	-sec. IX	896
- GELU	-sec. IX	896
- GLAD	-sec. IX	896
- AHTUM	-sec. X – XI	1000
- JULA	-sec. X – XI	
- KEAN	-sec. X – XI	

În ciuda dominației maghiare, continuitatea existenței voievodatelor şi cnezatelor româneşti din Transilvania este atestată până în secolul al XV-lea.

Dinastia valaho – cumană din Dobrogea

- SATZA	-c. 1050 – 1080
- SESTLAV	-c. 1050 – 1080
- TATOS	-c. 1050 – 1080

Dinastia valahă la sud de Dunăre

- NICOLAE BASARAB	1113 – 1128
- IOAN şi ASAN	1185 – 1197
- IONIȚĂ CALOIANUL	1197 – 1217
- BORILĂ	1210 – 1218
- IOAN ASAN II	1218 – 1241

Dinastia Basarabilor în Țara Românească

- NICOLAE BASARAB	1113 – 1128
- urmaşi BASARABI	1128 – 1215
- RADU NEGRU VODĂ	1215 – 1241

- SENESLAU		1247 – 1290
paralel cu:	- LITOVOI	1247 – 1277 (în dreapta Oltului)
	- BĂRBAT	1277 – 1290 (idem)
	- IOAN şi LUPU	1247 – 1290 (în Banat)
- TIHOMIR		1290 – 1310
- BASARAB I		1310 – 1352

Dinastia maramureşeană din Moldova

- DRAGOŞ VODĂ	1345 – 1347
- SAS	1347 – 1351
- VASILE VODĂ	1351 – 1359
- BOGDAN I	1359 – 1364

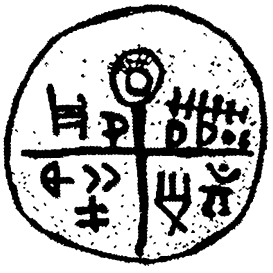

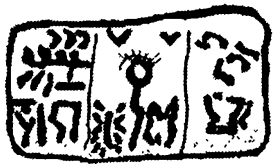

Tăbliţele de la Tărtăria

Tărtăria	Djemdet Nasra	Creta

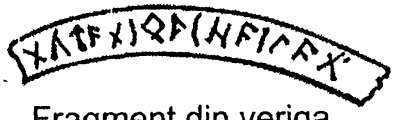

Fragment din veriga de la Pietroasa (după N.Densuşianu)

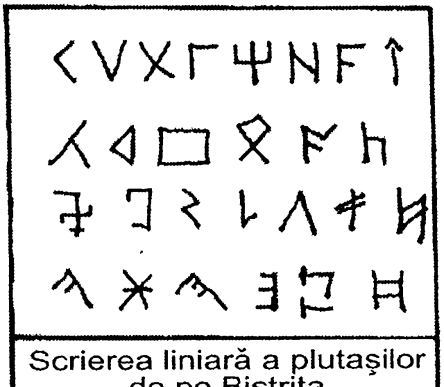

Scrierea liniară a plutaşilor de pe Bistriţa

Vechea scriere liniară europeană

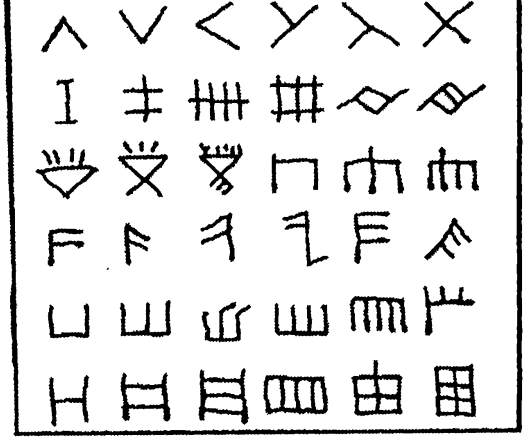

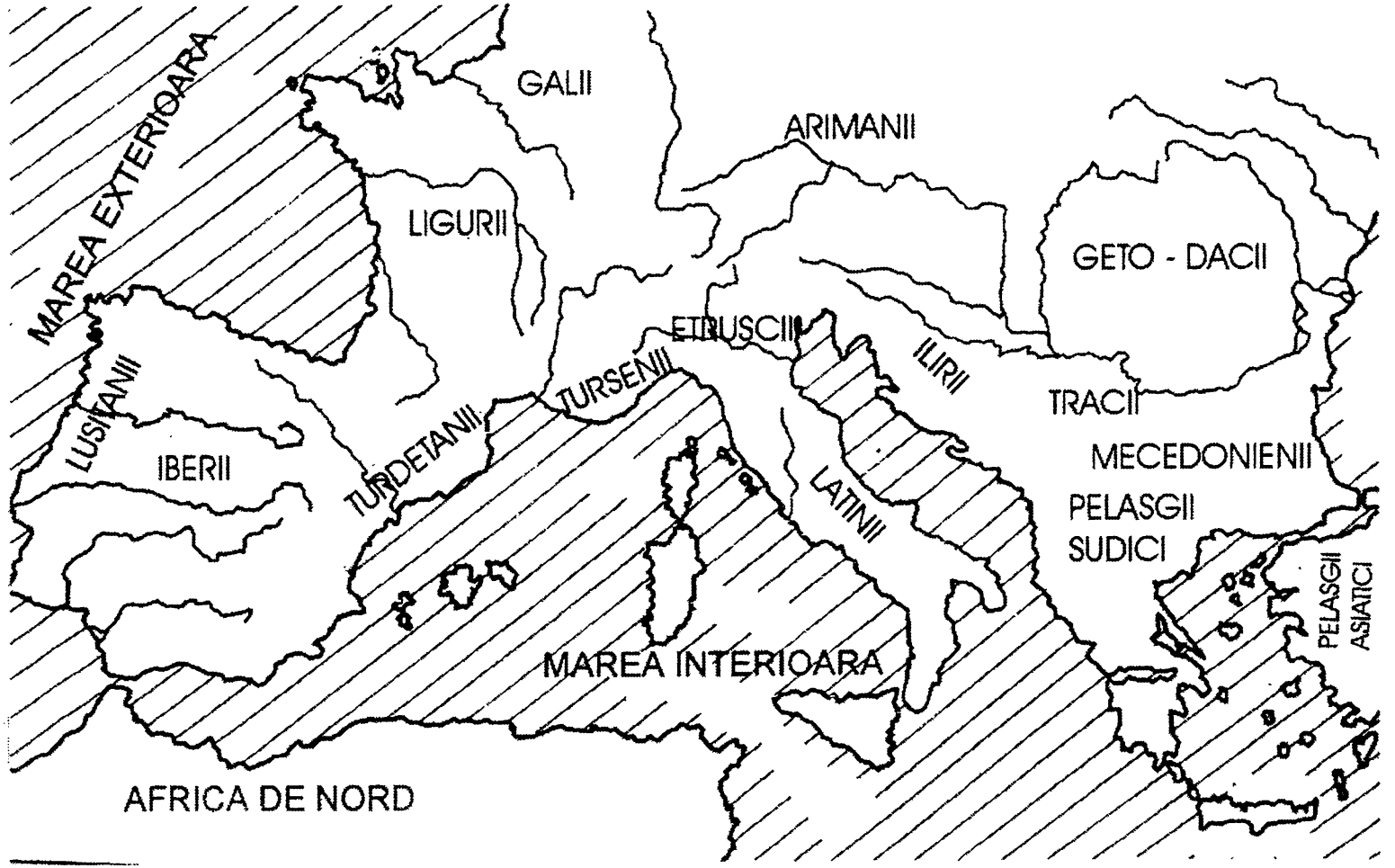

NEAMUL PELASG

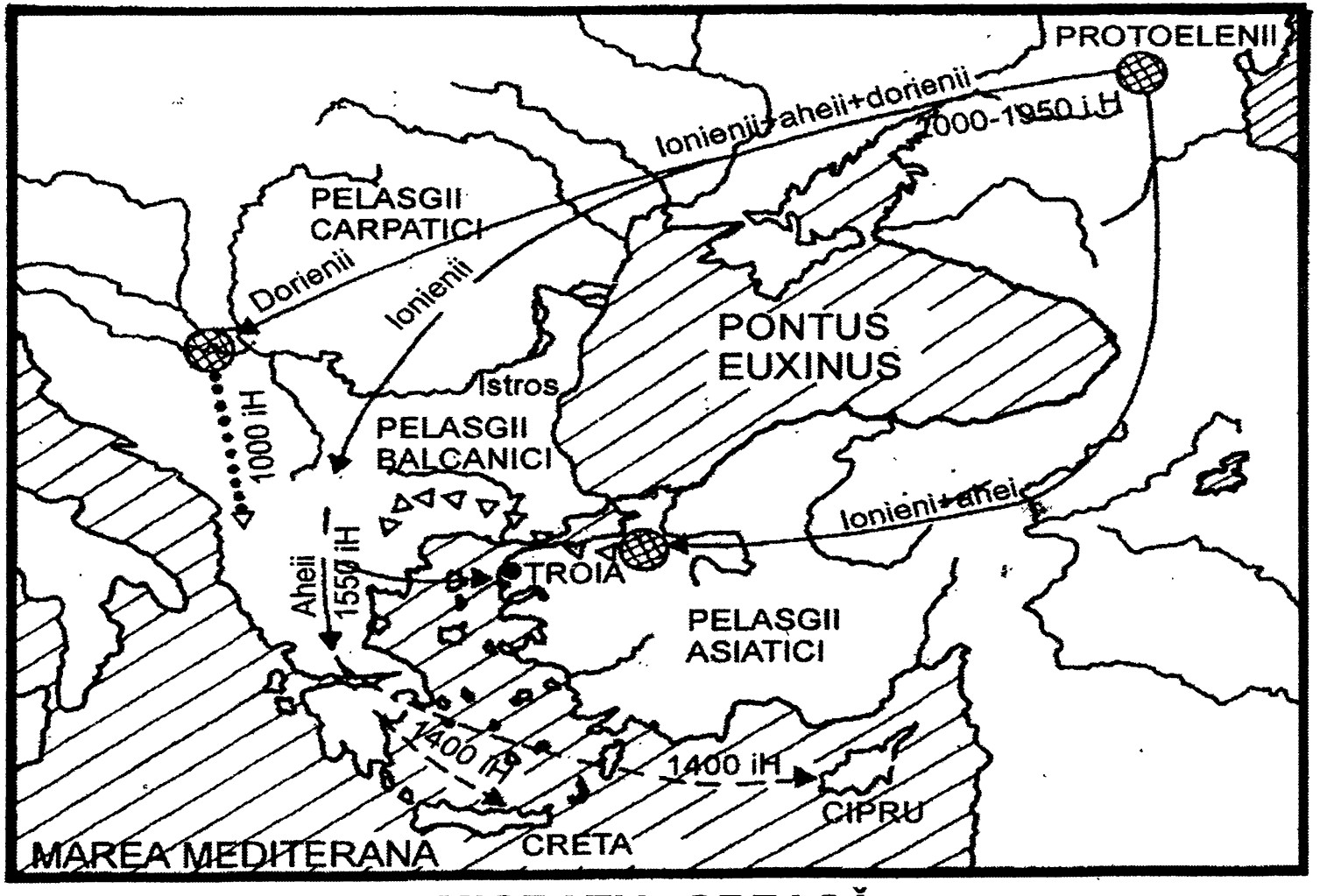

MIGRAŢIA GREACĂ

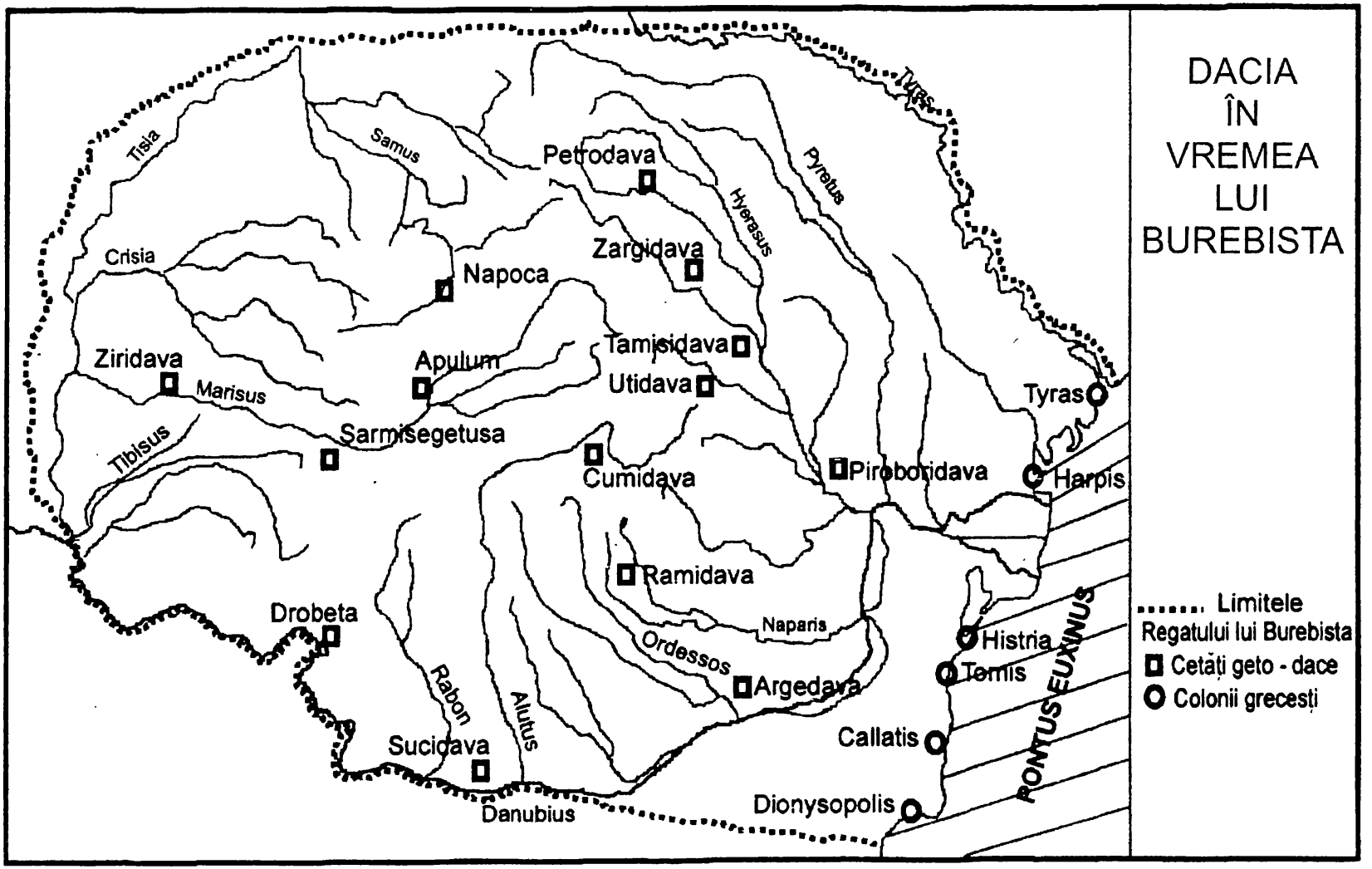
DACIA
ÎN
VREMEA
LUI
BUREBISTA
Tisia
Samus
Tyrus
Pyretus
Hyerasus
Petrodava
Crisia
Napoca
Zargidava
Ziridava
Marisus
Apulum
Tamisidava
Utidava
Tyras
Tibisus
Sarmisegetusa
Cumidava
Piroboridava
Harpis
Ramidava
Drobeta
Naparis
Ordessos
Histria
Tomis
Argedava
Rabon
Alutus
Sucidava
Callatis
PONTUS EUXINUS
Dionysopolis
Danubius
Limitele Regatului lui Burebista
Cetăți geto - dace
Colonii grecești

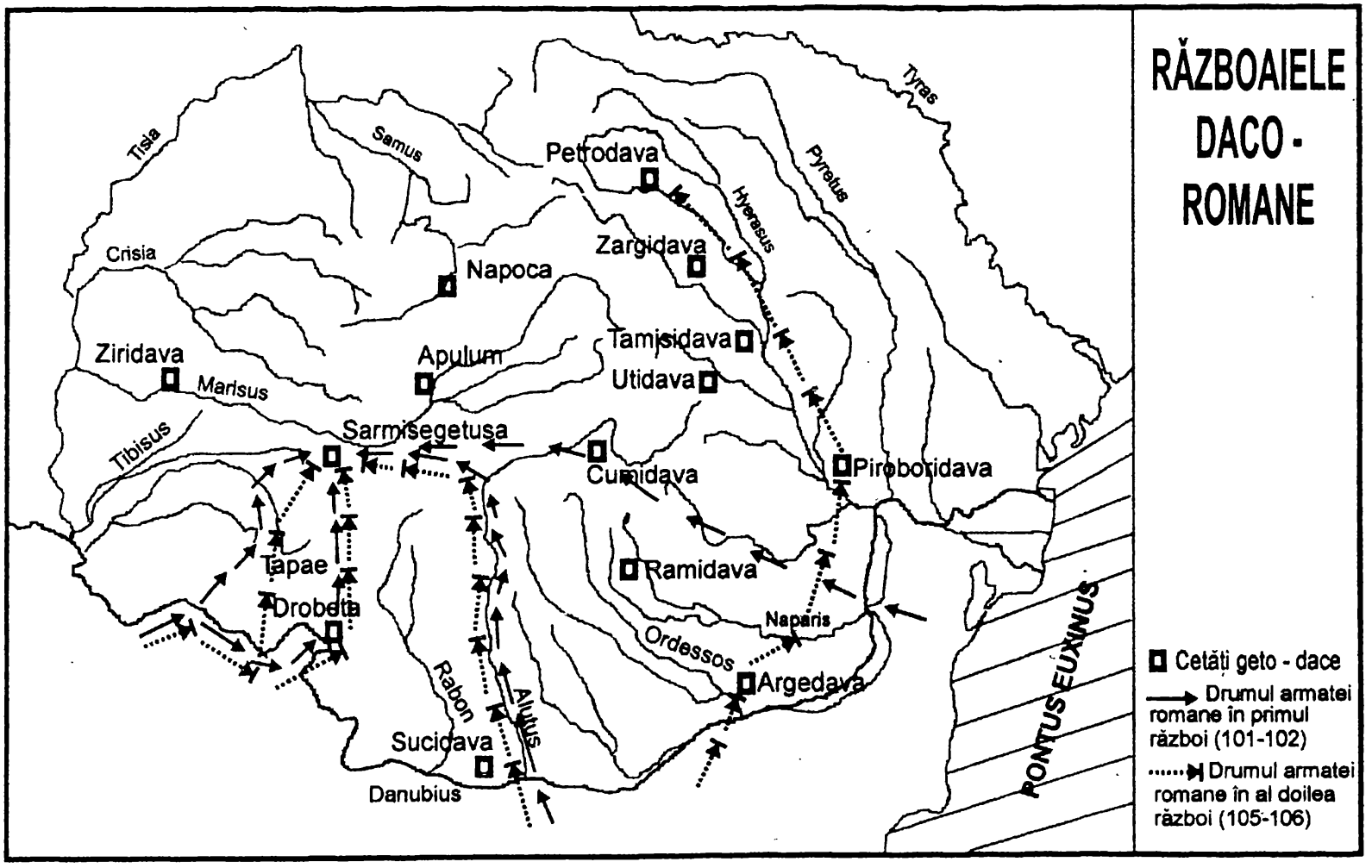
RĂZBOAIELE DACO - ROMANE
Tisia
Samus
Tyras
Pyretus
Hyerasus
Petrodava
Zargidava
Crisia
Napoca
Ziridava
Marisus
Apulum
Tamisidava
Utidava
Tibisus
Sarmisegetusa
Cumidava
Piroboridava
Tapae
Drobeta
Ramidava
Naparis
Ordessos
Argedava
Rabon
Alutus
Sucidava
Danubius
PONTUS EUXINUS
Cetăți geto - dace
Drumul armatei romane în primul război (101-102)
Drumul armatei romane în al doilea război (105-106)

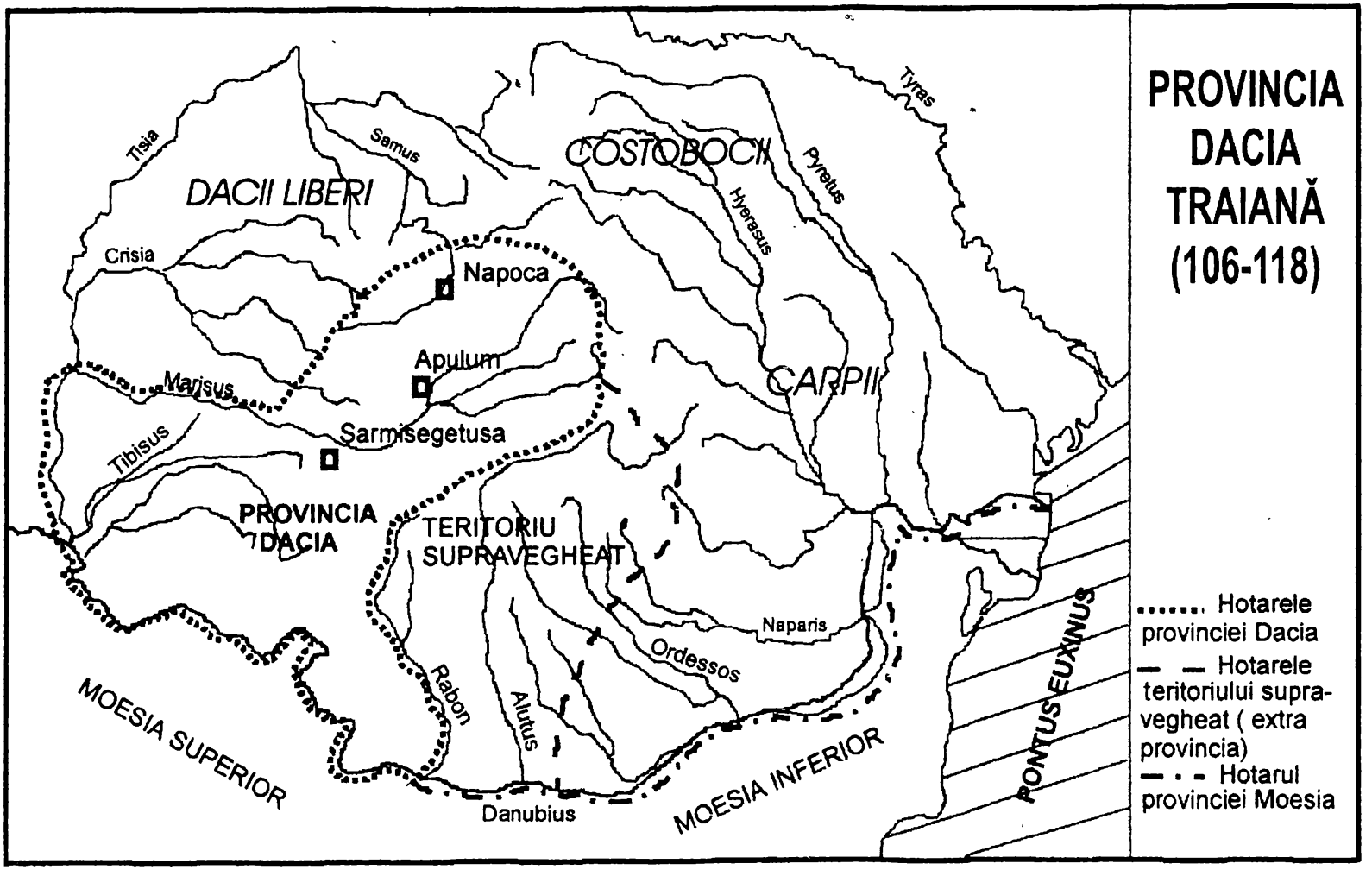
PROVINCIA DACIA TRAIANĂ (106-118)
Tisia
Samus
DACII LIBERI
COSTOBOCII
Tyras
Pyretus
Hyerasus
Crisia
Napoca
Apulum
Marisus
CARPII
Tibisus
Sarmisegetusa
PROVINCIA DACIA
TERITORIU SUPRAVEGHEAT
Naparis
Ordessos
Rabon
Alutus
MOESIA SUPERIOR
Danubius
MOESIA INFERIOR
PONTUS EUXINUS
..... Hotarele provinciei Dacia
— — Hotarele teritoriului supra-vegheat (extra provincia)
— · · Hotarul provinciei Moesia

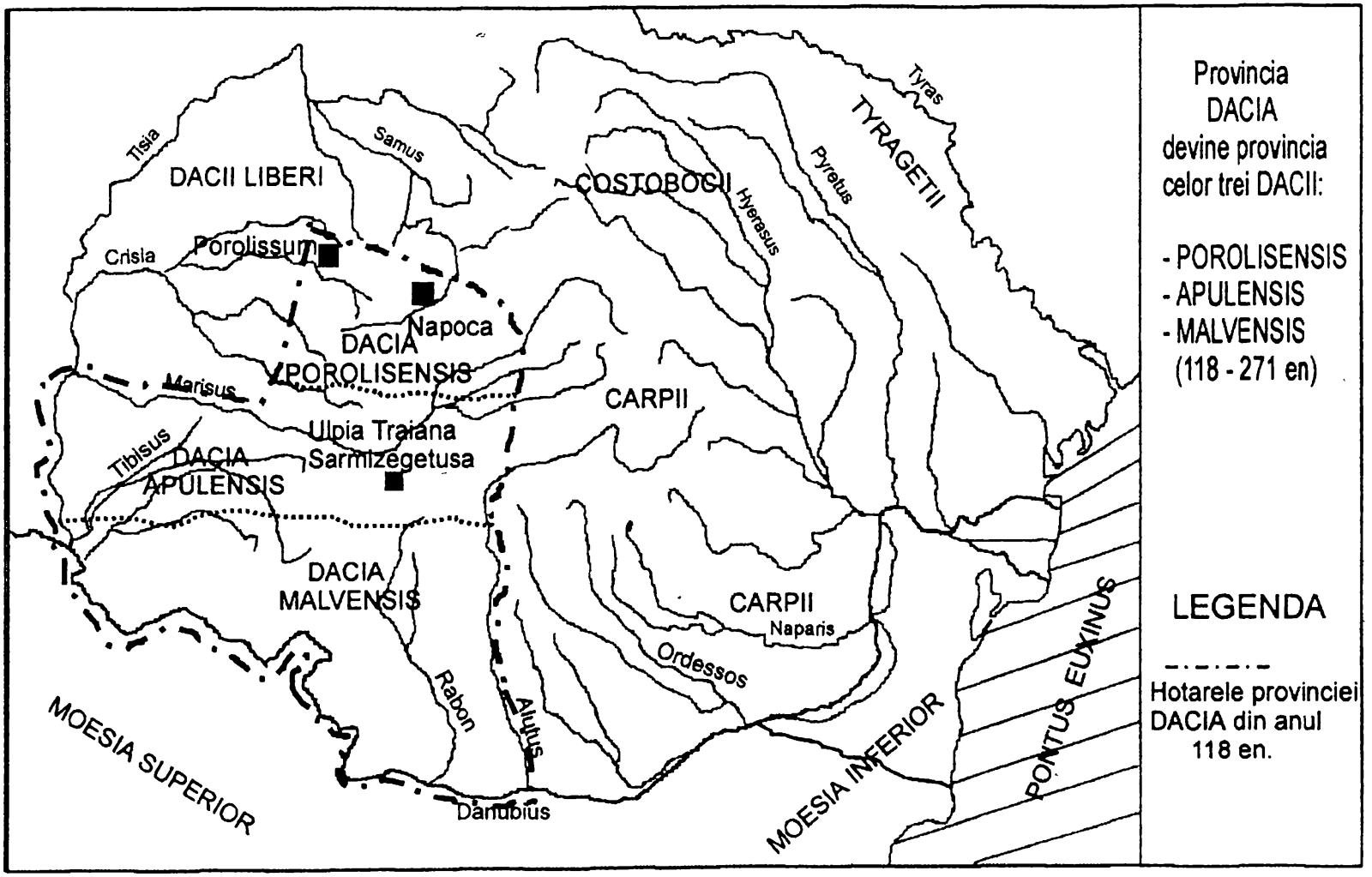
Tisia
DACII LIBERI
Samus
COSTOBOCII
Tyras
TYRAGETII
Pyretus
Hyerasus
Crisia
Porolissum
Napoca
DACIA
POROLISENSIS
Marisus
CARPII
Ulpia Traiana
Sarmizegetusa
Tiblsus
DACIA
APULENSIS
DACIA
MALVENSIS
CARPII
Naparis
Ordessos
Rabon
Aluius
MOESIA SUPERIOR
Danubius
MOESIA INFERIOR
PONTUS EUXINUS
Provincia
DACIA
devine provincia
celor trei DACII:
- POROLISENSIS
- APULENSIS
- MALVENSIS
(118 - 271 en)
LEGENDA
Hotarele provinciei
DACIA din anul
118 en.

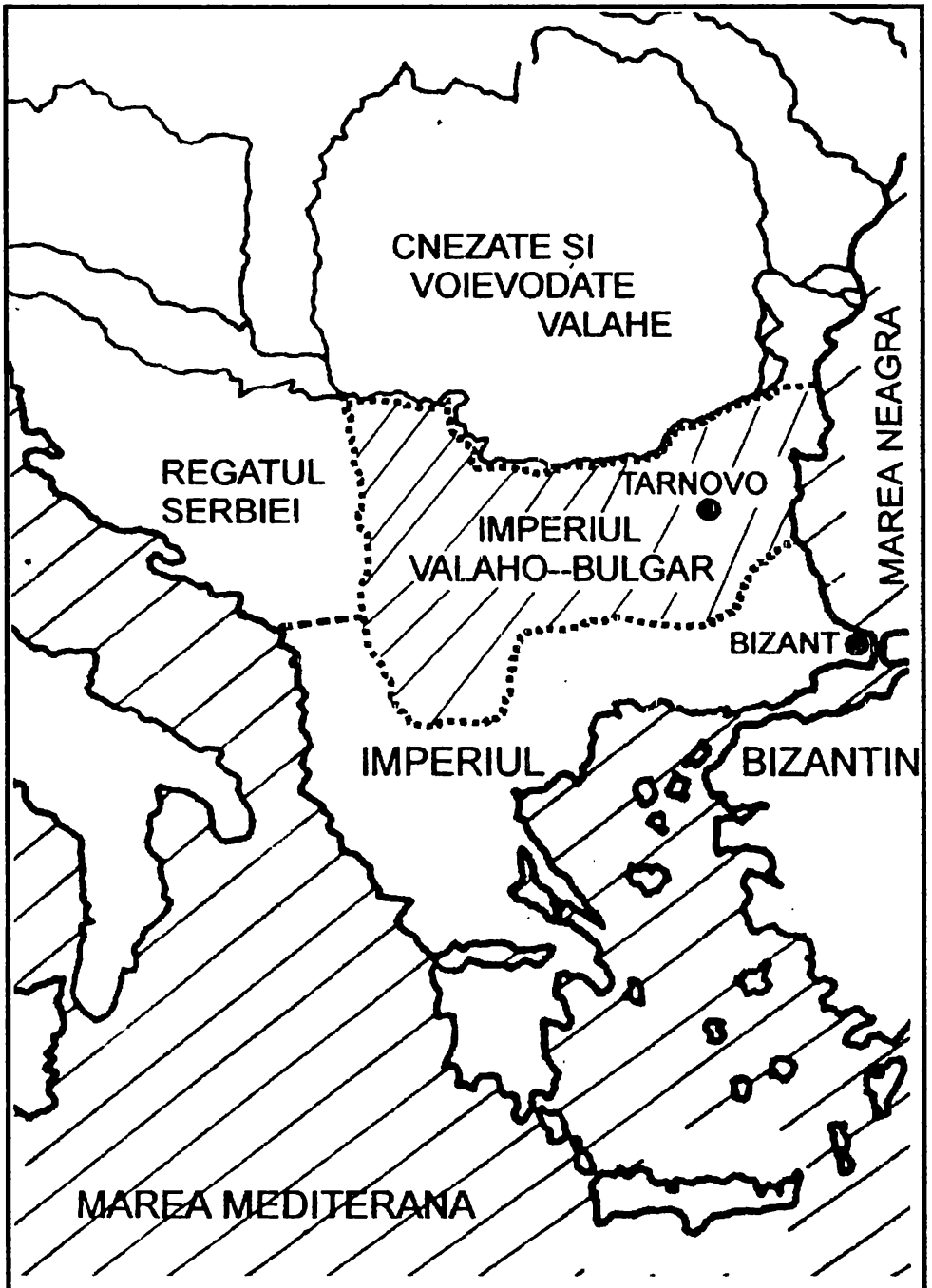

IMPERIUL VALAHO - BULGAR
ȘI
IMPERIUL BIZANTIN
ÎN SECOLUL XII

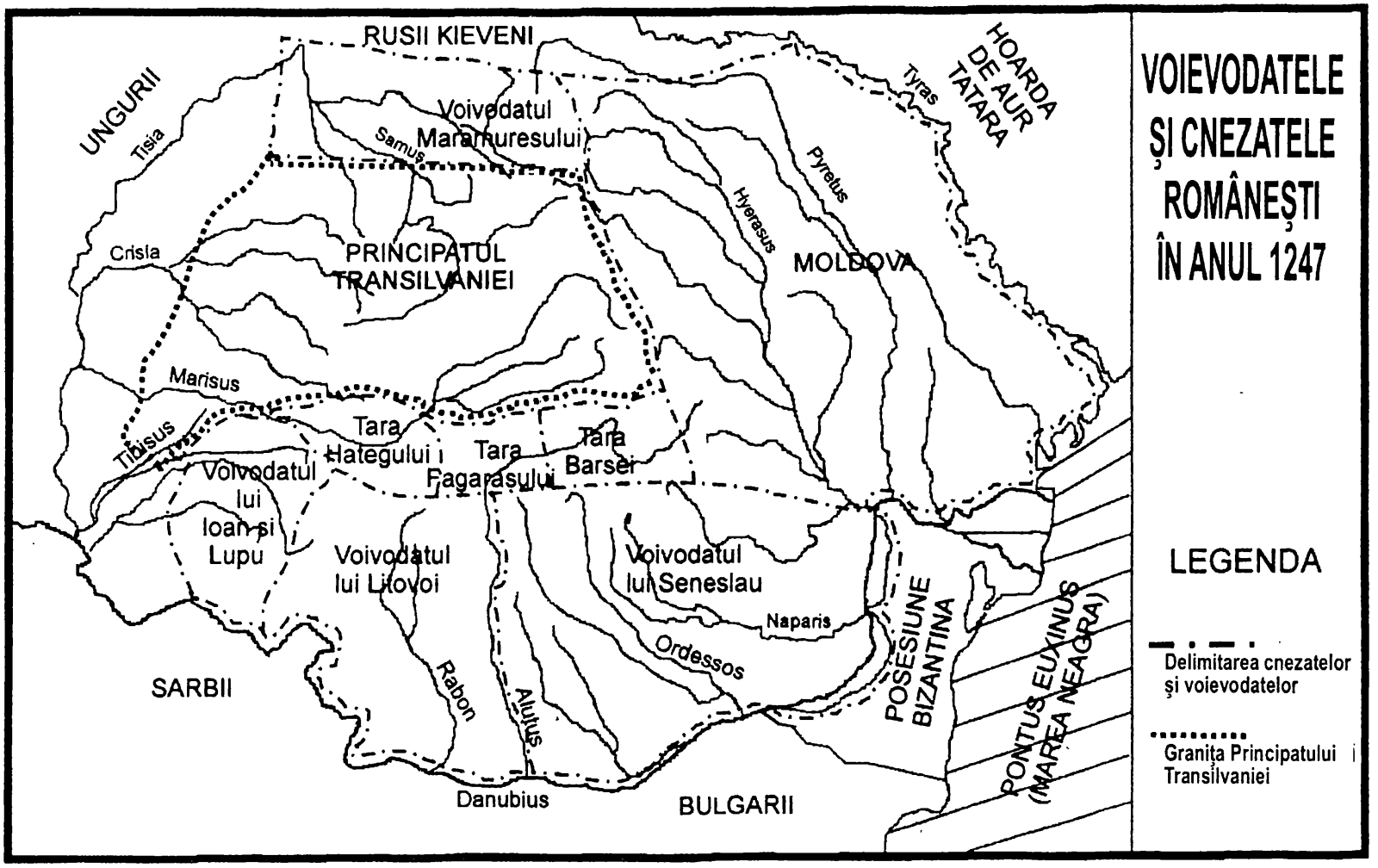
RUSII KIEVENI
UNGURII
Tisia
Voivodatul Maramuresului
Samus
HOARDA DE AUR TATARA
Tyras
Pyratus
Hyerasus
Crisia
PRINCIPATUL TRANSILVANIEI
MOLDOVA
Marisus
Tibisus
Tara Hategului
Tara Fagarasului
Tara Barsei
Voivodatul lui Ioan si Lupu
Voivodatul lui Litovoi
Voivodatul lui Seneslau
Naparis
Ordessos
POSESIUNE BIZANTINA
PONTUS EUXINUS (MAREA NEAGRA)
SARBII
Rabon
Aluius
Danubius
BULGARII
VOIEVODATELE ŞI CNEZATELE ROMÂNEŞTI ÎN ANUL 1247
LEGENDA
Delimitarea cnezatelor şi voievodatelor
Granita Principatului Transilvaniei

BIBLIOGRAFIE

1.AMMIANUS, Marcellinus – *Istoria romană*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1982

2.APOSTOL, Dan – *Terra – planeta vieţii*, Ed. Sport –Turism,1990

3.ARMBRUSTER Adolf – *Romanitatea românilor – Istoria unei idei*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1993

4.Barnea, Ion; Octavian, ILIESCU - *Constantin cel Mare*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică,1982

5.BLAGA, Lucian – *Luntrea lui Caron*, Ed. Humanitas, 1990

6.BOARDMAN, John – *Grecii de peste mări*, Ed. Meridiane, 1980

7.BOLDUR, A. - *Istoria Basarabiei*, Ed. Victor Frunză, 1992

8.BRĂTIANU, Gheorghe I. – *O enigmă şi un miracol:poporul român*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1988

9.BRĂTIANU, Gheorghe I. – *Marea Neagră*, Ed. Meridiane, 1988

10.BRION, Marcel – *Attila*, Ed. Mondero, 1992

11.BRUNTON, Paul – *India secretă*, Ed. Venus, 1991

12.BRUNTON, Paul – *Egiptul secret*, Ed. Venus, 1992

13.BUFFIERE, Felix – *Miturile lui Homer*, Ed. Univers, 1987

14.BUSUIOCEANU, Alexandru – *Zalmoxis*, Ed. Meridiane, 1985

15.CĂLUŞIŢA - ALECU, Mioara – *Zalmoxis*, Ed. Gemenii, 1993

16.CANTACUZINO, Ion Mihai – *O mie de ani in Balcani*, Ed.Albatros, 1996

17.CARPIANU, Radu Stan – *Enigma insulei*, Ed. Getica, 1990

18.CHARROUX, Robert – *Cartea lumilor uitate*, Ed. Elit-Comentator, 1993

19.CIORAN, Emil – *Schimbarea la faţă a României*, Ed. Humanitas, 1990

20.CIZEK, Eugen – *Epoca lui Traian*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1980

21.COJA, Ioan – *Transilvania – Invincibile argumentum*, Ed. Athenaeum, 1990

22.COSTIN, Nicolae - *Scrieri*, Ed.Hyperion, 1990

23.CRIŞAN, Ion Horaţiu – *Spiritualitatea geto-dacilor*, Ed. Albatros, 1986

24.DAICOVICIU, Hadrian – *Dacii*, Ed. Enciclopedică Română, 1972

25.DANIEL, Constantin – *Civilizația asiro- babiloniană*, Ed. Sport Turism,1981
26.DENSUŞIANU, Nicolae – *Dacia preistorică*, Ed. Meridiane, 1986
27.DIODOR din Sicilia – *Biblioteca istorică*, Ed. Sport – Turism, 1981
28.DJUVARA, Neagu – *O scurtă istorie a românilor povestită celor tineri*, Ed. Humanitas, 2000
29.DRĂGAN, Iosif Constantin – *Istoria românilor*, Ed. Europa Nova, 1993
30.DRĂGAN, Iosif Constantin – *Mileniul Imperial al Daciei*, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, 1986
31.DRAGAN, Iosif Constantin – *Imperiul romano - trac*, Ed. Europa Nova, 2000
32.DRÂMBA Ovidiu – *Istoria culturii şi civilizației*, vol I - IV, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedica, 1985-1995
33.ELIADE, Mircea – *Meşterul Manole*, Ed. Junimea, 1992
34.ELIADE, Mircea – *Istoria credințelor şi ideilor religioase*, vol.I-III, Ed. Ştiințifică, 1991
35.ELIADE, Mircea – *Tratat de istorie a religiilor*, Ed. Humanitas, 1992
36.ELIADE, Mircea – *Arta de a muri*, Ed. Moldova, 1993
37.ELIADE, Mircea – *Alchimia asiatică*, Ed. Humanitas, 1991
38.ELIADE, Mircea / CULIANU Ion Petru – *Dicționar al religiilor*, Ed. Humanitas, 1993
39.FREMY Dominique & Michele – *Quid 1980*, Ed. R.Laffont, 1980
40.GIMBUTAS, Marija –*Cultură şi civilizație*, Ed. Meridiane, 1989
41.GIURESCU C.C. / GIURESCU C. – *Istoria Românilor*, Ed. Ştiințifică, 1981
42.GIURESCU C.C. & colectiv – *Istoria României în date*, Crai Nou, 1992
43.GIURESCU C.C. – *Istoria Românilor*, Ed. Humanitas, 2000
44.GRAMADĂ Ilie – *Cruciadele*, Ed. Ştiințifică, 1981
45.HUSAR, Al. – *Ideea europeană*, Institutul European Iaşi, 1993
46.INGLIS, Brian – *Enciclopedia fenomenelor paranormale*, Ed. Valdo, 1993
47.IORGA, Nicolae – *Istoria românilor prin călătorii*, Ed. Eminescu, 1981
48.KERNBACH, Victor – *Dicționar de mitologie generală*, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, 1989

49.KERNBACH, Victor – *Mituri esențiale*,
Ed. Științifică și Enciclopedică, 1978
50.KOECHLIN DE BIZEMONT, Dorothée – *Universul lui Edgar Cayce*,
vol I, Ed.Sagittarius, 1995
51.KRAMER, N.S. – *Istoria începe la Sumer*, Ed. Științifică, 1962
52.LALOUETTE, Claire – *Civilizația Egiptului antic*,
Ed. Meridiane, 1987
53.LEVEQUE, Pierre – a*ventura greacă*, Ed. Meridiane – 1987
54.LISSNER, Ivar – *Culturi enigmatice*, Ed. Meridiane, 1972
55.LOON, Hendrik, Willem van – *Istoria Omenirii*, Ed. Venus, 1992
56.MANOLACHE, Dumitru-*Andrei, Apostolul lupilor*,
Ed. Anastasia, 2000
57.MATEI, Horia C. – O *istorie a lumii antice*, Ed. Albatros, 1984
58.MATEI, Horia C. – *Lumea antică*, Ed. Danubius, 1991
59.MARTIS, Mihai – *De la Bharata la Ghandi*,
Ed. Științifică și Enciclopedică, 1987
60.MARGHITAN, Liviu – *Zece tezaure carpatice*, Ed. I.Creangă, 1988
61.MAUROIS, André – *Istoria Angliei*, vol. I-II, Ed. Politică, 1970
62.MOLDOVAN, Toni Victor – *Programul Terra*, Ed. Conexiuni, 2000
63.MOODY, Raymond – *Viața după viață*, Ed. R.Laffont, 1974
64.NEHRU, Jawaharlal – *Descoperirea Indiei*,
Ed. de Stat pt. Literatura politică, 1956
65.OPPERMAN, Manfred – *Tracii între spațiul carpatic și Marea Egee*,
Ed. Militară, 1988
66.OȚETEA, Andrei & colectiv – *Istoria lumii în date*,
Ed. Enciclopedică Română, 1972
67.PĂCURARIU, Francisc – *Romanii și maghiarii de-a lungul veacurilor*, Ed. Minerva, 1988
68.PĂCURARIU, Mircea – *Istoria bisericii românești din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș*, 1992
69.PASCU, Ștefan – *Culegere de texte pentru istoria României*,
Ed. Didactică si Pedagogică, 1977
70.PAPACOSTEA, Șerban – *Românii în secolul al XIII* – lea,
Ed. Enciclopedică, 1993
71.PÂRVAN, Vasile – *Getica*, Ed. Meridiane, 1982

72.PETRESCU – Dâmbovița, M. / DAICOVICIU H. & colectiv – *Istoria României de la începuturi până în secolul al VIII* – lea, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1995
73.PIATKOWSKI, Adelina – *O istorie a Greciei antice*, Ed. Albatros, 1988
74.PIPPIDI, D.M. & colectiv – *Dicționar de istorie veche a României*, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, 1976
75.POPA, Marcel / MATEI C. Horia – *Mică enciclopedie de istorie universală*, Ed. Politică, 1988
76.POPESCU, Petru Demetru – *Basarabii*, Ed. Albatros, 1989
77.PRODAN, David – *Transilvania şi iar Transilvania*, Ed. Enciclopedică, 1992
78.RHODE, Ervin – *Psyché*, Ed. Meridiane - 1985
79.RODEAN, Ioan – *Enigmele pietrelor de la Sarmizegetusa*, Ed. Albatros, 1984
80.RUFFINI, Mario – *Istoria românilor din Transilvania*, Ed. Proteus & Hyperion & Fundația Culturală Memoria, 1993
81.RUNCIMAN, Stevan – *Căderea Constantinopolelui*, Ed. Enciclopedica,1991
82.SĂVESCU, Napoleon – *Noi nu suntem urmaşii Romei*, Internet, 2001
83.SCHURE, Eduard – *Marii Inițiați*, Ed. Lotus, 1994
84.ŞERBAN, Mihai E. – *Omul şi astrele*, Ed. Dacia, 1986
85.SCORPAN, Costin – *Istoria României – Enciclopedie*, Ed. Nemira, 1997
86.STOIAN, Mihai - *Nici cuceriți, nici cuceritori*, vol I – III, Ed. Eminescu, 1981 – 1983
87.SARAMBEI, Iohanna & Nicolae – *99 de personalități ale lumii antice*, Ed. Semne, 1997
88.TONCIULESCU, Paul Lazăr – *De la Tărtăria la Țara Luanei*, Ed. Miracol, 1996
89.TONCIULESCU, Paul Lazar / DELCEA, Eugen – SECRETELE TERREI / *Istoria începe în Carpați*, Ed. Obiectiv, 2001
90.ȚUȚEA, Petre – *Între Dumnezeu şi neamul meu*, Ed. Arta grafica, 1992

91.VULCĂNESCU, Romulus – *Mitologie română*, Ed. Academiei, 1984
92.WALD, Lucia / SLAVE Elena – *Ce limbi se vorbesc pe glob*, Ed. Ştiinţifică, 1968
93.WIESENTHAL, Simon – *Calea speranţei*, Ed. RAO, 1993
94.ZAMFIRESCU, Dan – *Ortodoxie şi Romano –Catolicism în specificul existenţei lor istorice*, Ed. Roza Vânturilor, 1992
95.....– *Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului şi Noului Testament,* Soc. Biblică
96.....– *Dicţionar biblic*, Ed. Cartea creştină, 1995
97.....– *Cartea morţilor tibetană*, Ed Moldova, 1992
98.....– *Mic dicţionar enciclopedic*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1982
99.....– *Le Petit Larousse, Dictionnaire encyclopedique*, 1993
100.....– *Larousse, Cronologia universală*, Ed. Lider, 1996

CUPRINS

Cuvântul editorului **3**

Cuvânt de început **17**

I. PELASGII ŞI VECHEA EUROPĂ DIN CARPAŢI **23**

Istoria oficială: "crede şi nu cerceta" !? 23

"Sălbaticii" produceau... oţel inoxidabil ! 24

România – "vatra Vechii Europe" 26

Pelasgii – Oamenii Primordiali 27

Indo-europenii – un mit diversionist ! 30

Arienii erau... pelasgi 31

Limba Bătrână din Carpaţi 34

"Înmulţiţi-vă şi ocupaţi Pământul !" 35

II. MESAJE DE LA "OAMENII DIVINI" **38**

Scrierea a apărut în Ardeal 38

Profesorii de la Tărtăria 40

Sfincşii din Carpaţi şi Egipt – fraţi gemeni !? 41

III. CONFRUNTAREA CARE A CREAT GRECIA **43**

Migraţia spre sud 43

Primul zeu a fost Ion... 45

Invazia aheilor şi dorienilor 47

Grecii au avut profesori "barbari" ! 48

IV. ZAMOLXE ŞI PRIMA RELIGIE MONOTEISTĂ **49**

"Nu există alt zeu !" 49

"Zamolxe îi face pe geţi nemuritori..." 51

Geţii – primii... creştini ! 51

Cine a fost Zamolxe ? 53

Dacii din... Palestina şi nordul Africii 55

Zamolxe = Saturn = Ram 56

Legile Divine ale lui Zamolxe 57

Iniţiaţi în tainele morţii, geţii mergeau în Paradis... 58

Zamolxe – precursorul lui Iisus 60

V. CEI MAI VITEJI ŞI MAI DREPŢI DINTRE TRACI **63**

Tracii puteau fi cei mai puternici de pe Pământ... 63

Geţii – "neam straşnic de tot" ! 64

Ahura Mazada, trimis acasă de Zamolxe... 65

VI. MACEDONIA – IMPERIUL... FĂRĂ GEȚIA 67
Conflictul geto-macedonean 67
Lui Filip II îi plăcea... pe Litoral ! 67
Alexandru – norocos, generalii săi – nu ! 68
Geto-dacii nu suportau invadatorii... 70
VII. "MECIUL GREILOR": ROMA – DACIA ! 72
Romanii tatonează... Dunărea 72
Burebista – coşmarul Romei 73
Căderea Dobrogei 75
Dacii trec Dunărea... 76
Augustus voia ginere dac ! 76
VIII. RĂZBOAIELE TITANILOR 79
Decebal – un rival pe măsura Romei ! 79
Tracul Traian – obsedat de Dacia 81
Trădarea... nobililor 82
Dacia salvează Roma ! 83
Basmul romanizării 83
IX. TEORIA ROMANIZĂRII DACILOR - UN RĂU NECESAR 88
"Exterminați", dacii s-au "mutat" în sud !... 88
Români care... ne desființează 88
"Romanizare" în interes național 89
"Nu suntem un popor de bastarzi !" 90
Dovezi există, vreți să le vedeți ? 91
X. CENTRUL SPIRITUAL DIN CARPAȚI 93
Viteji inițiați 93
Medicina modernă a lui Zamolxe 94
Cunoştințe înaintea vremurilor 94
Gânditorul de la Hamangia 96
Aurul ca artă de 5.500 ani 97
"Cloşca cu puii de aur" 98
XI. NU E PACE SUB STEJARI ! 102
Dacii nu au fost înfrânți de romani ! 102
165 ani de... războaie de eliberare 103
Apar goții ! 105
Cavalcada dacică în Balcani 106
Strănepotul lui Decebal – împăratul Romei ! 106
Tracul Aurelian își eliberează țara... 107

XII. DACII CUCERESC IMPERIUL ROMAN ! 109
"Păstorul" Galerius 109
Prima etapă: scindarea Imperiului Roman... 110
Lupta tracilor pentru... tronul Romei..... 114
Galerius – împăratul Daciei Mari ! 111
Imperiul Bizantin = ROMANIA ! 115
XIII. MIGRATORII N-AU PUTUT "ÎNGHIȚI" DACIA ! 117
Goții se doreau geți 117
Apar hunii ! 118
Geții și goții cuceresc Roma... 119
Valahii – aliați cu hunii ! 120
Regatul hun – spulberat de daci ! 121
Aberația slavizării 122
Spania – țara... dacilor, Roma – supusă geților ! 123
XIV. VLAHII ASEDIAZĂ CONSTANTINOPOLE... 125
Slavii aliați – în sudul Dunării expediați 125
Bulgarii fugeau și ei de... "Dacia pustiită"! 128
XV. INVAZIA MAGHIARĂ 129
Supușii khazarilor iudaizați 129
Migrația spre... Câmpia Panonică 130
Opoziția lui Menumorut 131
Glad, mai... fericit ca Gelu 132
Dacia din Evul Mediu 132
"Expulzați" din Occident, maghiarii voiau Ardealul... 133
Asasinatul – arma maghiară de luptă 134
Mixerul maghiarizării 135
Ștefan cel Sfânt – strănepotul lui Gelu ! 137
Principatul Transilvania 138
Dobrogea – între Bizanț și migratori 138
XVI. DACIA, PRIMA ȚARĂ CREȘTINĂ DIN EUROPA 140
Sf. Andrei – "Apostolul Lupilor" 140
Goții – creștinați de "lupul" Wulfila 141
Preoții dobrogeni pun bazele Ortodoxiei 142
Bizanțul – distrus de... occidentalii catolici 143
XVII. IMPERIUL VLAHO – BULGAR 145
"Lovitură" pentru istoria oficială 145
"Misii (traci) acum valahi se cheamă..." 147

"Furia dacică" învinge (şi) Bizanţul 148
Imperiul valaho-bulgar 149
XVIII. MITUL "DESCĂLECĂRII" 152
Alungarea cavalerilor teutoni 152
Radu Negrul "descalecă" în Muntenia 153
Vin tătarii ! 154
Rescindarea Ţării Româneşti 155
Slavii – principalul pericol pentru Moldova 157
Moldova, întemeiată de... oşeanul Bogdan 158
XIX. PĂRINŢII OMENIRII ŞI "SCHIMBAREA LA FAŢĂ" 160
"Războiul zeilor" de la Buzău 160
Zamolxe şi Marele An Cosmic 161
România – Noul Canaan 163
Edgar Cayce: "Pământul – repopulat din România ! " 164
"Ne vom ridica în faţa Lumii !" 166
Anexe 169
Bibliografie 181
Cuprins 186

20% REDUCERE

min. 3 ex.

TITLURI COMANDATE:

peste 20 ex. 30% REDUCERE

	Titlul		Nr. exemplare
1.	Secretele lui Pavel Coruț	- 50.000 lei	
2.	Războiul parapsihologic împotriva României	- 50.000 lei	
3.	Marile Mistere ale Piramidei Oculte	- 50.000 lei	
4.	Ghidul spionului român	- 50.000 lei	
5.	Teroriștii printre noi	- 50.000 lei	
6.	Spionajul total în acțiune	- 50.000 lei	
7.	Secretele Terrei / Istoria începe în Carpați - vol. I	- 50.000 lei	
8-10.	Secretele Terrei / Istoria începe în Carpați - vol. II,III,IV	X 60.000 lei	
11.	Revanșa Daciei	- 60.000 lei	
12.	Adevăruri explozive	- 60.000 lei	
13.	Atlanții din Carpați	- 60.000 lei	
14.	Democrația hienelor / Spionaj, sânge și teroare	- 60.000 lei	
15-16.	Experimentul Terra - vol. I-II	X 60.000 lei	
17.	Serviciile secrete și parapsihologia	- 60.000 lei	
18.	Conspirația Satanei - Ținta România - vol. III	- 60.000 lei	
19.	Spionaj și diversiune	- 60.000 lei	
20.	Dacia Preistorică (N. Densușianu) - vol. I	- 60.000 lei	
21.	RAMANIA - Paradisul regăsit	- 60.000 lei	
22.	CIA contra KGB - Secretele serviciilor secrete	- 60.000 lei	

Destinatar:
Editura "OBIECTIV"
Tel./fax: 0251/418.943; 0744.708.957
OP. 8, CP. 812
Craiova - cod 1100
Județul Dolj

Expeditor _____
Strada _____ Nr. ____
Bl. ____ Sc. ____ Et. ____ Ap. ____
Județ / Sector _____
Cod _____ Localitatea _____
Tel.: _____ /_____

R
D

TALON DE COMANDĂ

Plata ramburs / Taxele poștale se suportă de editură

vezi verso

CONTRACT

Editura OBIECTIV - cititor

Subsemnatul _____ ,
din localitatea _____ , cod _____ , județul/sectorul _____ ,
str. _____ , nr. _____ , bl. _____ , sc. _____ , et. _____ ,
ap. _____ , tel. _____ , act identitate seria _____ , nr. _____ ,
emis de Poliția _____ , la data de _____ ,

Doresc a primi, cu prioritate, la adresa de mai sus, cu plata ramburs, taxele poștale suportate de editură și o reducere de 30%, câte 1 (un) exemplar din toate titlurile noi ale Editurii Obiectiv, apărute în anul 2003 (mai și noiembrie).

Comenzile suplimentare contractului vor fi taxate conform condițiilor din talon.

Neprimirea / returnarea unui colet îmi va anula, automat, dreptul de a primi sau comanda lucrările Editurii OBIECTIV.

Editura OBIECTIV se obligă să respecte condițiile de mai sus.

Data, **Semnătura cititorului,**

SECRETE ÎN OBIECTIV

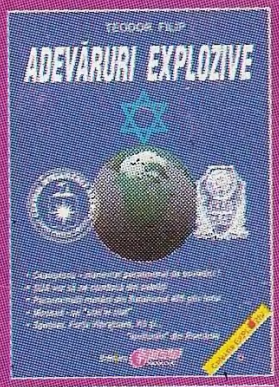

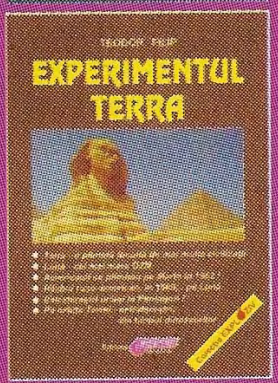

ADEVĂRUL EXPLOZIV !

ISBN: 973-99881-8-0

Preț: LEI 15,00